Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	samlet og udgiven af H. P. Holst, G. H. Mellin og A. Munch.
Titel | Title:	Nordiske Digte : en Anthologi
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : P. G. Philipsens Forlag, 1870
Fysiske størrelse | Physical extent:	XII, 438 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

53.- 119.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

1 1 53 0 8 00857 7

+ Rex

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

NORDISKE DIGTE.

EN ANTHOLOGI,

SAMLET OG UDGIVEN

AF

H. P. HOLST, G. H. MELLIN OG A. MUNCH.

KJØBENHAVN.

P. G. PHILIPSENS FORLAG.

1870.

BIANCO LUNOS BOGTRYKKERI VED F. S. MUHLE.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Indhold.

E. Aarestrup.

Side

Fjeldspringet . . . . . 192.
Torsten og Trine . . . . . 271.

A. A. Afzelius.

Neckens Visa . . . . . 229.
Tomtarne . . . . . 336.

Carl Andersen.

Spillemanden . . . . . 101.

H. C. Andersen.

Den lille Pige i Asylet . . . . . 58.

K. Arentzen.

Edith med Svanehalsen . . . . . 178.
Digterlønnen . . . . . 290.

P. D. A. Atterbom.

Tillegnan . . . . . 163.
Nattviolen . . . . . 166.
Kärlek och krig . . . . . 196.
Hyacinthen . . . . . 300.
Svanhvits sång . . . . . 357.

Carl Bagger.

Side
Ønskerne . . . . . 124.
Den engelske Kapitain . . . . . 129.

J. Baggesen.

Citherspilleren . . . . . 21.

Vilh. Bergsøe.

Skysamleren . . . . . 122.
Ischia . . . . . 146.

B. v. Beskow.

Fiskaren . . . . . 184.
Borgruinerna . . . . . 188.

Bjørnstjerne Bjørnson.

Den hvide, røde Rose . . . . . 23.
Fædrelandssang . . . . . 46.
«Aftnen er stille» . . . . . 285.
Løft dit Hoved, du raske Gut . . . . . 287.
Mit Følge . . . . . 307.
Norrönastammen . . . . . 310.
Til min Far, da han tog Afsked . . . . . 347.

Aug. Blanche.

Hvarför grubblar du? . . . . . 298.

S. S. Blicher.

Der var en Tid . . . . . 217.
Min Yndlingsdal . . . . . 218.
Hedelærken til Nattergalen . . . . . 406.

C. J. Boye.

Vaarsang . . . . . 182.
Efteraarspsalme . . . . . 191.

Wilh. v. Braun.

Side

Qvinnoögat . . . . . 296.
Rosorna på Grafven . . . . . 388.

Joh. Nord. Brun.

Norges Herlighed . . . . . 274.

L. Bødtcher.

Mod Slutningen . . . . . 96.
Nemi . . . . . 333.

Erik Bøgh.

Midsommersangen . . . . . 428.
Gedevogterskens Sang . . . . . 429.

Joh. Börjesson.

Den högsta lycka . . . . . 83.
Hvad outsägligt kärlek har att säga . . . . . 354.

C. W. Böttiger.

Fjäriln i Kyrkan . . . . . 13.
Fremlingen i Sanct Gallen . . . . . 125.
Petrarca i Vaucluse . . . . . 366.
Tiggarn i Rom . . . . . 401.
Enslingen . . . . . 404.

Camilla Collett.

Den Udskudte . . . . . 430.

Carl XV.

Stridsmaning af Sveas genius . . . . . 423.

F. Cygnæus.

Templet i natten . . . . . 366.

C. F. Dahlgren.

Zephyr och den gungande flickan . . . . . 84.

L. Dietrichson.

Side

I Hjemmet . . . . . 116.

Johannes Ewald.

Rungsteds Lyksaligheder . . . . . 115.
Sømanden . . . . . 209.

P. Faber.

Fædrelandssang . . . . . 259.

C. E. Fahlcrantz.

Lärkans sång . . . . . 144.

F. M. Franzén.

Glädjens ögonblick . . . . . 199.
Champagne-vinet . . . . . 200.
Menniskans anlete . . . . . 230.
Dufvan . . . . . 323.

Claus Frimann.

Den norske Hyrdedrengs Sang . . . . . 273.

E. G. Gejer.

Carl XII . . . . . 395.

A. A. Grafström.

Liljan och Korset . . . . . 251.

N. F. S. Grundtvig.

Følke . . . . . 79.
Modersmaalet . . . . . 276.
Jylland . . . . . 409.

F. J. Hansen.

Skytsaanderne . . . . . 236.

C. Hauch.

Høsten . . . . . 62.
Afsked fra Verden . . . . . 76.

Side
Da jeg var syg . . . . . 141.
Sangfuglen . . . . . 176.
Sløret . . . . . 278.

J. L. Heiberg.

Den fattige Tjenestepiges Sang . . . . . 82.
Kong Volmer . . . . . 159.
Tjenstagtighed . . . . . 318.
Vaaren og Freden . . . . . 414.

H. Hertz.

Gubben og Ynglingen . . . . . 44.
Troubadouren . . . . . 220.
Med Thorvaldsens »Amor med Lyren« . . . . . 226.

H. P. Holst.

Den døende Fegter . . . . . 254.
En Veninde . . . . . 267.

C. Hostrup.

Den nordiske Qvinde . . . . . 246.
Studenten . . . . . 247.
Riisbøgen . . . . . 329.
Ved et Barns Død . . . . . 423.

F. L. Høedt.

De to Sangere . . . . . 118.
En Ubekjendt . . . . . 381.

Henrik Ibsen.

Agnes, min deilige Sommerfugl . . . . . 24.
En Broder i Nød . . . . . 29.
Lincolns Mord . . . . . 154.
Kong Haakons Gildehal . . . . . 214.
Langs Leden . . . . . 238.
Bergmanden . . . . . 320.

B. S. Ingemann.

Side

Marsk Stigs Døttre . . . . . 194.
Morgensang . . . . . 210.

H. V. Kaalund.

Ved Stranden . . . . . 53.
Den forbenede Proletar . . . . . 173.
Til Familien i Præstegaarden . . . . . 341.

N. Krossing.

Tymme Sjællandsfar . . . . . 202.

C. A. Kullberg.

En ring . . . . . 368.
En vinterafton . . . . . 369.

Anna Maria Lenngrén.

Eclog . . . . . 351.

C G. af Leopold.

Nässlan och törnrosen . . . . . 86.

B. Lidner.

Krigssång . . . . . 208.

Jonas Lie.

Halfdan Kjærulf . . . . . 288.
Under Jul . . . . . 289.
Fjeldets Blomst, du fagre Qvinde . . . . . 350.

A. Lindeblad.

Kärleksgudarnes verkstad . . . . . 60.
Suckar i natten . . . . . 142.

O. C. Lund.

Arild Hvitfeldt . . . . . 412.

G. H. Mellin.

Stormen . . . . . 240.
Jairi dotter . . . . . 242.

Jørgen Moe.

Side

Den gamle Mester . . . . . 7.
Aftenstemning . . . . . 22.
Løvsprætstid . . . . . 215.
Fanitullen . . . . . 223.
Ungbirken . . . . . 295.

C. K. F. Molbech.

De to Soldater . . . . . 31.
Stille . . . . . 346.

A. Munch.

Skovbækken . . . . . 2.
Et Fjeldvand . . . . . 49.
Snefald . . . . . 73.
Den sildige Rose . . . . . 160.
Palmen . . . . . 161.
Snespurvene . . . . . 197.
Sommerens Vemod . . . . . 215.
St. Onofrio . . . . . 362.
Ved Dantes Monument . . . . . 365.
Musik i Hjemmet . . . . . 386.

F. Paludan Müller.

Sanct Helena . . . . . 88.
At være . . . . . 148.
Sonetter . . . . . 261.

P. L. Møller.

Arion . . . . . 37.
Den sidste Konge . . . . . 223.

K. A. Nicander.

Vågen . . . . . 87.
Lejonets moder . . . . . 206.
Tystnad . . . . . 377.
Lugnet i Stormen . . . . . 397.
Johan Banèrs stridssång . . . . . 400.

J. Nybom.

Åskvädret . . . . . 374.

A. Oehlenschlæger. Side

Guldhornene . . . . . 65.
Vahl . . . . . 74.
Løveridderen . . . . . 103.
De tvende Kirketaarne . . . . . 301.

C. Ploug.

Fostbrødrelaget . . . . . 55.
Dronning Margrete . . . . . 167.

K. L. Rahbek.

Hvitfeldts Vise . . . . . 426.

Jonas Rein.

Til Modgang . . . . . 389.

Chr. Richardt.

Smålandspigen . . . . . 327.

C. F. Ridderstad.

Dikten . . . . . 253.
Till Hulda . . . . . 355.

J. L. Runeberg.

Bonden Pavo . . . . . 14.
Den Sjuttonåriga . . . . . 249.
Flickan . . . . . 250.
Mötet . . . . . 324.

F. Schaldemose.

Sneklokken . . . . . 77.

G. L. Silfverstolpe.

Öknen i oasen . . . . . 371.
Brustna strängar . . . . . 372.

E. Sjöberg. (Vitalis).

Natursonen . . . . . 51.
Lifvet och döden . . . . . 127.
Enslingens sång i den store öknen . . . . . 321.

Carl Snoilsky. Side

Chiaijan . . . . . 417.

C. J. Sommelius.

Natten i Bleking . . . . . 394.

Schack Staffeldt.

Indvielsen . . . . . 1.
Juledød . . . . . 157.
Troubadouren . . . . . 325.

E. J. Stagnelius.

Amanda . . . . . 25.
Tanke och känsla . . . . . 64.
Flyttfoglarne . . . . . 113.
Suckarnas mystér . . . . . 269.

Edv. Storm.

Zinklars Vise . . . . . 100.

Esaias Tegnèr.

Elden . . . . . 27.
Det Evige . . . . . 50.

Th. Thaarup.

Fædrelandskjærlighed . . . . . 185.

J. M. Thiele.

Til min lille Ida . . . . . 425.

Magdalene Thoresen.

Eremitsvanen . . . . . 420.

Z. Topelius.

Vintergatan . . . . . 71.
Kung Kristian II i Sönderborg . . . . . 331.
Folkvisan i consertsalen . . . . . 392.

J. O. Wallin.

Hemsjukan . . . . . 110.
George Washington . . . . . 398.

J. S. Welhaven. Side

En Vise om Hellig Olaf . . . . . 91.
Ludvig Holberg . . . . . 94.
Glaukos . . . . . 138.
Stille Liv . . . . . 177.
Dyre Vaa . . . . . 227.
Høstsang . . . . . 248.
Protesilaos . . . . . 316.
Lokkende Toner . . . . . 361.
Flygtningen . . . . . 383.

H. Wergeland.

Moderens Korstegn over Barnet . . . . . 97.
Norsk Kjærlighedssang . . . . . 117.
Dalvise . . . . . 132.
Vesle Hans's Eventyr . . . . . 135.
Til min Gyldenlak . . . . . 151.
Smaafuglene paa Juleneget . . . . . 358.

Chr. Wilster.

Barnehaven . . . . . 152.
Den Undvegne . . . . . 311.

Chr. Winther.

Erik og Ellen . . . . . 9.
Tre Beilere . . . . . 16.
En Ven . . . . . 210.

Jens Zetlitz.

En norsk Bondekarls Sang . . . . . 405.

Indvielsen.

Jeg sad paa Pynten ved Sundets Bred,
Himlene smilte,
Og saae med Længsel i Dybet ned,
Bølgerne hvilte,
Da hælded Solen til Havets Bryst,
Og rundtom rødmede Luft og Kyst.

Og brat fra Skyerne Strengeleg
Anelsen vakte,
I Aftenrøde Musen nedsteg,
Harpen mig rakte
Og rask et brændende Kys mig gav,
Nedsynkende i det luende Hav.

Da rundt en anden Natur der blev,
Vindene talte;
Fra Skyer, som blege for Maanen hendrev,
Aanderne kaldte,
Et Hjerte slog varmt og kjærligt i Alt,
I Alt mig vinked min egen Gestalt.

Dog blev fra nu for Tanke og Trang
Jorden et Fængsel;
Vel lindrer ved Anelse, Drøm og Sang
Hjertet sin Længsel,
Dog brænder mig Kysset, jeg kjender ei Fred,
Førend jeg drager Himlene ned!

Skovbækken.

Du lille Skovbæk
Med det klare, rislende Sølvervand —
Som skynder dig væk
Saa fort du kan
Over Sten og Stok
Mellem sagte viftende Bregners Flok,
Under Orekrat,
I de dunkle Graners kølende Nat —
Saa siig mig da nu
Hvorfra kommer du?
Og hvad er det, som
Du hvisker og mumler saa ivrig om,
Snart vred, snart øm,
I evig, ustandselig Talestrøm?

Det kan du ei forstaae,
Du Menneskebarn,
Som er fanget i Verdens kunstige Garn,
Som er skilt i Dyst
Fra din Moders stille, varmende Bryst —

Det kan du ei forstaae,
Men lyt kun derpaa:
Thi jeg kommer fra Jordens inderste Fred,
Fra Bjergensomhed,
Hvor Moderen sidder i al sin Magt,
I unævnelig Pragt,
Og holder de tusinde Aarers Net
Sammen i Et,
Og udsiger sagte de sælsomme Ord,
Som belive vor Jord.
Dem fanger jeg op og løber dermed
Saa fort afsted,
At fortælle dem alle til Dalens Dyb
Til Blomst og Kryb,
Til Træer og Luft og Skovens Dyr,
Og de høre alle forstandigt paa
Mine Eventyr.
Kun du, de stolte Menneskers Barn,
Som er hildet i Verdens kunstige Garn,
Kan dem ei forstaae —
Thi du troer ei derpaa.

Saa siig mig da kun,
Du lille, vigtige Sladdermund,
Du lystige Bæk —
Hvi risler du ofte med Latter væk
Over stenet Grund?
Hvad er det, du leer af? Jeg seer dog ei
Noget Latterligt paa din dunkle Vei.

O, seer du da ei,
Hvor Solglimt falder i bævende Rad
Gjennem grønne Blad

Paa min dunkle Vei? —
Det gjør mig saa glad.
Desuden, den krogede Trærod her,
Og Sivbusken der
Med de nikkende Fjer,
Og den kloge Markmus
I sit snevre Hus,
Og hver Humlebi,
Som summer forbi,
Og Fuglen hist
Paa den vippende Kvist —
De sige nu alle i lystig Ring
Slige morsomme Ting
Til Spot og Spe —
Saa maa jeg vel lee.

Men siig mig kun end,
Du lille, fortroligt mumlende Ven,
Et sidste Ord:
Hvad Sorg nu igjen
I din Glæde boer?
Thi jeg mærked det vel
Mangen stille Kveld,
At af Taarer et Væld
Fra din Bund opflød.
Hør, nu lyder igjen
Dine Vovers Kluk
Som et smerteligt Suk
Af dybeste Nød,
Og du hulker afsted
Med bitterlig Graad
Som et Barn, der ei veed

For sin Kummer Raad! —
Thi svar mig derpaa,
Hvi hulker du saa?

Ak, spørg mig ei om,
Hvad du kjender bedst selv,
Din egen Dom!
Thi ei hulkende Elv,
Ikke susende Skov
Ikke klagende Fugl i Bur og i Garn
Kjender Kummerens Lov
Som Menneskets Barn.
Din Slægt ene veed,
Sorgens hele, fortærende Hemmelighed —
Fra din Slægt kom den jo
I Naturen ud
Og blev dens Brud
Og tog i dens inderste Lønkammer Bo.
Deraf har vi lært,
Vi uskyldige Kilder og Bække smaa,
Som med Rislen i Skov og i Enge gaae —
Deraf har vi lært
At nynne saa sært
Med graadkvalt Klang
Den gamle Sang
Om det Jordiskes Nød,
Om den stedse sig gjentagende Død.

Og nu Farvel,
Du Menneskebarn!
Jeg skal langt i Kveld,
Har ei mere Tid —
Kun endnu vid:

Kan du løsne Verdens kunstige Garn,
Som omsnører dit Sind,
Kom da til mig!
Da lukker jeg dig
Saa sagtelig
I min Løndom ind,
Og fortæller til dig
Og til Skovens Dyr
Mine bedste, deiligste Eventyr,
Saa du kan dem forstaae
Og troe derpaa.

Hav Tak, du lille, du kjære Bæk
Med dit klare, perlende Sølvervand!
Ja, skynd dig kun væk
Saa fort, du kan,
Over Sten og Stok,
Mellem sagte viftende Bregners Flok,
Under Orekrat,
I de dunkle Graners kølende Nat! —
Du skal dog ei slippe at høre min Tak
For hvad du har sagt.
See, nu har jeg lagt
Mig til Hvile ned
Paa din grønne Bred —
Og vil lade din sagte mumlende Snak,
Snart vred, snart øm,
Og din Latterstrøm,
Og din hulkende Graad,
Saa taarevaad,
Dysse mig i en Slummer ind
Saa sød og lind,

Til der kommer en Drøm og gjør mig fri
Som min Fantasi,
Og tryller mig ind i dit Eventyr
Med Blomster og Luft og Skovens Dyr —
Jeg kan alt forstaae,
Thi jeg har alt længe troet derpaa.

Den gamle Mester.

Der stander en Eg paa Præstens Jord,
Hans Øie til dagligt Mærke;
Den løfter sig op over Dal og Fjord
Og strækker Grenene stærke.
Den bærer paa flere hundrede Aar,
Men frodig den løves Vaar for Vaar,
Hver rindende Morgenlue
Kun meer ærværdig at skue.

Den isnende Vinter Gang efter Gang
Har skredet over dens Krone
Med sparsomt Dagslys, med Nat saa lang,
Uden en Sangfugls Tone;
Naar Krattet tyngedes ved dens Fod
Af Sneens Vægt, saa det krumbøiet stod,
Da rakte den op sine Arme
Som midt i Sommerens Varme.

Om Vaar, naar Livet vil vaagne op,
Og Stormstød rase fra Fjeldet:

Da bøier sig ydmyg Ungtræts Top,
Selv maalfør Gran vorder fældet —
Men da min gamle, min kjære Eg
Staaer ret og rank i den vilde Leg
Med knudret Arm i Veiret,
Og hidtil saa har den seiret.

Det volder to Ting: først har den sin Rod
Slaaet dybt i Klippernes Revne —
See, deraf fanger den Magt og Mod
At staae i det barske Stevne.
Og dernæst op imod Lysets Glands
Den løfter stadig Kvistenes Krands
Og drikker fra oven Saften,
Lyset, Livet og Kraften.

Gud unde hver Præst, som kommer her,
At staae saa rolig og mægtig.
Mig unde han, gamle Mester kjær!
At see paa dig ret andægtig.
Ja, lær mig trods Sneens tyngende Lag
At løfte mod Himlen Dag for Dag
I Bønnen udbredte Hænder.
Saa Vinterdvalen dog ender!

Men glider og lider det frem mod Vaar
Langs Krøderens tause Strande,
Og Foraarsbudet i Vindstød gaar
Og pidsker de rørte Vande:
Saa lær mig at staae med sindigt Mod,
Som du i mangen Vaarstorm stod,
Og splitte med Ordets Værge
Hvad der vil fælde og hærge.

Bedagede Mester! o lær mig kun,
At bore Rod i den Klippe,
Som giver den ene trofaste Grund,
Og aldrigen ham at slippe;
Og dernæst, som du med din Krones Top,
Daglig at hige og stunde op
Og drikke fraoven Saften,
Lyset, Livet og Kraften!

Erik og Ellen.

Jeg havde fast besluttet det, men vidste ei, hvordan
Jeg rigtig skulde gribe den Lilles Hjerte an;
I otte Dage stræbte jeg at naae mit søde Maal,
Men Leiligheden smutted mig af Haanden som en Aal.

Hun skyede mig bestandigt! Forleden bar vi Vand,
Jeg tænkte: Erik Hansen! nu tee Dig som en Mand,
Sæt dig kun ret i Skik, og vær kun ikke seen, —
Da heldte hun mig Spanden over begge mine Been.

Hun bad vel om Forladelse, men satte sig og lo,
Imens jeg taalig tørred i Græsset mine Skoe;
Hun lo, saa Taaren rendte ad hendes Kinder ned,
Men da jeg vilde tale, sprang hun op og løb afsted.

Stod hun i Mælkestuen, og jeg sneg mig derind,
Saa foer hun ud i Kjøkkenet saa let som en Vind,
Og sprang jeg bagefter, saa var hun ikke der,
Og allevegne var hun — kun ikke mig nær.

Saa hændtes det forleden en Eftermiddag,
Paa Høstænget laa jeg i bedste Ro og Mag;
I Tærskeloen nede tæt ved den aabne Dør
Jeg saae den gamle Trine, hun sad og hegled Hør.

Da gik min lille Ellen over Gaarden saa flink,
Med Roser paa sin Kind og i Øiet skjelmske Blink:
Hun kom i Loen ind til den gamle døve Moer
Og rakte hende Kaffe med venlige Ord.

Hun feied sig en Plads paa Logulvet reen
Og svøbte sine Skjørter om de pene smaa Been.
Saa sad hun ned og lagde sin Haand paa Konens Knæer:
«Hør, spaa mig nu, Katrine! mens vi er ene her!»

Men jeg laa paa Stænget som en Skytte bag sit Garn
Og hørte hvad hun sagde, det lystige Barn;
Den Gamle tørte Brillerne og satte dem paa
Og tog hendes Haand og gav sig til at spaae:

«Her seer jeg strax i Haanden en deilig Bondegaard,
Ved Siden bredt og langt et Rigdomsbord der staaer;» —
Med nysgjerrigt Blik hun selv i Haanden seer:
«Men siig mig nu, Katrine! staaer der saa ikke meer?»

«Jovist, mit hjerte Barn! den Streg, som her mon gaae,
Den siger mig, at Alderdom gjør hendes Lokker graae!»
Med halvt undseeligt Blik hun paa den Gamle seer:
«Men siig mig dog Katrine! staaer der slet ikke meer?»

«Ti hun kun stille, Barn! det Bedste kommer her,
En vakker Ungersvend, han er dig ganske nær!
Men han maa komme først: — mærk vel, mit unge Blod!
Man bør ei ryste Træet, før Frugten den er mod!»

Da reiste sig den Lille og bort fra Stolen gik
Og sagde næsten stødt, med alvorlige Blik:
«Det er vel Erik Hansen? hm! hvad skal jeg saa med ham?»
«Til Kjærest og til Husbond, forstaaer hun vel, mit Lam!

«Her staaer, han kommer snart, naa! pas hun kun paa!
Hvad Skjæbnen engang vil, det kan man ei undgaae!»
Men jeg laa saa glad som en Skytte bag sit Garn,
Og hørte, hvad hun sagde, det lystige Barn.

Med Eet hun kom tilbage, saa underligt, saa mildt,
Hun satte tæt sin Mund til den Gamles Øre snildt,
Med begge sine Hænder hun dulgte hvert et Ord,
Hun hviskede saa sagte, og saa tilbage foer.

Ei, hvor den Gamle smidsked, og jeg lytted til:
Hvad kan det dog vel være, hvad Ellen vide vil?
Men Lykken var mig blid; hun er døv, den gamle Hex,
Hun raabte: «Trende Piger og Drengebørn sex.»

Høit blussed Ellens Kinder, hun løfted Haanden op
Og truede den Gamle og løb med lette Hop;
Men jeg lod mig glide fra Høstænget ned,
Og halv var jeg glad, og halv var jeg vred. —

Langt inde i vor Skov en Bæk sig skynder frem
Og strømmer ned i Søen til sit rolige Hjem;
Der stod jeg hen mod Aften og tømred paa en Bro.
Snart sukkede mit Hjerte, og snart var det fro.

Det var saa lunt i Dalen, det lakked alt ad Kveld,
Og Fuglene sang Solen et sødeligt Farvel;
Om Stenen risled Bækken, og Skoven var saa smuk,
Høit Echo talte efter ethvert mit Øxehug.

Der krummer sig en Gangsti ned over Bankens Barm
Igjennem Busk og Krat. Med Kurven paa sin Arm
Kom der vor liden Ellen og bragte mig mit Brød,
Ned gik hun over Banken til Dalens lune Skjød;

Hun vifted sig med Haanden, thi Kinden var saa hed,
Og paa en styrtet Bøg hun træt sig satte ned:
«Her bringer jeg Dig, Erik! din Midaftensmad,
Kom, sæt dig her paa Bullen, og spiis og vær glad!»

Jeg sad ved hendes Side, — hun aabned Kurvens Laag,
Eia! hvor slog mit Hjerte, og Blodet kom i Kog!
Jeg vilde til at tale, men Halsen var saa trang.
Hun smilte: «Er Du tørstig? saa drik dog en Gang!»

Da stammede jeg sagte: «Den lifligste Drik
Ei kvæge kan mit Hjerte som dit venlige Blik.
Hvad hjælper mig vel Brødet og den lækkreste Brad,
Naar uden Dig, min Ellen, jeg aldrig bliver glad?»

Men alt som jeg talte, saa blev jeg mere kry,
Jeg holdt hendes Haand, at hun ikke skulde flye;
Hun lod mig holde Haanden saa løst og saa lindt,
Den anden lod hun lege med Stammens Bark og Splint.

«Jeg tjener vel din Fader, — men eier selv en Gaard,
O! bliv min Hustru kjære, vær nu dog ikke haard!
Mit Stuebord staaer tømret, og det er langt og bredt,» —
Da mørkned hun sit Øie, det blev en Smule vredt.

«Hvad Skjebnen engang vil, det kan man ei modstaae!»
Da løfted hun sit Hoved og forundret paa mig saae.
«Jeg trofast vil dig elske, til Lokken bliver graa!»
Da drog hun bort sin Haand og vilde til at gaae.

Men jeg blev mere dristig, jo længer hun taug,
Jeg raabte, mens jeg hentede min Øxe og min Saug:
«Det lykkeligste Ægtepar, det bliver dog nok vi,
Troer jeg saa vist og fast, som tre til sex er ni!»

Høit blussed Ellens Ansigt med Aftensolens Skin,
Hun skyndte sig og pakkede sin Madkurv ind;
Dog medens Haanden syslede med Iver og med Il,
Der spilled omkring Munden et fint lille Smil.

Men dette Smil, det blev mig en Morgenrøde klar,
Mig hendes Taushed sødere end tusind Taler var;
Mit Sind var vel bevæget, men saa frydefuldt derved,
Og derfor gik jeg trøstig og fulgte hendes Fjed.

Ja, ved den høie Stente, som skiller Mark fra Skov,
Der bar jeg hende over og spurgte ei om Forlov;
Tidt syntes mig, hun sukked, og ved hvert Suk, der kom,
Jeg ventede med Længsel, jeg skulde faae min Dom.

Men da vi stod ved Porten og vilde just gaae ind,
Hun kom til mig og lagde sin Kind til min Kind
Og kyssed mig og sagde saa venlig disse Ord:
«Saa taler du i Morgen med Fader og med Moer?»

Fjäriln i Kyrkan.

I en landtlig kyrka, ljus och hög,
Firade jag nyss midsommarsfesten.
Bäst jag satt och lyssnade på presten,

Se! en fjäril in i hvalfvet flög.
Än han satt sig på det gröna floret
Hos en flicka, — gräsets färg han såg, —
Än han, badende i ljusets våg
Sina vinger, sväfvade kring choret.
På en psalmbok hist han hvila fann,
Satt der länge. — «O låt honom vara!
Säkert vill han dagens Text förklara;
Han i dag predikar, äfven han».

Bonden Pavo.

Högt bland Saarijärvis moar bodde
Bonden Pavo på ett frostigt hemman,
Skötande dess jord med trägna armar;
Men af Herren väntade han växten.
Och han bodde der med barn och maka,
Åt i svett sitt knappa bröd med dessa,
Gräfde diken, plöjde opp och sådde.
Våren kom, och drifvan smalt af tegen,
Och med den flöt hälften bort af brodden;
Sommarn kom och fram bröt hagelskuren,
Och af den slogs hälften ned af axen;
Hösten kom och kölden tog hvad öfrigt.
Pavos maka slet sitt hår och sade:
Pavo, Pavo, olycksfödde gubbe!
Tagom stafven; Gud har oss förskjutit,
Svårt är tigga, men att svälta, värre.
Pavo tog sin hustrus hand och sade:

Herren pröfvar blott, han ej förskjuter.
Blanda du, till hälften, bark i brödet,
Jag skall gräfva dubbelt flera diken,
Men af Herren vill jag vänta växten. —
Hustrun lade hälften bark i brödet,
Gubben gräfde dubbelt flera diken,
Sålde fåren, köpte råg och sådde.
Våren kom och drifvan smalt af tegen,
Men med den flöt intet bort af brodden;
Sommarn kom, och fram bröt hagelskuren,
Men af den slogs hälften ned af axen;
Hösten kom, och kölden tog hvad öfrigt.
Pavos maka slog sitt bröst och sade:
Pavo, Pavo, olycksfödde gubbe!
Låt oss dö, ty Gud har oss förskjutit;
Svår är döden, men att lefva värre.
Pavo tog sin hustrus hand och sade:
Herren pröfvar blott, han ej förskjuter.
Blanda du, till dubbelt, bark i brödet,
Jag vill gräfva dubbelt större diken,
Men af Herren vill jag vänta växten.
Hustrun lade dubbelt bark i brödet,
Gubben gräfde dubbelt större diken,
Sålde korna, köpte råg och sådde.
Våren kom, och drifvan smalt af tegen,
Men med den flöt intet bort af brodden;
Sommarn kom, och fram bröt hagelskuren,
Men af den slogs intet ned af axen;
Hösten kom och kölden, långt från åkern,
Lät den stå i guld, och vänta skördarn.
Då föll Pavo på sitt knä och sade:
Herren pröfvar blott, han ej förskjuter.

Och hans maka föll på knä och sade:
Herren pröfvar blott, han ej förskjuter.
Men med glädje sade hon till gubben:
Pavo, Pavo, tag med fröjd till skären;
Nu är tid att lefva glada dagar,
Nu är tid att kasta barken unnan,
Och att baka bröd af råg allena.
Pavo tog sin hustrus hand och sade:
Qvinna, qvinna, den blott tål att pröfvas,
Som en nödställd nästa ej förskjuter;
Blanda du, till hälften, bark i brödet,
Ty förfrusen står vår grannes åker.

Tre Beilere.

Histnede ved Bækken,
Hvor Avnbøgen staaer,
Hun sidder bag Hækken
Og fletter sit Haar;
Og Fugle med Fiske
Saa listigt i Løn
De qvidre, de hviske:
«Hvor hun dog er kjøn!»

Høit Bølgerne buldre
Ved Møllen forbi:
«De sneehvide Skuldre,
Dem favnede vi!»
Mens ivrig de strømme

Med Hjulet omkring,
Den Møller maa drømme
De sødeste Ting.

Saa hen forbi Kirken
De glide saa glat,
Hvor tæt under Birken
En Græsbænk er sat;
Og Præsten maa gjemme
Sin Bog og sit Blad,
Og Hjertet istemme,
Hvad Voverne qvad.

Ved Borgen de bruse,
De synge med Magt
I Fjeldkløftens Sluse
Om Skjønhedens Pragt.
Der lytted den Junker
Bag Silkegardin
Da flammer, da funker
Hans Øie, hans Kind.

— Hvor Smaafugle bygge
I Løn og i Lind,
Hun sidder i Skygge
Med rødmende Kind,
Mens Tankerne sværme
Saa viden om Land;
Da seer hun sig nærme
De Trende paa Stand.

Sig Junkeren nærmer,
Duunskægget om Mund

Med guldstukne Ærmer,
Med Horn og med Hund:
«O, vil du ei være
Kjær Husfruen min?
Du Fløiel skal bære
Og blødt Hermelin!»

Den Præstemand stønner
I sorten Talar,
De ydmygste Bønner
Hans Hjerte frembar:
«Jeg var, for Exempel,
En Husbond for Dig!
Det yndigste Tempel
Du da blev for mig!»

Den Møller, den hvide,
Sig lister derind,
Han staaer ved en Side
Med blussende Kind:
«Ak, end dog min Nød, Du!
Ved Kjærligheds Magt, —
Saa kraftig et Brød Du
Vist aldrig faaer smagt!»

Men rask hun sig reiser,
Saa stolt og saa rank,
Og Hovedet kneiser
Med Fletningen blank:
«Jeg ikke mig sælger
For Guld og for Glands;
I Elskov jeg vælger
Og mister min Krands.

«Herr Junker! I slide
Jert Fløil og Maard!
Ei ved Eders Side
Til Kirken jeg gaaer!
Herr Pastor! I holde
Ved Pen og ved Skrift;
Fleer Ungmøer bolde
Der er i vor Stift!

«Thi En er for ung til
At eie min Krands,
Den Anden for tung til
At træde min Dands.
Nei, Flaske og Bæger
Hinanden staae næst,
Og lige Børn leger,
Det veed jeg, dog bedst.

«Herr Pastor! I læse
Og vie min Krands!
Herr Junker! I blæse
Paa Hornet til Dands!
Men Dandsen jeg træde
Med Mølleren her,
Min Trøst og min Glæde,
Saa kjæk og saa kjær!

«Naar Solen den blinked,
Og Maanen saa mat,
Fra Lugen han vinked
Godmorgen! Godnat!
Jeg spored i alle
De Viser, han qvad,

Som de nu kan falde,
Om Elskov han had!»

— Saa vied da Præsten
Den hellige Krands;
Saa blæste fra Hesten
Den Junker til Dands;
Saa dandsed de Tvende
Heel lystigt i Hu, —
Det kan sig vel hænde,
De dandse endnu!

Citherspilleren.

Jeg vandrer fra By og til By
Paa min Fod; jeg savner ei Vinger.
Med munter Sang i høien Sky
Jeg vandrer fra By og til By;
Og knap seer man Morgenen grye,
Før til Sang alt Citheren klinger,
Og Koner og Børn om mig tye,
Og de Piger saa tæt mig omringer.

Og Venskab og Elskov og Sang
Er de Maal, hvorefter jeg tragter;
Mit Hjertes Lyst, min Cithers Klang
Er Venskab og Elskov og Sang —
Og falder da Tiden mig lang,
Naar jeg seer paa Menneskets Fagter,

Med Venskab og Elskov og Sang
Jeg da dem og Alverden foragter.

Og Kummer ei kommer mig nær,
For min Sang den hurtigen viger;
Den Mand, hver Viv og Mø har kjær,
Ham kommer ei Kummeren nær.
Thi Glæden er der, hvor jeg er,
I min Kreds staae smilende Piger;
Den Sanger, som de have kjær,
Han er tryg som i Himmelens Riger.

Jeg synger, fornøiet og fri,
Om de Ting, som Livet forsøde,
Om Elskovs Himmels Trylleri,
Om Venskab og om Harmoni;
Og naar min Sangs Melodi
Faaer et Bryst af Snee til at gløde,
Saa smelter mit Hjerte deri,
Og med Lyst i dets Smelten jeg døde.

Ak! ei for al Jorderigs Prang,
For hver Skat, ei selv for en Trone
Bortgav jeg Dig, min ringe Sang,
Mit Hjertes og Citherens Klang!
Thi hvad er vel Fyrsternes Prang
Mod din Glands, du Musernes Krone,
Mod Kys for hver smeltende Sang
Og mod Smil for hver smeltende Tone?

Saa seer man med vanlige Gang
Af en Kreds i en anden mig ile;
Mig ingen Vei kan falde lang
Med Venskab og Elskov og Sang.

Og standser omsider engang
Mine Fjed, og jeg segner til Hvile —
Skal Venskab og Elskov og Sang
Om min Grav gjennem Taarer end smile?

Aftenstemning.

Nu synker Aftenen sagte ned
Med gylden Rødme paa Sø og Lier,
Og lydløs Taushed og yndig Fred
Til rolig Slummer Naturen vier.
De grønne Strande
Sig stille blande
I Søens Speil med de blanke Vande,
Der fange dem.

See Fiskerbaaden, hvor slank og let,
Høit paa den glimrende Flade baaren,
Hvor Karlen bøier sig mod sit Net,
Mens stille Pigerne holde Aaren.
Den tause Tale
Fra Sø og Dale
Al Dagens Higen har kunnet svale,
Og binde dem.

Men sødt hensunken en Pige staar
Og fremad ser i den klare Himmel,

Mens længselsvakt hendes Tanke gaar
Til Julelegen og Dandsens Vrimmel.
Den røde Lue
Paa Aftenens Bue
Har kastet Funker, vi ei kan skue —
Hun stirrer ud.

Du rige, rødmende Sommernat,
Der eier Mer end de lyse Dage,
O, bring den Fagre din bedste Skat,
Lad Drømmen kjærlig til hende drage:
Naar snart de lande
Ved grønne Strande,
Læg Sølverkronen om hendes Pande
Som salig Brud!

Den hvide, røde Rose.

Den hvide, røde Rose,
Saa kaldtes Søstre to, ja to.
Den hvide var saa stille,
Den røde altid lo.
Men omvendt blev det siden, ja,
Thi saa kom Friertiden, ja.
Den hvide blev saa rød, saa rød,
Den røde blev saa hvid.

Thi ham, den røde elsked,
Ham vilde Far ei ha, ei ha,

Men han, den hvide elsked,
Han fik paa Timen ja.
Den røde, ak, hun falmer, ja
Med Suk og Graad og Psalmer, ja.
Den hvide blev saa rød, saa rød,
Den røde blev saa hvid.

Nei, saa blev Far Skam bange
Og maatte til med ja, aa ja!
Og saa klang glade Sange
Til Bryllupskud, Hurra!
Og snart sprang mindre Roser, ja
Paa Sko og bitte Hoser, ja.
Den rødes vare hvide, — men
Den hvides alle rød'!

Agnes, min deilige Sommerfugl.

Han.

Agnes, min deilige Sommerfugl,
Dig vil jeg legende fange!
Jeg fletter et Garn, med Masker smaa,
Og Maskerne er mine Sange!

Hun.

Er jeg en Sommerfugl, liden og skjær,
Saa lad mig af Lyngtoppen drikke;
Og er du en Gut, som lyster en Leg,
Saa jag mig, men fang mig ikke!

Han.

Agnes, min deilige Sommerfugl,
Nu har jeg Maskerne flettet;
Dig hjælper vist aldrig din flagrende Flugt, —
Snart sidder du fangen i Nettet!

Hun.

Er jeg en Sommerfugl, ung og blank,
Jeg lystig i Legen mig svinger;
Men fanger du mig under Nettets Spind,
Saa rør ikke ved mine Vinger!

Han.

Nei, jeg skal løfte dig varligt paa Haand
Og lukke dig ind i mit Hjerte;
Der kan du lege dit hele Liv
Den gladeste Leg, du lærte!

Amanda.

I blomman, i Solen,
Amanda jag ser;
Kring jorden, kring polen,
Hon strålar, hon ler.
I rosornas anda,
I vårvindens pust,
I drufvornas must
Jag känner Amanda.

När guldharpan klingar,
När vestan sig rör
Med susande vingar,
Amanda jag hör.
Allt, engel! bestrålar
Din himlagestalt.
Lik Skaparns, i allt
Din gudom sig målar.

Se! själarne ila,
Vid dödsengelns bud,
Till gyllene hvila
I famnen af Gud.
Se! floderna hasta
Med skummanda fart.
I hafvet de snart
Sig dånande kasta.

Men aldrig min trånad
Till målet skall nå.
Blek, suckande, hånad,
Jag enslig skall gå;
Skall evigt, Gudinna!
Lik stjernan, dig se
Högt öfver mig le,
Och aldrig dig hinna.

Elden.

Mörkt låg djupet uti död förstening,
Outgrundligt, som Allfaders mening,
Formlöst utan ande, utan kropp.
Ingen själ tog upp uti sin spegel
Tingens bilder. Skapelsens insegel
Var ej brutet opp.

Evigheten, lik en orm i ringar,
Låg och rufvade med svarta vingar
Uppå verldar, icke ännu till.
Rymdens tält låg ouppspändt. För tiden
Var ej ännu någon stund förliden,
Och dess ur stod still.

Se, det blixtrar! Se, hur natten randas!
Lifvet vaknar, känner sig och andas
I den graf, der fordom döden frös.
Tingen skilja sig med skiljd förmåga.
Himlen lyfte sig till hvalf. I låga
Slet sig solen lös.

Öster rycker sig med våld från vester,
Gent mot norr sin boning söder fäster,
Himlens rosor spricka ur sin knopp.
Dagen vexlar öfver land och vatten,
Månen, rodnande och blyg, i natten
Slår sitt öga opp.

Plantan skjuter ur den värmda mullen,
Skogens kronor susa öfver kullen,
Blomman stannar vid dess fötter qvar.

Djuren leka. Ensam, utan like,
Framstår menskan, och till dubbelt rike
Jord och himmel tar.

Puls i ådrorna utaf naturen,
Vext i plantorna, och lif i djuren,
Gudalåga, hvem har tändt dig an?
Jo, Allfader, ännu känd af ingen,
Ville en gång spegla sig i tingen,
Och hans spegel brann.

Ingen harpa stämmes till din ära.
Tiden ler åt Zendas höga lära,
Vestas altar flammar icke mer.
Men ett väldigt tempel än dig hyser,
Och ditt öfvergifna altar lyser
Ifrån solen ner.

Öfver allt är du, lik himlaanden,
Utan föda lefver du i granden,
Verldar äter du, och hungrar än.
Fåfängt forskarn vill ditt väsen fråga:
Han förklarar ej din gudalåga,
Men han värms af den.

Säg oss, säg oss, är du ej densamma,
Känd som snillets eller solens flamma,
Uti skaldens dikt, i vårens prakt?
När volkanen eller hjelten ryter,
Är det icke samma eld, som bryter
Ut med samma makt?

Blickar månen på den öde borgen
Ner i natten, o så blickar sorgen

Ner på grafven af en ungdomsvän;
Bådas qvällen utaf Frejas stjerna,
O så blickar mången nordens tärna
I sin brudstol än.

Himlalåga! när den trötte anden
En gång flyger till de blåa landen,
Der han kanske bott för längese'n,
Härbergera du den vilsna gästen,
Och gör honom, som du gör asbesten,
Mera skön och ren!

En Broder i Nød.

Nu samler sig om Tyras Borg
— Kan hænde, sidste Gang —
Et Folk i Nød, et Folk i Sorg,
Med Flaget halvt paa Stang.
Forladt, forladt paa Farens Dag,
Forladt i Stridens Stund!
Var saadant ment det Nævetag,
Der loved godt for Nordens Sag
I Axelstad og Lund?

Det Ord, der flød, som om det kom
Fra Hjertet lige hid,
Det var da kun en Fraseflom, —
Og nu er Tørkens Tid!
Det Træ, som Blomstringsløfter gav
I Festens Solskinsvæld,

Det staaer, af Stormen qvistet af,
Som Kors paa Nordens Ungdomsgrav
Den første Alvorskveld.

Det var da Løgn i Gildeskrud,
Kun giftigt Judaskys,
Hvad Norges Sønner jubled ud
Ved Sundets Strande nys!
Hvad taltes mellem Drot og Drot
Ved sidste Kongefærd?
O, legtes om igjen da blot
Kong Gustavs Leg paa Stockholms Slot
Med Carl den Tolvtes Sværd!

Et Folk i Sorg, paa Dødens Tog,
Af hver en Ven forladt, —
Saa ender Danmarks Sagabog.
Hvo har dens Finis sat?
Hvo taalte tamt den slutted slig:
Og tydsk blev Tyras Vold,
Mens Dannebrogs forrevne Flig
Slog om den sidste Danskes Lig
Sit Rosenlagens Fold.

Men du, min frelste norske Bror,
Som staaer paa fredlyst Grund
I Kraft af Løftets fagre Ord,
Forglemt i Stridens Stund, —
Stryg du paa Flugt fra Fædrestavn,
Jag over Havets Hvælv;
Gaa Glemselsgang fra Havn til Havn,
Og list dig til et fremmed Navn,
Og gjem dig for dig selv.

Hvert Stormsuk, som i Norge gaaer
Langs Li fra Danmarks Hav,
Dig spørgende med Rædsel slaaer:
Min Bror, hvor blev du af?
Jeg stred en Livsensstrid for Nord,
Mit Hjemland blev en Grav,
Jeg speided over Belt og Fjord
Forgjæves dine Snekkers Spor;
Min Bror, hvor blev Du af?

Det var en Drøm. Vaagn stærk og kjæk
Fra Folkesøvn til Daad!
En Bror i Nød! Hver Mand paa Dæk!
Her gjælder rappe Raad!
End kan det staae i Saga slig:
Dansk, dansk er Tyras Vold! —
End Dannebrogs forrevne Flig
Kan over Nordens Fremtid rig
Slaae ud sin røde Fold!

De to Soldater.

Tilbage! lød Trompetens Skrald,
Bort gik det i Galop,
Den sidste Kugle fløi med Knald
Og pløied Jorden op;

Den sidste Flok af Fjendens Hær
Drog slagen fra Midsundes Bro,
Og over Valen fjernt og nær
Sank Nattens dybe Ro.

Al Kampens vilde Larm forsvandt,
Da Maanen steg af Hav,
Hver saaret Mand sit Leie fandt,
Hver slagen Mand sin Grav;
Kun hist og her omkring paa Jord
Var Græsset trampet ned og vaadt,
Der saaes endnu de røde Spor,
Som Døden havde traadt.

Hver saaret Mand sit Leie fandt,
Blev der da Ingen glemt?
Jo, dybt hvor Sliens Bølge randt,
Laa To, bag Skrænten gjemt;
To Ax, som faldt ved Morgenskjær,
Men glemtes under Høstens Larm,
To Ungersvende hvilte der
Med gjennemboret Barm.

Den Ene var en brav Soldat,
Der stod ved Kongens Hær.
Meer flink og lystig Kammerat
Bar aldrig et Gevær;
Hvor han paa Fjenden blot fik Ram,
Der slog han til af Hjertenslyst,
Der var ei andet Tydsk i ham
End Kuglen i hans Bryst.

Den Anden stod i deres Sold,
Som kom ved Morgengry
Og stormede Midsundes Vold,
Men nødtes til at flye.
Han havde kæmpet som en Mand,
Han tænkte vel, hans Sag var god,
Nu laa han der ved Sliens Strand
Og svømmed i sit Blod.

Da Nattens kolde Gysning foer
Igjennem deres Krop,
De vaagned paa den vaade Jord
Og lukked Øiet op.
De stirred paa hinanden hen,
Hver af dem greb til sit Gevær,
Men Begges Hænder sank igjen,
Thi Bøssen var for svær.

Engang endnu de gjerne stred,
Men nu var det for seent,
De nødtes vel at holde Fred,
Skjøndt den var daarlig meent.
Paa Begges Pander stod en Sky
Af fjendsk, forbittret Had, og dog —
Og dog var de fra samme By
Og talte samme Sprog.

Hvor Bølgen slaaer sin hvide Top
Mod Sønderjydens Land,
Der var de født og fostret op
Ved Vesterhavets Strand.

Der boede de, til Krigen kom
Og kaldte Bonden fra hans Dont,
Da gjorde begge Høireom,
Men med forskjellig Front.

Den Ene gik mod Sønden hen,
Den Anden imod Nord,
Som Fjender mødtes de igjen
Paa deres Fædrejord.
Nu laae de der ved Vandets Bred,
Hver med et Ulivssaar i Barm,
Og kunde dog ei døe i Fred
For lutter Had og Harm.

Til Strid var deres Arm for træt,
Men hvert et Øiekast
Var som en sleben Bajonet,
Saa skærende og hvast.
De mæled ei, men taus og kold
Den Ene bød den Anden Trods,
Ret som om Graven var en Vold,
Hvorom de skulde slaaes.

Og Maanen sank, og Natten led,
Og Bølgen slog mod Kyst,
Og Livet haardt med Døden stred
Udi de Tvendes Bryst.
Da lød med eet bag Høiens Kam
En Dundren som af Hestesko
Og Jægerhorn og Hundeglam
Og skingrende Hallo.

Det suste som et Tordenveir,
Det glimtede som Lyn,
Det raslede bag Skovens Træer:
Da saaes et selsomt Syn.
Thi fjernt igjennem Luften fløi,
Ret som en Sky for Vindens Magt,
Henover Mark og Eng og Høi
Kong Abels vilde Jagt.

Foran dem Alle, høit tilhest,
Foer, som en fredløs Aand,
Frempidsket af sin Angers Blæst,
Han selv med Spyd i Haand.
Hans blege Kind var uden Blod,
Hans Øie var en udbrændt Glød,
Men midt paa Panden skrevet stod
Hans Broder Eriks Død.

Bagefter kom den onde Flok
Af hans meensvorne Mænd,
Vildt fløi de over Steen og Stok,
Som Løvet hvirvles hen.
Ild stod af Hestens Næsebor
Og gnistred i den mørke Nat;
Men da de naaede Sliens Fjord,
Saa standsed Toget brat.

Og op af Sundet dybt og blaat
Steg som en Taage graa
Et Billed af den slagne Drot
Med Kongekrone paa.

Han strøg fra Kind det vaade Haar,
Han løfted Haanden streng og vred,
Han peged paa et blodigt Saar
Og sank i Dybet ned.

Da gyste det i Skovens Træer,
Da skjælved Sivets Top,
Og Bølgen sukked fjernt og nær
Og slog mod Stranden op.
Men Abel sine Hænder vred,
Til Flugt han vendte Hesten om,
Og fjernt i Luften, uden Fred,
Forsvandt han, som han kom.

Var det et Febersyn, en Drøm?
Hver, som han vil, kan troe;
Men de, der laae ved Sliens Strøm,
De saae det begge to.
De tænkte paa den svundne Tid
Og den, som ukjendt for dem laa,
De tænkte paa den Broderstrid,
Som disse Vande saae.

De samlede den sidste Rest
Af Liv, der var igjen.
Saa krøb de, som de kunde bedst,
Imod hinanden hen;
De sukked ei, de klaged ei,
De tænkte ved dem selv som saa:
Vi skal jo dog den samme Vei,
Lad os da sammen gaae.

Da Natten som en Skygge veg,
Og Duggen faldt paa Vang,
Og Lærken imod Himlen steg
Høit jublende med Sang,
Da laae de begge døde der,
Men løst var alle Hadets Baand,
Hver havde sluppet sit Gevær
Og holdt den Andens Haand.

Arion.

Da ved Gudernes Gunst det helleniske Folk
Stod i Kraftens herligste Dage,
Gik som Sol over Landet Arions Ry,
En Sanger han var uden Mage.
Fra sin Fædreneby med sit modige Bryst
Over skummende Bølger han drog,
Og for lyttende Møer paa Hesperiens Kyst
Sine klingende Strenge han slog.

Hist sig hæver et Fjeld mod den svævende Sky,
Og heelt op ad dets takkede Side
Ligger Huus ved Huus mellem grønnende Træer,
Mellem Templer af Marmor hvide.
Gjennem Søilehaller gaaer Echoet af
Høie Vandsprings trodsige Mod.
Dybt nede ruller det mørke Hav
Og bryder mod Fjeldets Fod.

Det er Cyprias By, det berømte Korinth;
Foran Slottet blandt sine Drabanter,
Hvor man skuer saa vidt over Hav og Strand,
Sad den vise Kong Periander, —
Han sad i sin prægtige Ibenholtsstol
Ved en skyggefuld Terebinth
Og stirred i Aftenens rødmende Sol,
Som belyste det rige Korinth.

Nu han taler: «Arion, den flygtige Fugl, —
Hvor han bliver fra Hjemmet længe!
Jeg har Længsel efter hans mandige Sang
Til Lyrens ømtsvarende Strenge.
Jeg savner hans Røst i den dæmrende Kveld,
Naar jeg hæver den blanke Pokal,
Hans bevingede Ords det begeistrende Væld,
Ja, jeg savner Arion, min Skjald!»

Hør, da lyder fra Havnen en jublende Larm,
Og Folket bølger i Masse,
Og iblandt dem skrider Arion stolt
Op ad den steile Terrasse.
Høit svinger han Lyren som i en Dands
Og synger et festligt Kvad;
Af drevet Guld en Laurbærkrands
Om hans Pande funklende sad.

Og af Guldkjæder dækkes hans Hals og Bryst,
Og hans Arm Guldringe omfatte.
Men de sorte Haar, som om nylig han steg
Af et Bad, hang vaade og glatte.

En Purpurkaabe med gylden Rand
I Folder omflagred hans Lænd.
Men trindt neddrypped det salte Vand
I strømmende Draaber fra den.

Huldt mæled Kongen: «Jeg frygted, vor Skjald
Havde glemt os?» — Med bævende Stemme
Arion svarer: «Min høie Drot,
O, hvor kunde din Naade jeg glemme! . . .
Tak skee de evige Guder! . . . tilgiv,
Periander, mit stammende Ord . . .
Et guddommeligt Under har reddet mit Liv
Og frelst mig fra Rov og fra Mord!»

Nu Kongen: «Velan, erfare jeg vil,
Hvad dit Sind saa selsomt bevæger!
Den ældste og dyreste Cyperviin
Skal perle for dig i mit Bæger.
Dit Eventyr nu os, Arion, fortæl
Ved Strengenes herlige Klang!»
Og han tømte paa Stand det forfriskende Væld,
Greb Plektret, spilled og sang:

«Jeg vandred omkring paa den fremmede Strand,
Vandt Hæder og Gunst hos Mange,
Og Begeistringens Smil og Beundringens Kys
Jeg erobrede med mine Sange.
Jeg hentede paa den sikeliske Ø
Af Guldet saa rig en Høst,
Og saamangen bly og sortøiet Mø
Blev dristig og øm ved min Røst.

«Fra Kroton jeg gik til det rige Tarent
Med Dithyrambernes Tone,
Der seirede jeg i en Sangerkamp,
Det var der, jeg vandt denne Krone.
Da gik jeg ombord, thi en Længsel mig drog
Til mit Hjems den blomstrende Kyst, —
Ak, ingen Plet er i Verden dog
Som Hellas min Fryd og min Lyst!

«Og Søen gik høit, under Vindens Klo
Sig mægtig Seilene krummed,
Som Ørnevinger ustandset de fløi
Med os hen over Bølgeskummet.
Skibsfolkene muntred jeg med min Sang,
De priste mit kunstige Spil,
Stormfuglene kom, og Delphinerne sprang
Om Skibet og lytted dertil.

«Men den følgende Nat, før Solen steg frem
Af den østlige rødmende Vove,
Kom i Drømme til mig Apollon og bød:
«Arion, ei længer du sove!» —
Da vaagned jeg, vee! jeg omringet mig saae,
En svang alt den blinkende Kniv
Og sagde: «Dit Guld vil vi have, nu maa,
Arion, du lade dit Liv!»

«Da tænkte jeg paa min Fædrenestad,
Paa dig, min Drot, og den Ære,
Fra den fremmede Kyst jeg haabede hjem
Til det gyldne Hellas at bære.

Jeg tænkte paa hver en forsvunden Lyst,
Paa en herlig korinthisk Mø,
Og min Lyre jeg drog saa fast til mit Bryst
Og saae i den dybe Sø.

«Og jeg vendte mig til den forræderske Flok:
En Bøn I end mig tilstede!
Lad Strengen mig slaae kun eneste Gang,
Da døer jeg med mere Glæde!
Det nægted de ei; — da jeg smykte mig glad
Med Purpur, Guldkjæder og Krands,
Og Strengen jeg slog og begyndte mit Kvad,
Mens Phoibos steg i sin Glands:

Død, du er skjøn,
Naar i Slagbulder Sværdhugget falder,
Og med Krandsen som Seierens Løn
Du paa Heltene kalder!

Skjøn er du, Død,
Naar Bedrifter har graanet den Gamle,
Og de blomstrende Børn om hans Skjød
Sig med Taarer forsamle!

Skjønnere dog
Var du, Liv, med de brusende Vinger,
Med din Ild, som i Sangerens Sprog
Til Olympen sig svinger!

Skjønnere dog
Var du, Liv, paa helleniske Sletter,
Naar til Daphnes Hytte jeg drog
I ambrosiske Nætter —

Eller i Dands
Henad Banen Løberne bruste,
Og de seirende Ynglingers Krands
Dem om Lokkerne suste!

Aldrig mig meer
Skjænkes Viin af en rødmende Terne,
Ingen Lund, ingen Roser, jeg seer
Ei fra Dybet en Stjerne!

Herlige Liv!
Nu Farvel! snart Jordbeltets Ryster
Gjør mig stum, og hans tangkrandste Viv,
Amphitrite, mig kryster!

Phoibos Apol!
Naar sin Vellyd Lyren mig nægter,
Slyng mit Navn fra dit skinnende Skjold
Til de fjerneste Slægter!

«Og ak, saa stor er Sangens Magt, — jeg skued
En pludselig Forandring hos Enhver.
Af deres Blik en bedre Flamme lued,
De taug, som om de vilde høre Meer.
Selv han, som nys mig vildt med Kniven trued,
Sit Vaaben tankefuld jeg sænke seer.
Min Sjæl Apol alt for min Redning priste,
Dog atter jeg det svage Haab forliste.

«De onde Lyster snart tilbagevende,
Guldtørsten seirer over Sangens Magt,
Da monne Guden mig en Tanke sende,
Mens endnu Nogle vaklede forsagt:

Frivillig vilde selv mit Liv jeg ende,
I Dybet styrte mig med al min Pragt, —
Den vilde Flok alt sine Hænder hæved,
Da sang jeg, saa de gyldne Strenge bæved:

Nu vil jeg døe:
Gid det skee uden Smerte! — jeg gruer
Ei for Charon, naar stygiske Sø
Og naar Hades jeg skuer!

Guld skal han faae
Og min Krands, mine Kjæder de skjønne,
Dyre Skatte, saa Ingen man saae
Ham saa rigelig lønne!

Kalde han skal
Paa Homeros, Orpheus og Bion
Og forkynde i Skyggernes Hal,
At nu kommer Arion!

«Da sprang jeg ud; men som min Fod berørte
Det fraadbedækte, kolde Dødens Bad,
Jeg Larm af boltrende Delfiner hørte,
Som trindt sig havde flokket ved mit Kvad:
En mægtig Kraft mig hen ad Dybet førte,
Paa en af Havets Gangere jeg sad.
Høit Vredesskrig fra Skibet til mig løde, —
Men for mig laa den lyse Morgenrøde.

«Min Genius foran fløi med Guddomsminer,
— Saa syntes mig, ei veed jeg det for vist —
Den styred de krumryggede Delfiner.
En sød Musik rundtom mig klang, og hist

Blandt Nymfer og et Tog af Amoriner
Poseidons gyldne Trefork saaes; — tilsidst
En Taage lagde sig for mine Blikke, —
Her staaer jeg blandt Jer — Mere veed jeg ikke.»

En hellig Undren greb den hele Skare,
Og Ingen tømte meer Pokalen ud;
End kasted Solen mildt med Luer klare
Paa Lyrens Guld sit sidste Straalebrud.
Lyksalig han, hvem Guderne bevare!
Hans Blik var Ild, han tyktes dem en Gud —
Men mellem sine Hofmænd og Drabanter
Sad tankefuld og taus Kong Periander.

Gubben og Ynglingen.

Misund mig ei mit hvide Haar
Og min Erfarings Skat!
Naar Sneen høit paa Marken staaer,
Den skjuler en begravet Vaar.
Hvad gavner mig en Høst af Aar,
Naar Haand og Fod er mat!

Misund mig ei, at dette Bryst
For Lidenskab er frit!
Saa blot og bart for Livets Lyst,
Saa tomt og sløvt for Glædens Røst —
Misund mig ei! O var mit Bryst
Saa brændende som dit!

O var mit Øie, Dreng, som dit
Af Viin og Veemod tungt!
Var Pigebarnet hist, der blidt
Og kjærligt smiler til dig, mit!
O Dreng! var dette Haar ei hvidt,
Og Hjertet atter ungt!

Tag ned den rige Vedbend-Krands,
Der snoer sig om dit Haar,
Og sæt den paa den gamle Mands
Sneehvide Tinding — syng og dands!
Jeg vil forfriskes i den Glands,
Der straaler om din Vaar.

Gjør Plads for Gubben! Plads, min Ven!
Og deel med mig din Viin!
O kunde jeg, som du, af den
Inddrikke Drømmens Lyst igjen
Og sværme Liv og Lykke hen
I denne gyldne Viin!

Kom med dit Bæger! kom, tag fat!
Og sæt det til min Mund.
Min Arm er gammel, Haanden mat,
Den ryster, som du seer — tag fat!
Jeg hæver Bægrets gyldne Skat,
Der flyder paa dets Bund.

O Liv og Lyst! O Strøm af Ild!
O minderige Viin!
Som Gubbens Ungdom stærk og vild,
Og øm som den og from og mild,
Saa kjærlig og saa fuld af Ild,
Saa heftig og saa fiin!

Skjænk atter i, og syng en Sang,
Syng med din kjælne Glut!
Som du, som du jeg fløi engang
Til Dands ved Tambourinens Klang,
Som du jeg lagde ned i Sang
For Skjønhed min Tribut.

O Billeder paa gylden Grund!
Forsvundne Dages Glands!
Hvad gav, hvad gav jeg for et Blund
Ved Pigens Side, Mund ved Mund,
For een i Letsind levet Stund
Og for min Ungdoms Dands!

Forbi! — min sidste glade Dag
Jeg her med dig har holdt.
Forbi er dette Livs Bedrag,
Min Ungdom flygtet, Gubben svag,
Og mat er dette Hjertes Slag,
Og dette Bryst er koldt.

Fædrelandssang.

Ja, vi elsker dette Landet,
Som det stiger frem
Furet, veirbidt over Vandet
Med de tusind Hjem,

Elsker, elsker det og tænker
Paa vor Far og Mor
Og den Saganat, som sænker
Drømme paa Jord.

Dette Land har Harald bjerget
Med sin Kjæmperad,
Dette Land har Haakon værget,
Medens Øjvind kvad;
Paa det Land har Olaf malet
Korset med sit Blod,
Fra dets Høie Sverre talet
Roma midt imod.

Bønder sine Øxer brynte,
Hvor en Hær drog frem,
Tordenskjold langs Kysten lynte,
Saa den lystes hjem.
Kvinder selv stod op og strede
Som de vare Mænd,
Andre kunde bare græde,
Men det kom igjen!

Haarde Tider har vi døiet,
Blev tilsidst forstødt;
Men i værste Nød blaaøiet
Frihed blev os født.
Det gav Faderkraft at bære
Hungersnød og Krig,
Det gav Døden selv sin Ære —
Og det gav Forlig.

Fienden sit Vaaben kasted,
Op Visiret for;
Vi med Undren mod ham hasted,
Thi han var vor Bror.
Drevne frem paastand af Skammen
Gik vi søderpaa;
Nu vi staa tre Brødre sammen
Og skal saadan staa!

Norske Mand i Hus og Hytte,
Tak din store Gud!
Landet vilde han beskytte,
Skjøndt det mørkt saa ud.
Alt, hvad Fædrene har kjæmpet,
Mødrene har grædt,
Har den Herre stille læmpet,
Saa vi vandt vor Ret!

Ja, vi elsker dette Landet,
Som det stiger frem
Furet, veirbidt over Vandet
Med de tusind Hjem.
Og som Fædres Kamp har hævet
Det af Nød til Seir,
Ogsaa vi, naar det blir krævet,
For dets Fred slaar Leir!

Et Fjeldvand.

Jeg sad en Aften i en lille Baad
Paa et af disse dybe, stille Vande,
Der ligge, som et Øie blankt af Graad,
Imellem Norges Fjelde. Let og varm
Stod Aftenhimlen om de mørke Strande
Og sænkte sig i Søens klare Barm,
Saa Baaden syntes let ophængt at svæve
Midt i et Lufthav, hvor der ei var Bund,
Men lige dybt foroven og forneden,
Som Jordens Kugle midt i Evigheden.
Død Stilhed hvilte over Sø og Lund!
Der fandtes ei en Fugl, som vilde leve,
Som vilde synge her en Aftenstund.
Ingen romantisk Klang om Fjeldet drog
Paa klare Vinger, som i Tyrols Dale —
Den norske Fjeldegn eier ingen Tale
Undtagen Ensomhedens stille Sprog.
De tause Rorsfolk dypped Aaren blødt
Og lydløst i de kolde, klare Vover. —
Jeg smelted hen i denne Stilhed sødt,
Det var, som om min Sjæl gled sagte over
Og tabte sig i inderlig Forening
Med Fjeldnaturens dybe, dunkle Mening. —

Det Eviga.

Väl formar den starke med svärdet sin verld,
Väl flyga som örnar hans rykten;
Men någon gång brytes det vandrande svärd,
Och örnarne fällas i flygten.
Hvad våldet må skapa är vanskligt och kort,
Det dör som en stormvind i öcknen bort.

Men Sanningen lefver. Bland bilor och svärd
Lugn står hon med strålande pannan.
Hon leder igenom den nattliga verld
Och pekar alltjemt till en annan.
Det Sanna är evigt: kring himmel och jord
Genljuda från slägte till slägte dess ord.

Det Rätta är evigt: ej rotas der ut
Från jorden dess trampade lilja.
Eröfrar det Onda all verlden till slut,
Så kan du det Rätta dock vilja.
Förföljs det utom dig med list och våld,
Sin fristad det har i ditt bröst fördold.

Och viljan, som stängdes i lågande bröst,
Tar mandom, lik Gud, och blir handling.
Det Rätta får armar, det Sanna får röst,
Och folken stå upp till förvandling.
De offer du bragte, de faror du lopp,
De stiga som stjernor ur Lethe opp.

Och dikten är icke som blommornas doft,
Som färgade bågen i skyar.
Det Sköna, du bildar, är mera än stoft,
Och åldren dess anlet förnyar.

Det Sköna är evigt: med fiken håg
Vi fiska dess gullsand ur tidens våg.

Så fatta all Sanning, så våga allt Rätt,
Och bilda det Sköna med glädje!
De tre dö ej ut bland menskors ätt,
Och till dem från tiden vi vädje.
Hvad tiden dig gaf må du ge igen,
Blott det Eviga bor i ditt hjerta än.

Natursonen.

Oändligen stort mitt rike är,
Och mäktig min herrskarestaf.
Med stjernor prydd är den krona, jag bär,
Och min moder i födseln mig gaf.

Som Solen man ser öfver molnen stå
På etherns förklarade fält,
Så högt öfver tidens dårar ocksa
Min moder, Naturen, mig ställt.

Bland dvergaätten jag står så allen,
Med kraft och med mandom full,
Som bland ättehögar med död mans ben
En skyhög klippa med gull.

Ty mig naturen tog på sin arm,
Sin jernmjölk hon gaf mig att di.
Hon ammade mig vid sin egen barm,
Att jag en man skulle bli.

När de andre, som asplöf, darrande stå,
Står jag så fast, som en ek.
Jag bjuder mitt bröst mot hvad komma må,
Som en klippa mot böljornas lek.

En man jag var i min ålders vår,
Och joller jag aldrig förstod.
Och förvandlar tiden än hy och hår,
Han förvandlar ej lynne och mod.

En vekling ordar om nödens band;
Jag kläder och föda har,
Och högre vinst af krona och land
Den största Monark ej drar.

Säg mig det palats, som skönare är
Än det höga, stolta gemak,
Som blommor och gräs till golfmatta bär
Och den blåa himlen till tak.

Der kring mig träden, som tjenare, stå
Och svalka och vällukt strö,
Och fåglarnes toner i luften blå
Omkring mig af vällust dö.

Hur ljuft att störta kring dal och kring höjd,
Den mäktiga stormen lik,
Och slumra derpå, mot gräset böjd,
Som en vilde vid bäckens musik.

Natur, ack lyft den slöja, du bär,
Och mildt mot din sångare le!
Min vällust är att vara dig när
Och ditt sköna anlete se.

Ved Stranden.

Ensom i Aftenens dæmrende Stund
Hviler jeg her paa Skrænten ved Skoven,
Under min Fod det deilige Sund,
Og den reneste Himmel foroven;
Dampskibet glider derude forbi,
I det hvilende Hav pløier Kjølen sin Stribe,
Hveen og Skaane sig speile deri
Og en Vrimmel af talløse Skibe.

Aldrig en Aften saa yndig jeg saae,
Luften saa mild, saa vidunderlig stille,
Næppe sig rører et Blad eller Straa,
Imod Strandbredden Bølgerne trille.
Styrket af Badet, hvor aander jeg let,
Jeg, som var træt nys og trykket af Heden!
Er Alnaturen forklaret med Et —
Eller jeg forklaret af Glæden?

Alting omkring mig er Skjønhed og Glands:
Høiere hæver sig Himmelens Bue,
Friskere dufter Skovenes Krands,
Og et Under mig synes hver Tue;
Svalerne lege i Luften Tagfat,
Medens de hen over Havfladen ile —
Og dette Hav, hvor speilklart, hvor glat
Og hvor kongelig stolt i sin Hvile!

Er det det samme, som skummende nys
Vælted i Oprør sin Bølge mod Landet?
Det, som nu trykker det blødeste Kys
Paa hver Steen, mens det spiller paa Sandet!

Nylig saa grumset, nu skinnende lyst,
Farvet af Solen, hvis svindende Flammer
Streife med Guldglands den dæmrende Kyst
Og den skumrende Skovgrændses Stammer!

Myggenes Dands i den straalende Luft,
Frøernes Qvækken fra Vandløb og Moser,
Ryllernes Piben og Strandmarkens Duft
Som af Hø og af dugvaade Roser,
Lyden af Aarernes taktfaste Tag
Hist fra Fiskerens Baad paa den speilklare Skive,
Svalernes Jubel og Lærkernes Slag —
Ak, hvo kan det, hvo kan det beskrive!

Hvor jeg dig elsker, du herlige Strand,
Du min Fødeøes Hav! ved din Bred har jeg leget,
Tumlet som Dreng ved det skvulpende Vand,
Hvor som Mand jeg nu sidder bevæget;
Alle de Strænge, som klang i mit Bryst,
Da mit Hjerte var reent og beruset af Drømme,
Bæve nu atter og klinge af Lyst,
Og fra Læberne Tonerne strømme —

Strømme fra Læben og formes til Digt —
Ak, om jeg mægted at gribe i Sangen
Dette Moment, saa herligt, saa rigt,
Og at holde for evig det fangen!
Men er mit Digt end en svindende Lyd,
Skal dog en Stund det, naar jeg er forstummet,
Fængsle til Livet den Jubel, den Fryd,
Som min Sjæl har i Nuet fornummet!

Fostbrødrelaget.

Da Kæmpelivets trodsige Gestalter
Igjennem Norden skred med tunge Trin,
Da Blod var Dug paa høie Guders Alter,
Var Daabens Vand og Nadverbordets Vin,
Da Bjarkemaalet var de Frommes Psalter,
Og Rotas Spyd i Himlen lukked ind,
Da Kamp var Pligt, og Dyd var Leg med Livet,
Da Magt og Roes den vilde Kraft var givet —

Da var der dog en Skik, som vidner silde,
At under Brynjens haarde Plade sprang
En ædel Følelses frugtbare Kilde,
Som lokker frem et Bed af Blomster milde
Paa mangen Kæmpes blodbestænkte Gang
Og toner til os med melodisk Klang
Igjennem Tidens Mulm og Vaabenbraget,
Og denne Skik, det var — Fostbrødrelaget.

Naar tvende Kæmper havde hvilet spæde
Engang ved samme moderlige Barm
Og havde skiftet fælles Barndomsglæde
Og Fad og Bænk og Arnekrogen varm,
— Naar de som Mænd i Livet skulde træde,
Saa ridsede de op hinandens Arm,
Og, som de røde Straaler blandtes sammen,
De svor at dele Kaar i Sorg og Gammen.

Og denne Ed blev endnu aldrig svegen,
Saalidt i Ungdoms Vaar og Manddoms Høst,
Som naar i Vinter Livets Kraft var vegen,

Saalidt i Hjemmet som paa fremmed Kyst,
Saalidt i fredlyst Ring, som Hildurslegen,
Ja, selv af Døden blev den sjelden løst!
De Dødes Troskab var det smukt at hædre,
Og Sønner den forplanted efter Fædre.

Den blev ei glemt, om deres Veie skiltes:
Naar stolt den ene sad i Kongehal,
Mens fjernt den Anden mellem Folket stiltes;
Naar sødt i Elskovs Favn den Ene hildtes,
Imens den Anden fulgte Lurens Gjald;
Naar høit mod Nord den Ene slog sin Tjald,
Imens den Anden over Hav og Sunde
Paa Vikingsnekken fløi mod Sydens Lunde.

Og var den ene truet af en Fare,
Og naaede Rygtet til hans Broder hen,
Da turde han ei Mod og Møie spare,
Før frelst og fri hans Broder var igjen;
Men blev den ene kun af Fjenden slagen,
Tilhørte Hævnen flux den anden Ven,
Og naar med Staal og Lue den var tagen,
Var broderløst ham Livet Intet værd,
— Da styrted han sig i sit eget Sværd.

Den Tid forgik — en anden er oprunden,
Da Livet styres af en anden Magt,
Da Aandens Sol udfoldet har sin Pragt,
Og Styrken er ei meer til Armen bunden;
Men med den gamle Tid er ei forsvunden
Hvad skjøn og herlig Daad den har fuldbragt.
Nei! — Hvad den handled stort og ædelt tænkte,
Det Arven er, som Fædrene os skænkte.

Og see, — Fostbrødrelaget er ei slukket
Af tunge Seklers skæbnesvangre Storm:
Fornegtet, glemt, forbrudt og sønderhugget,
Mens Livet gjæred uden Maal og Norm,
Dets skjønne Tanke atter er opdukket
Af Tidens Strømning i en bedre Form:
Det knytter nu ei Faa, men Millioner,
Det binder Enkeltmænd ei, men — Nationer.

Os Tre har jo den samme Moder ammet,
Det ættestore, minderige Nord,
Hvis høie Isse er af Sneen flammet,
Hvis Midie svulmer af en Blomsterflor;
Vor Barndom trykked jo de samme Spor,
Og samme Livets Kald vi har annammet:
Vort Blod er blandet alt fra Fødslens Stund,
Dets Kjendemærke klinger fra vor Mund.

Og paa vor Pagt den nye Aand har trykket
Sit stærke Indsegl og sin lyse Glands;
Har en af os for den et Tempel bygget,
Det er de Andres da, saagodtsom hans;
Har en af os sig vundet Kunstens Krands,
Da er af den de Andres Tinding smykket;
Og af vor Saga har vi hver sin Del,
Men kun som Fælleseie er den hel.

Og kommer til den Ene Nød og Smerte,
Som nager Sjælen med sin skarpe Tand,
Da røres ikke blot de Andres Hjerte,
Men virksom iler Hjælpen over Land:
Og naar da Byrden af en Broder lettes,
Naar Savn og Hunger af hans Rigdom mættes,

Da skyder Pagtens Palme Spirer nye,
Og spreder over ufødt Slægt sit Ly.

Men — om det staaer i mørke Norners Villie,
At Nordens Stjerne dale skal engang,
Og fremmed Fylking trampe ned dets Tillie,
— Da skal vi flokkes paa den samme Vang,
Og da — det veed vi vist — Fostbrødrelaget
Sin sidste Prøve skal bestaae i Slaget,
Og det skal vorde meldt i Skrift og Sang:
At vi var troe i Lykken, som i Nøden,
At vi var tre i Livet, een i Døden!

Den lille Pige i Asylet.

Deromme i Asylet paa Bænke sad de Smaa,
Med Haaret redt til Siden og fattige Klæder paa.
Men Alle nok saa glade, de strikked' og sang iblandt:
«Vist ingen Amazone den første Strømpe bandt!» —
Nu fik de Lov at lege, mens der blev luftet godt,
De lystigt sprang i Haven, skjøndt Veiret var lidt raat;
Thi det var seent paa Aaret, hver Busk stod uden Blad,
Den nøgne, lille Have gjorde dem dog saa glad.

De toge hinanden ved Haanden, Alle vilde de med;
En Eneste kun havde sat sig hen paa et ensomt Sted.
En lille nydelig Pige, hun var vist kun fire Aar,
Ned over de blege Kinder faldt hendes gule Haar.
De fine, smaabitte Hænder hun holdt i sit lille Skjød,

Graad saae man ikke i Øiet, men dog den dybeste Nød.
— «Hvad feiler Du lille Stakkel? Hvorfor er du ikke glad?»
Med den tungeste Sorg i Verden den fireaars Lille sad.

«— Til Sengs laa min Fader længe, min Moder syg gik om!
For at klæde mig af i Aftes Nabokonen kom;
Der var saa mørkt i vor Stue, kun Lygten skinned ind,
Hun talte til Fader og Moder, — de sov; hun klapped min Kind
Og lagde mig til dem i Sengen, sagde god Nat og gik;
Min Moders Haand var iskold; — jeg sov i et Øieblik —
Og hele Natten jeg drømte, saameget Velsignet jeg saae,
Jeg fløi langt ud over Volden og op i Himmelens Blaa!

Jeg fløi gjennem alle Guds Sale, min Fader eg Moder var med,
Tilsidst fløi vi ind i Skoven, det allerdeiligste Sted;
Og Blomsterne talte og leged', de var saa store som jeg! —
— Saa vaagnede jeg i Morges; Moder kyssed mig ei;
Jeg rørte ved hendes Kinder, paa hende og Fader jeg saae,
De vare saa kolde og stille — alene jeg hos dem laa.
Jeg blev saa skrækkelig bange, jeg græd! — og Folk kom der jo,
Og sagde, at Fader og Moder vare døde begge To!

Jeg fulgte med Nabokonen herhen, hun skulde forbi,
Hun henter mig hen imod Aften, saasnart hun igjen er fri;
Jeg tænker paa Fader og Moder, hvor stille de hos mig laae.
De vare dog begge saa glade, da jeg i min Drøm dem saae.
Jeg tænker paa dem saa meget, og dog er jeg slet ikke glad!» —
— Med sin store Sorg alene den fraars Lille sad.
De store, mørkeblaae Øine, de smilte, Taarerne kom,
— Men alle de andre Smaabørn legede rundtenom.

Kärleksgudernes Verkstad.

Gömdt i en myrtenlund på det evigt blomstrande Paphos
Ligger ett tempel, der vänligt och skönt i ambrosiaqvällen
Mellan Zefirernas lek och Näktergalarnas sånger
Klinga melodiska ljud, som silfverlutor i samklang,
Tystade mellanåt af höga, odödliga løjen.
Akta dig, fremling! gå icke för nära det lockande templet:
Farligt för hjertat det är, det är kärleksgudarnas verkstad,
Pilar der smidas och skälmska försåt och ljufva intriger.
Se, hur den sprakande lågan får lif af den suckande blåsbelg.
Rörd af en cupidon, som står der fundersam och sjunger
En Petrarchisk sonett, och en annan vänder metallen
Jemt i den flammande eld, och nu dansar han lustigt till städet,
Lägger den varme hjertträffarn derpå: den får form, den blir uddvass
Under de vexlande hammarslag: nu kommer en tredje
Bågskytt, vingad och lätt, och griper den kalnande pilen,
Doppar den ned i en saft, beredd af ångande blommor,
Brutna i månens sken, och med fingren pröfvar han udden,
Ler och lägger den hän i det kända, älskade kogret:
Väl skall den träffa en dag den stoltaste konungadotter.
Så går arbetet fort vid joller och lekar och sånger,
Sången är kärlekens vän, är sjelf en lefvande kärlek.
Men paa en blomstermatta ett par af de kogerbeklædde

Sitter med blicken försänkt i hvarann, som älskande pläga.
Fäster den ene så emellan blomstrande läppar
Skälmskt ett smultron, lutar sig vänligt hän mot sin granne,
Hvilken med girigt behag det glödande smultronet röfvar,
Och i en brinnande kyss omarma de saligt hvarandra.
Sitter der äfven ett par med rosor i gyllene lockar
Och förtäljer om äfventyr, om ljufliga segrar,
Vunna i nunnans cell, i den vises dammiga kammar,
Medan en sorlande svärm med händerna flätade samman
Slår omkring dem en ring och dansar i yrande glädje,
Tills de tumla omkull bland de vällustdoftande blomstren.

Men nu træder hon in, den sköna, gudomliga modren,
Ljus, som strålande dag, och glad som en himmel i solsken.
Piltarna alla springa nu upp, som genom et trollslag,
Fatta sitt kogar och gripa sin pil och rigta sin båge
Mot den odödligas barm, som gömmer olympiska lågor;
Men med leende min hon lyfter en varnande finger. —
Bågarna sänkes i hast, och guddinnan talar och säger:
«Månan, kärlekens sol, är tänd. I doftande lunder
Aftonens foglar slå de milda, försmältande slagen.
Bullret är dödt, och bäckarna hviska om hjertats idyller;
Drömmens, aningens verld går fram öfver jorden, och lifvet
Viges nu in i gudars mystèr, och suckande längtan,
Rodnande hopp i menniskobrøsten vaknar och sväller.
Flygen kring jorden ut och gästen dess söner och döttrar,
Träffen ert mål och kommen tillbaka med segrande löje.»

Sade, och Amorinerna straxt, de lydige piltar,
Flögo som blixten åstad, — och en verld försmälte i namnlös
Salighet hän vid stjernornas ljus i den herrliga natten.

Høsten.

Storken er flygtet længst, og Sangerfuglenes Qviddren
Høres ei meer i Skovens Krat, deres Tunge forstummed.
En efter En forsvandt og fulgte sin herskende Dronning
Nattergalen paa Vei; selv de lethenglidende Svaler
Fletter ei meer under Sky i kunstigslyngede Kredse,
Baarne ved Vingernes Kraft, et usynlige Net gjennem Luften.
Nys før Dæmringens Stund jeg dem saae, de flagred i talløs-
Sværmende Flok, tilsidst de sig hviled paa Gavl og paa Tagryg.
Men da Morgensolen opsteg og speiled sit Aasyn
I Dugperlernes Ring paa de dybtnedbøiede Græstraae,
Svundne de var af vor By, de fløi i den kølige Høstnat
Ned imod Syd, dem ledte paa Vei det sildige Maanskin.
Vindens Fugl kun dvæler endnu, og Uglen i Taarnet
Skriger ved Midnatstid, thi den hader det herlige Dagslys;
Derfor den glæder sig mest, naar Mørket opløfter sit Hoved,
Høit den synger en Gravsang over det visne Naturliv,
Mens det fletter sin Dødningkrands af det spraglede Løvværk,

Mindende fjernt om Vaarens Pragt, som Oldingen minder
Om den Barndomsstund, da Livet begyndte sit Kredsløb.
Ak, hvor forskjellige dog! Thi nu den faldende Plaskregn
Strømmer paa Jorden ned, mens Skyen hensmelter i Taarer,
Stormen sig dreier i Hvirvelflugt med uendelig Susen,
River den sidste Bladpragt bort fra de skjælvende Grene;
Træder saa Fuldmaanens Aasyn frem bag de drivende Skyer,
Ligner den fast et Lig, som ved Midnat stiger af Graven,
Kaster paa Jord et Dødningeskær med selsommme Miner.
— Dog jeg elsker den Tid, da Naturen aner sin Dødstund;
Aldrig syntes mig den saa stor og uendelig herlig,
Selv naar Vaaren gjæster vort Land med de deilige Blikke,
Lig Hyacinthens Blomst, med Auriklernes Krands om sin Tinding,
Som i den kølige Høstens Tid, naar den vilde Kastanies
Træ og den knudrede Eg med den rødligfarvede Bladkrands
Vente paa Døden med Ro. Ja selv i den vildeste Plaskregn,
Eller naar Stormen i Hvirvelflugt med uendelig Susen
River den sidste Bladpragt bort fra de skjælvende Grene,
Eller naar Fuldmaanens lysende Hoved sig viser ved Midnat,
Kastende ned et Dødningskær paa det falmede Landskab,
Synes Naturen endnu mig stor og deilig at skue.
Dybt bag det visnede Løv sig gjemmer en hemmelig Tanke
Om Gjenfødelsens Magt; den skjulte Knop er tilstede,
Minder endnu bag Vintersnee om Opstandelsens Foraar
Og om det Liv, der aldrig skal døe; naar den deiligste Pragtblomst

Blegner i Støvets Land, da glimte de evige Stjerner
Høit paa det natklare Blaa med dobbelt Glands, og hvad Dagen
Aldrig at skimte formaaer, det i Midnatsmørke vi skue.
Derfor, du hellige Høst, er du Jordens Ven, og dig elsker
Høit hver alvorlig Natur, du Naturens tragiske Musa;
Thi naar Jordlivsglandsen henveires i Støv og i Stormvind,
Drager dit evige Lysvæld Menneskets Blik mod det Høie.

Tanke och Känsla.

Tanken är en örn. Med spända vingar
Från sitt hem på cederkrönta berg,
Han mot solens gudabloss sig svingar,
Vinkad upp af glans och azurfärg.
Oförskräckt mot himlens gyllne öga
Vänder han ett jordiskt ögas blick,
Plöjer ethern, sväfvar kring den höga
Segercharen snart i trotsigt skick.

Känslans hvita, oskuldsfulla dufva
Lemnar stilla sin cypresselund,
Hvarje gång, då silfvermånens ljufva
Anlete beskimrar nattens grund;
Städs af nya himlar emottagen,
Öfver bleka midnattssolars chor
Ilar hon, af namnlös trånad dragen,
Mot den höid, der hennes urlif bor.

Fjerran bortom gränsorna för tingen,
Bortom rymdens tempelhvalf hon far,
Hvilar se'n bland fridens palmer vingen,
Skådar hänryckt alla väsens far.
Mörkrets suckar bringar hon till ljuset,
Tröstens svar hon för till qvalens strand,
Och emellan himlarna och gruset
Knyter så ett mystiskt rosenband.

Monn, o jätte, gudars borg du hinner,
Om pä berg du staplar berg? — O, nej!
Tankens flygt i all sin spänning hinner
Öfver Demiurgens molnverld ej.
Känslan ensam till den sanna höjden
Lyfter oss vid änglaharpors ljud;
Känslan ensam ger den sanna fröjden,
Känslan blott förenar oss med Gud.

Guldhornene.

De higer og søger
I gamle Bøger,
I oplukte Høie
Med speidende Øie,
Paa Sværd og Skjolde,
I muldne Volde,
Paa Runestene
Blandt smuldnede Bene.

Oldtids Bedrifter
Anede trylle,
Men i Mulm de sig hylle
De gamle Skrifter.
Blikket stirrer,
Sig Tanken forvirrer,
I Taage de famle.
«I gamle, gamle
Forsvundne Dage!
Da det straalte paa Jorden,
Da Østen var i Norden,
Giver Glimt tilbage!»

Skyen suser,
Natten bruser,
Gravhøien sukker,
Rosen sig lukker.
De sig møde, de sig møde,
De forklarede Høie,
Kampfarvede, røde,
Med Stjerneglands i Øie.

«I, som rave i blinde,
Skal finde
Et ældgammelt Minde,
Der skal komme og svinde!
Dets gyldne Sider
Skal Præget bære
Af ældste Tider.

Af det kan I lære.
Med andagtsfuld Ære
I vor Gave belønne!

Det skjønneste Skjønne,
En Mø
Skal Helligdommen finde!»
Saa sjunge de og svinde.
Lufttonerne døe.

Hrymfaxe, den sorte,
Puster og dukker
Og i Havet sig begraver;
Morgenens Porte
Delling oplukker,
Og Skinfaxe traver
I straalende Lue
Paa Himlens Bue.

Og Fuglene synge.
Dugperler bade
Blomsterblade,
Som Vindene gynge.
Og med svævende Fjed
En Mø hendandser
Til Marken afsted.
Violer hende krandser,
Hendes Rosenkind brænder,
Hun har Liliehænder.
Let, som en Hind,
Med muntert Sind
Hun svæver og smiler,
Og som hun iler
Og paa Elskov grubler,
Hun snubler
Og stirrer og skuer

Gyldne Luer
Og rødmer og bæver
Og skjælvende hæver
Med undrende Aand
Af sorten Muld,
Med sneehvide Haand,
Det røde Guld.

En sagte Torden
Dundrer;
Hele Norden
Undrer.

Og hen de stimle
I store Vrimle,
De grave, de søge
Skatten at forøge.
Men intet Guld!
Deres Haab har bedraget:
De see kun det Muld,
Hvoraf det er taget.

Et Sekel svinder!

Over Klippetinder
Det atter bruser.
Stormens Sluser
Bryde med Vælde
Over Norges Fjelde
Til Danmarks Dale;
I Skyernes Sale
De forklarede Gamle
Atter sig samle

«For de sjeldne Faa,
Som vor Gave forstaae,
Som ei Jordlænker binde,
Men hvis Sjæle sig hæve
Til det Eviges Tinde;
Som ane det Høie
I Naturens Øie;
Som tilbedende bæve
For Guddommens Straaler
I Sole, Violer,
I det Mindste, det Største;
Som brændende tørste
Efter Livets Liv;
Som, o store Aand
For de svundne Tider!
See dit Guddomsblik
Paa Helligdommens Sider,
For dem lyder atter vort Bliv.

Naturens Søn,
Ukjendt i Løn,
Men som sine Fædre
Kraftig og stor,
Dyrkende sin Jord,
Ham vil vi hædre,
Han skal atter finde!»
Saa syngende de svinde.

Hrymfaxe den sorte
Puster og dukker
Og i Havet sig begraver.
Morgenens Porte

Delling oplukker,
Og Skinfaxe traver
I straalende Lue
Paa Himmelens Bue.

Ved lune Skov
Øxnene trække
Den tunge Plov
Over sorten Dække.

Da standser Ploven.
En Gysen farer
Igjennem Skoven.
Fugleskaren
Pludselig tier.
Hellig Taushed
Alt indvier.

Da klinger i Muld
Det gamle Guld.

Tvende Glimt fra Oldtidsdage
Funkle i de nye Tider;
Selsomt vendte de tilbage,
Gaadefyldt paa blanke Sider.

Skjulte Helligdom omsvæver
Deres gamle Tegn og Mærker;
Guddomsglorien ombæver
Evighedens Underværker.

Hædrer dem ved Bøn og Psalter;
Snart maaskee er hver forsvunden.

Jesu Blod, paa Herrens Alter,
Fylde dem som Blod i Lunden!

Men I see kun Guldets Lue,
Ikke det Ærværdighøie!
Sætte dem som Pragt tilskue
For et mat, nysgjerrigt Øie!

Himlen sortner, Storme brage!
Visse Time, du er kommen,
Hvad de gav, de tog tilbage —
Evig bortsvandt Helligdommen!

Vintergat an.

Och nu är lampan släckt, och nu är natten tyst och klar,
Och nu stå alla minnen upp från längst försvunna dar,
Och milda sägner flyga kring som strimmor i det blå.
Och underbart och vemodsfullt och varmt är hjertat då.

De klara stjernor skåda ned i vinternattens glans
Så saligt leende, som om ej död på jorden fanns,
Förstår du deras tysta språk? Jag vet en saga än,
Jag har den lärt af stjernorna, och vill du höra den?

Långt på en stjerna bodde han i aftonhimlens prakt;
Hon bodde i en annan sol och i en annan trakt.
Och Salami så hette hon, och Zulamith var han,
Och båda älskade sä högt och älskade hvarann.

De bott på jorden båda förr och älskat redan då,
Men skiljdes åt af natt och död och sorg och synd
också.
Sen vexte hvita vingar fort på dem i dödens ro;
De dömdes långt ifrån hvarann på skilda stjernar bo.

Men på hvarandra tänkte de i blåa höjdens hem.
Omätlig låg en rymd af glans och solar mellan dem.
Tallösa verldar, underverk af Skaperns visa hand,
Sig bredde mellan Salami och Zulamith i brand.

Och då har Zulamith en qväll, af längtans makt
förtärd,
Begynt att bygga sig en bro af ljus från verld till verld;
Och då har Salami, som han, från randen af sin sol
Begynt att bygga åfven hon en bro från pol till pol.

I tusen år så byggde de med omotståndlig tro,
Och så blef Vintergatan byggd, en strålig Stjernebro,
Som famnar himlens högsta hvalf och Zodiakens ban,
Och binder samman strand vid strand af rymdens ocean.

Förfäran grep cheruberna; till Gud steg deras flygt,
«O, Herre, se hvad Salami och Zulamith ha byggt,»
Men Gud alsmäktig log, och klart ett sken sig vida spred:
«Hvad kärlek i min verld har byggt, det rifver jag ej
ned.»

Och Salami och Zulamith, när bryggan färdig var,
De sprungo i hvarandras famn — och strax en stjerna
klar,
Den klaraste på himlens hvalf, rann upp i deras spår,
Som efter tusen år af sorg i blom ett hjerta står.

Och altt, som på den dunkla jord har älskat ömt
och gladt
Och skildes åt af synd och sorg och qval och död och
natt,
Har det blott makt att bygga sig från verld till verld
en bro,
Var viss, det skall sin kärlek nå, dess längtan skall
få ro.

Snefald.

Det er en vinterlig Sneveirsdag
Med Taushed og Søndagsduft.
Hvor tætte falde de hvide Flag
Igjennem den stille Luft!

Det høres ei, naar de Jorden naa,
De synke en efter en,
Men uformærket de brede derpaa
En Dug, saa blød og saa ren.

Derunder læges den frosne Jord
Og faar sin Varme igjen;
Derunder Vaaren i Løndom gror,
Til Solen fremkalder den.

Fald sagtelig da, I Hvilens Bud,
Og dæk den Mark, som er bar,
Og fyld de knudrede Furer ud,
Som Høstkulden deri skar.

Fald sagte som et dyssende Sprog
Paa Lundens blottede Kvist,
Paa Søens lukkede Øielaag,
Paa Høien, der sørger hist. —

Det er en nylig tilkastet Grav,
Hvor Menneskets Kjærlighed
Det Bedste, den eied, til Jorden gav —
Fald sagte derover med Fred!

Thi her under Sneens og Jordens Lag
Slumrer en dobbelt Vaar:
Som Høiens Grønsvær spirer en Dag,
Saa den Døde til Liv opstaar.

Vahl.

Dækker Graven, grønne Urter smaa!
Eders Ven, som elsked Jer saa saare,
Han er død! O ryst fra Himlens Blaa,
Høie Gran, din tunge Vemodstaare.
Hvide Rose med det blege Smil,
Sødt indslyng dig med det friske Røde!
Vinder Eders Krands omkring den Døde,
Duk dit Hoved dybt og græd, o Piil!

Smaa Violer, hulde Børn, som sødt,
Medens Foraarsvinde venligt lufte,
Under Græsset, svalt og lunt og blødt,

Staae og see saa fromt til Gud og dufte,
Samler Eder ved hans Hovedsteen,
Lampen lig, som under Gravens Bue
Brænder for den Dødes trætte Been
I en dødligblaa og hellig Lue.

Eders Yndling havde intet Guld,
Uden Smykke var den sorte Tilie.
Gyldne Gyldenlak, vær du da Guld,
Vær du Sølv, du sølverhvide Lilie!
Slyng hans Navn! han var en Blomst som du·
Reen, uskyldig, elskovsfuld og stille;
Kraftig var hans Aand og from hans Hu.
Hvide Lilie, lad din Taare trille!

Flora! du, som hist i Østens Hjem
Har din rigelige Blomsterbolig,
Drag fra Østen, gak for Graven frem,
Hvor din Ven i Norden slumrer rolig;
I dit Fyldehorn tag Urter med
Fjernt fra alle Jordens grønne Skove;
Strø dem yppigt paa hans Hvilested,
Smil og græd og ønsk ham sødt at sove!

Hædre saa din Offerpræst! Hans Villie
Ene var at vorde Flora kjær.
Gud, som klæder Markens sorgfri Lilie,
Klædte ham, imens han vandred her.
Stille var hans Liv, kun Faa ham kjendte,
Skjøndt Europa lydt gjentog hans Navn;
Trofast dog han sin Gudinde tjente —
Flora, tryk din Elsker i din Favn.

Ei til Mennesket, men kun til Eder,
Spæde Blomster, Skjalden sig har vendt,
At hvert Foraar fromt I tilbereder
Eders Ven et helligt Monument:
Eviggrønt, o Vahl! og Granbar vinde
Hver en Vinter om din Urne sig;
Men med Vaaren, Jordens Elskerinde,
Hundredtusind Blomster favne dig.

Afsked fra Verden.

Det er paa Tiden, bort jeg vandre maa,
Den blege Død har lammet mine Kræfter,
Det dunkle Eventyr jeg skal bestaae,
Som Sjælen frygter og dog længes efter.

Hvad mest jeg elsked fandt i Graven Skjul,
Og ingen Ungdomsven jeg har tilbage;
Jeg stod i Verden som en fremmed Fugl,
Hvis Sang kun var et Suk fra svundne Dage.

Hvad jeg har virket, har jeg fast forglemt,
Det spredtes rundt som Løv for kolde Vinde,
Kun Eet jeg veed, det har mit Hjerte gjemt,
Min Barndoms Tro, den gik mig ei af Minde.

Og jeg har forsket rundt i mangen Bog,
Og jeg har siddet ved de Vises Side.
Trods deres Ord dog blev jeg lige klog
Paa det, som allerhelst jeg vilde vide.

Thi Jordens Kløgt ei give kan Besked
Om hvad der skimtes gjennem Gravens Rifter,
Og hvad enfoldig Fromhed her ei veed,
Det sees ei heller i de Vises Skrifter.

Dog var der Een, hvis Øie længer saae,
Hvis Ord skal staae, naar Jordens Kløgt forsvinder,
«Hvo ikke bli'er som en af disse Smaa,»
Saa talte han, «ei Himlens Veie finder.»

Du Frelsens Aand, forlad du da mig ei,
Og tag den Kundskab bort, der mig forvilder!
Udslet min Synd og led Du mig paa Vei
Igjennem Dødens Nat til Livets Kilder!

Sneklokken.

Jeg gik mig ud for Tidsfordriv
Den unge Vaar at møde,
Men fandt Naturen uden Liv
Og Skov og Marker øde;
Da hørte jeg en Lyd saa sød,
Der sagte fra det Fjerne lød;
Det var som Malmet klinger,
Naar man til Høitid ringer.

Og det var Alfen Vestsydvest,
Han havde af en Flokke
Martsmaanedsne til denne Fest
Gjort sig en Sølverklokke;

Den paa en Liliestængel hang,
Og det var den, der liflig klang:
«Det milde Foraar kommer!
Opvaagner alle Blommer!» —

Og alle Blomster vaagned op,
Hvor fast de monne sove,
Og hvert et Øie, hver en Knop
I Hækker og i Skove.
Violen titted frem af Muld,
Og af nysgjerrig Længsel fuld
Græsstraaet spidsed Øre,
Den søde Klang at høre.

Og Lærken svæved høit i Sky,
Det Budskab at udbrede;
Den vilde, Alt i Mark og By
Nu skulde være rede.
Og alle Skovens Stemmer lød:
«Os er i Dag en Frelser fød!
For Lysets Drot, hin Rige,
Skal Mørkets Fyrste vige!»

Men Vintren standser paa sin Vei,
End agter han at kæmpe;
Dog Vaarens Kraft modstaaer han ei,
Han kan ei Lyset dæmpe.
«O, Vinter! barske Vinter, fly!
Sneklokken ringer Vaar i By!
Frem Lysets Konge drager
At ende Jordens Plager.

«Thi op, o Jord! af Dvalen op!
Din Hylding ham at bringe!

Alt grønnes det i Bøgens Top,
Alt Blomstens Bægre springe;
Alt røres det, som før var dødt;
Nu er den unge Vaar gjenfødt!
Op, op med Jubelsange
Livsfyrsten at undfange!»

Følke.

Kong Vermund sad ved breden Bord
Med Venner og med Helte,
Og der kom Bud med snare Ord
Om flux at spænde Belte.
Der Følke stod for Kongens Bord
Og mæled rene, danske Ord
Om Feide og Bedrifter.

«Kong Adils stander i vort Land,»
Saa brat den Høvding taler,
«Og han har Folk som Smuld og Sand,
Han pukker, og han praler;
Men Ordet gaaer saa vidt om Land.
Nu har vi Frovins Banemand;
Op, op, I Ungersvende!» —

«Hil! sæt dig, Kæmpe, ned paa Bænk,»
Saa klang nu Kongetalen,
«Og qvæg dig lidt med Brød og Skjenk
Til Vandringen paa Valen.
Til Kæmpen lyder Hnikars Ord:

Du veed det ei ved Davrebord,
Hvor Nadveren dig bydes.» —

«Nei, Tak for Bud, o Konning bold!
Ei Mod jeg har paa Sæde;
Nu Kæmpegang med Sværd og Skjold
Er al min Lyst og Glæde;
Dog ei jeg vrager Kæmpeskik,
Thi rækker mig en Læskedrik,
Alt som jeg staaer paa Gløde!»

«Den skal du faae, du Kæmpe huld!»
Kong Vermund glad det meldte,
«Og Bægeret af røden Guld
Det gjemme du i Bælte!
Og brug det for den hule Haand,
Naar brat forsmægte vil din Aand
Alt i den stærke Brynde.»

Det var den jydske Høvedsmand,
Han stod alt som paa Gløde!
Saa tog han Bægeret paastand,
Det Kar af Guldet røde;
Men før han drak, et Kæmpeord
Han falde lod for Kongens Bord,
Som ei er at forgjette:

«Det lover jeg i Kæmpelag
Alt med min danske Tunge,
At før jeg flygte skal i Dag,
Hvor hvasse Sværde sjunge,
Jeg tømme skal af eget Blod
En Skaal saa fiin, o Konning god!
Som I mig her iskjænker.»

Herr Følke red, alt som til Brud
En Beiler haardt mon stunde;
Kong Vermund med sin Hird saa prud
Kom efter, som de kunde;
Og før sig Svensken saae omkring,
Han saae saa bold en Kæmpering
Om Dannerkongens Mærke.

De Sværde gol, og Pile sang,
Og Hjelmen faldt af Sæde,
Og Staalet brast, og Blodet sprang,
Og Heden den fik Væde;
Og Jyden stod, og Jyden laa,
Som før og siden tidt man saae,
Omringet, men af Døde.

Det gik saa fort og dog saa seent
Alt under Od og Egge,
At mangen Svensk han glemte reent
Den Vei fra Val til Snekke;
Og Følke sad paa den saa mod
Og drak af Hjelm sit eget Blod
Som Viin af Kongens Bæger.

Ja, Følke sad paa Kongevei
Alt som en Helt til Skue;
For Kongeblik det dulgtes ei,
Hvi Helten sad paa Tue. —
Gid ingensinde lukkes maa,
Før sligt et Underværk det saae,
En Dannerkonges Øie!

Den fattige Tjenestepiges Sang.

Mit Herskab kommer sildigt hjem,
Jeg stakkels Pige sidder her alene.
I Skoven de fornøie dem,
Men jeg seer aldrig Skov og grønne Grene.
Lyset brænder ned i Stagen,
Taust er Alting her.
Men tys! jeg hører en melodisk Klagen:
Det Nattergalen er.

Den hænger paa vor Gjenboes Muur,
Seer Maanen spille paa de røde Tage,
Men skuer af den fri Natur
De Skyer kun, som over Kirken drage.
Opfyldt af sin Sommer-Længsel,
Qviddrer den og slaaer.
O hør! den Stakkel synger i sit Fængsel,
Og Tiden bedre gaaer.

Ja, lille Sanger, du har Ret,
Jeg hæve vil, som du, min Længsels Stemme;
Vi synge sammen en Duet
Og prøve paa vort Fangenskab at glemme.
Gjennem Byens øde Gader
Toner liflig Klang.
O Fugl! min Søvn, min Træthed mig forlader
Ved Lyden af din Sang.

Jeg tænker paa min fjerne Ven,
Som er i Bremen adskilt fra sin Pige.
Det er en ærlig Haandværkssvend,

Som drog paa Vandring ud af Kongens Rige.
Kunde han dog Sangen høre
I den stille Nat!
Men tys den lille Fugl betroer mit Øre:
«Han tænker paa sin Skat.»

Den högsta lycka.

Den högsta lycka, du på jorden har,
Vill endast komma som en hemlighet;
Och hon så länge vill hos dig bli qvar,
Som ingen uti verlden henne vet.

För högsta lycka finns ej något ord;
Hon på din tunga äger intet namn.
Hon är för intet språk på jorden gjord,
Men namnlös bor uti en älskad famn.

Den högsta lycka hon vill icke ses,
Och har om dagen aldrig riktigt tyckt.
Hon osedd njutas vill och osedd ges —
Som öknens engel, känd först i dess flykt.

Den högsta lycka flyr för verldens larm;
Ett lif hon söker bortgömdt, bortglömdt, tyst,
Och gömmer der sig vid en fridfull barm,
Att af din mun i skuggan blifva kysst.

Den högsta lyckas tid du icke vet,
Och hennes lifsmått du ej mäta fick.

Uti sig sjelf är hon en evighet,
Men ännu oftare ett ögonblick.

För högsta lycka hittas ej på råd,
Och hon vill ens af dig ej sökas opp.
Hon kommer såsom himlens vind och nåd,
Men ändå oftare som jordens hopp.

Zephyr och den gungande flickan.

Zephyr.

Du, som der gungande svingar i gran,
Len som ett sammet om rosenehyn!
Säg, får jag följa med dig på din ban
Högt opp i skyn?
Smert är din vext, lik en björk uppå fjell,
När i sin grönskande klädning hon står,
Lockigt och rikt, som den stjernströdda qväll,
Böljar ditt hår.

Flickan.

Smicker och skämt
Det har han jemnt:
Åter mig bry . . .
Fy!

Zephyr.

Se, hvilka blommor du har der på kind,
Friska, som hade de nyss kommit till.
Riktigt på dem kan man skåda sig blind,
Bland dem gå vill.

Säg, får jag se i ditt öga en stund,
Eller ock gunga i locken den der,
Sätta mig opp på din rosenemund,
Just se så här?

Flickan.

Zephyr, hvad nojs!
Vet han ej tojs?
Kyssa mig så . . .
Nå!

Zephyr.

Ack! såsom honung den kyssen var söt!
O! jag mig tycker i himmelen än . .
Var icke grym och ifrån dig ej stöt
Zephyr, din vän!
Flicka, o tyst med ditt brummande larm,
Hör hvad som Zephyr ödmjukast dig ber:
Säg, får han gungande uppå din barm
Sätta sig ner!

Flickan.

Hvad han är led!
Sätt sig då ned:
Bara var still.
Zephyr, nå hör!
Se, hvad han gör!
Säg, hvad han vill?
Kors, hur han drar,
Kränglar och far,
Liksom en haj . . .
Aj!

Nässlan och Törn-Rosen.

Ned till nässlan, tryckt vid jorden,
Talte Rosen från sin gren:
«Illa lottad är du vorden,
Stygg och skydd af hvar och en;
Intet öga dig betraktar,
Inga händer smeka dig,
Den dig ser, han dig föraktar,
Den dig rör, han bränner sig;
Men en hvar, som till dig länder,
Nogsamt kunnig om din art,
Flyr dig, eller gömmer snart
För ditt etter sina händer.»

«Jag är skarp,» var nässlans svar,
«Mig naturen gjorde sådan,
Men jag ingen fägring har,
Som förklä'r och gömmer vådan.
Du är skön, men du bedrar;
Född att reta och att locka,
Tycks du kalla hvem du ser
Dig att smeka, dig att plocka,
Gömmer taggarne och ler;
Men med allt, hvaraf du skryter,
Oskuld, färgor och behag,
Har du, för den hand dig bryter,
Grufligare spjut än jag.»

Elakheten, satt i dagen,
Mindre fara med sig bär:
Men, bemantlad af behagen,
Det är då hon vådlig är.

Vågen.

Mitt lif är en våg
Som röres en tid
I svallande tåg
Vid vindarnes strid.

När lugn blir på haf,
Och vinden är tyst,
Då somnar hon af,
Vid stranden, hon kysst.

Hon lägger sig nu
Till ro i det blå,
Hon synes ej mer;
Hon finns der ändå.

Af verldshafvet ju
En droppe hon är,
Och solen ännu
Kan spegla sig der.

St. Helena.

Midt i Havet staaer en Ø;
Fjernest Maal for dristig Skipper
Hæve sig dens steile Klipper
I den kæmpehøie Sø.
Der Orkanens Aander boe,
Over Bølgen der de suse;
Der de stærke Storme bruse
Uden Rast og uden Ro;
Der har vildest Fugl sin Rede,
Der, imellem Fjeld og Hav,
Tvende dunkle Pile frede
Om den store Keisers Grav.

Hvad — den slumrer Høiheds Aand
Den, hvis Higen aldrig endte,
Den, som ingen Grændser kjendte,
Den, som sprængte alle Baand.
Knuste Døden denne Barm?
Denne Kraft, der meer ei ruller,
Der, lig Atlas paa sin Skulder,
Bar en Verden paa sin Arm.
Blev til Intet Storheds Billed,
Lige stolt i Vel og Vee,
Som for Lyset frem har stillet
Lykkens mægtige Idee?

Ja — til Hvile her han gik!
Hver en Kraft nu slumrer rolig:
Magt og Vælde her sin Bolig
I det snevre Kammer fik.

Glemsels Aand med sagte Fod
Vandrer her, og alle Blade,
Der om Seierskrandsen sade,
Strøer den ud i Dødens Flod.
Dog — om Storhed Saga værner,
Frisker op den fordums Glands,
Fæster høit blandt Mindets Stjerner
Hans uvisnelige Krands!

Der den fængsler Blik og Sind,
Lyser mægtigt over Jorden,
Kalder Syden, vinker Norden
Til Beundring af dens Skin.
Med Erindring selv i Pagt
Tidens Angreb kjækt den taaler;
Avinds Piil ei naaer dens Straaler,
Fjendevold har tabt sin Magt.
Den skal Fremtids Øie lede
Over Verdens vide Hav
Hen til Klipperne, som frede
Om den store Keisers Grav.

Hvo var han? — Geniets Søn!
Kongers vældige Betvinger!
Skjæbnens Riis og Skjæbnens Finger,
Aabenbart og skjult i Løn!
Lykkens Arving, Hærens Gud,
Seirens Helt blandt friske Grave,
Midt i Friheds stolte Have
Kæmpetræets største Skud!
Friheds Morder — dog dens Amme!
Vuggen for dens store Sag,
Lynet før dens rene Flamme,
Uveirsnatten før dens Dag!

Meer end dette — Tidens Speil
Var hans Liv, hvor frem sig stilled
Oldtidskraftens gjemte Billed,
Kæmpedyder, Kæmpefeil.
Som Giganterne hans Magt
Stræbte kjækt mod Himlens Stjerne,
Kun det Høie, kun det Fjerne
Stod med denne Aand i Pagt.
Daaden øved han, der bringer
Glimt af Guders Herlighed;
Stigende paa Ørnevinger
Bragte Bytte han herned.

Ham, Prometheus' ægte Søn,
Blev hans Faders Skaal iskjenket:
Til den vilde Klippe lænket,
Fik han Gudefjendens Løn
Og forbauset Verden saae
Eventyret uden Mage,
Fablen fra de gamle Dage,
For sit Øie foregaae.
Nutidstaagen Synet fjerner;
Men forglemmes vil det ei,
Medens Evighedens Stjerner
Vandre over Tidens Vei.

Disse Klipper, denne Plet
Holder her i snevre Skranker
Alle Heltens høie Tanker,
Tæmmer her hans Styrke let.
Her hans Scepter og hans Sværd,
Her hans laurbærkrandste Throne,
Her hans gyldne Verdenskrone
Sees i Drømmelysets Skjær.

Frugten af utrolig Lykke,
Arvingen til Slægters Priis
Vandrer her en stille Skygge
Paa henfarne Aanders Viis.

Storheds Grav blev denne Ø!
Høihed lyser frem af Scenen:
Klippen selv er Bautastenen,
Mindet er den dybe Sø.
Musen staaer paa Fjeldets Bryst,
Klio med den ædle Pande,
Og mod alle Verdens Lande
Toner mægtig hendes Røst:
See min Straf og see min Løn!
See det Værk, som jeg fuldendte!
See den Stjerne, som jeg tændte
Klar og evig i min Søn!

En Vise om Hellig Olaf.

Hellig Olaf stod ved Fjorden med sin Hær,
Pintsefesten var forhaanden;
Alskens Løv og Blomster artede sig der
Fagert under Folgefonden.
Kongens Drage laa og speiled sig ved Strand,
Bispen stod med Korset paa den hvide Sand,
Kongens Kæmperad
Laa paa Knæ og bad,
Og der gik dem Lyn i Aanden.

Hellig Olafs Aasyn skinned som en Sol,
Klar sad Kronen ham om Panden;
Mens han knæled, laa hans rige Purpurkjol
Som et Teppe over Sanden.
Her han vilde atter i en stakket Frist
Bygge Kirke til den stærke Herre Christ;
Alt paa Pintsedag
Skulde fra dens Tag
Korset lyse over Stranden.

Og da Værket nu var helliget med Bøn,
Mured hver en Kæmpe trolig.
Men i Fjeldet lød der underlige Drøn;
Dvergeslægten blev urolig.
Høit fra Uren rulled Grus og Kampesten,
Og fra Lien kom der Rod og Bul og Gren;
Ilde saa det ud
For Kong Olafs Gud, —
Ilde freded man hans Bolig.

Hellig Olaf med sit luerøde Skjæg
Kyssed Hjaltet paa sin Klinge,
Og han holdt det høit mod Dvergehallens Væg,
Og han korsede sin Bringe.
Se, da rulled alle Stene ned i Mag,
Og de føied sig til Muren, Lag ved Lag,
Og hver Stok, der sprang,
Blev en Bjelke lang;
Øxebruget var kun ringe.

O, hvor gram blev da den travle Dvergeflok, —
Fjorden skjalv ved deres Mæle;
Og de stødte til en vældig Klippeblok
Med de kobberskode Hæle.

Hellig Olaf mæled da et lystigt Ord:
«Se der kommer Dvergen med vort Alterbord».
Stenen dumped ned
Just paa rette Sted,
Der, hvor Kongen pleied knæle.

Snart var Kirken med sit Skiferdække takt, —
Klar den stod paa Pintsedagen;
Og i Choret var paa Alterstenen lagt
Gyldenstykke og Skarlagen.
Bispen stod i Bønnen bøiet over den,
Kongen gik til Offers did med sine Mænd:
Altervinen klar,
Guld og farvet Glar
Bragte han i Land fra Dragen.

Kirken stod ved Strand i mange hundred Aar, —
Nu er dog dens Mur forsvunden;
Men til Olafs Ros endnu blandt Løvet staar
Alterbordet over Grunden.
Moseteppet hviler nu paa Stenen graa,
Abildtræet strør sin hvide Blomst derpaa,
Og fra Birkens Top
Stemmer Fuglen op
Pintsepsalmerne i Lunden.

Mangen Sommerkveld, naar i den dunkle Fjord
Triller Dug fra grønne Blade,
Vies dog Kong Olafs faste Alterbord
Atter til et helligt Stade;
Dalens Søn har der et Stevne med sin Brud,
Og de vexle Ringe der for Olafs Gud,

Og de knæle ned
Trygt, med Haab og Fred,
Og i Sommerdrømme glade.

Derfor kan Kong Olafs minderige Ry
Ingensinde gaa tilgrunde;
Med hver Dalens Slægt det hæver sig paa Ny
Fagert fra de friske Munde.
Hellig Olaf med sit hjerterøde Skjold
Dækker Klippen, hvor den kneiser mørk og gold,
Og hans Saga gaar
Gjennem Norges Vaar
Sødt som Fuglesang i Lunde.

Ludvig Holberg.

I dette Navn er der et mægtigt Kald,
Der vinker Tanken hen blandt svundne Slægter.
Hans Navn er som et magisk Ord, der mægter
At lukke op en eventyrlig Hal.
Med Et vi staa betragtende derinde;
Bag Seklets Mulm oprinder Dagens Skjær,
Og hver Gestalt imøde gaar os der
Fortrolig, næsten som et Barndomsminde.

Og dog, hvor selsomt var det fjerne Old,
Som dette Navn kan mane frem i Nuet!
Hver Tankens Form var stivnet og forskruet
Og gik i tusind Daarligheders Sold.

I Folkets Liv, der var saa sært forpuppet,
Var ingen Hjertets Puls, der kunde slaa,
Og af det stive Svøb, hvori det laa,
Var endnu intet Vingehylle sluppet.

Men hver Gang Sjælens Blikke ledes hen
Til dette Old, han har i Dagen stillet,
Vi dvæle atter ved hans eget Billed;
Paa denne Scene gaar han selv igjen.
Han er blandt Mængden, med sit kloge Øie,
Og Smilet leger om hans fine Mund;
Bag Pandens Fold har han det rige Fund,
Som Sekler arved og bevared nøie.

Til Selvbetragtning vakte han sit Folk;
I Tidens Strøm det saa sit Billed atter,
Og Skuelysten og den sunde Latter
Blev denne frelsende Bevidstheds Tolk.
Den aabne Sands og Viddet i hans Snille
Han gav den skjeve Skik til Kommentar
Og sendte dem, som et fortroligt Par,
Fra Hus til Hus i Henrik og Pernille.

Ja, hvad der aldrig tabe kan sin Kraft
For danske Sletter og for Klippelandet,
Er dette Salt, som han har dybt indblandet
I Folkets aandelige Næringssaft.
I Stammens Indre laa dets Kraft forborgen,
Men han, der nedsteg i den mørke Skakt,
Og hæved Skatten der ved Aandens Magt,
Hans Navn har Glandsen af en gjenvakt Morgen.

Og derfor som et dyrebart Klenod
Hans Værk skal hævdes i den gamle Ære.
Hans ædle Billed skal vort Norden bære
Paa ømme Hænder over Glemsels Flod.
Og naar engang, i Fremtids dybe Fjerne,
Et Mulm er sunket over Nuets Liv,
Skal dog i Slægtens lange Perspektiv
Hans Minde lyse som en evig Stjerne.

Mod Slutningen.

Tak, Gud! for hver en Glæde,
Din Kjærlighed mig gav! —
Snart maa jeg vel staae rede
Med Pas og Reisestav.

Hav Tak for Sangens Gave
I al din Miskundhed
Og giv, at jeg maa have
Den til mit sidste Fjed!

Maaskee det turde baade,
Om end du gav mig Rast, —
Der er saa mange Traade,
Som endnu holde fast.

Endnu er svag min Vinge,
Og du saa hellig stor, —
Jeg føler mig saa ringe,
Jeg er saa tung af — Jord!

Vel blinker i det Fjerne
Din Almagts lyse Pant;
Dog vinker end den Stjerne
Mig sødt, hvor Livet svandt —

Den Jord, Du har husvalet
Med Shakspears gyldne Sang,
Hvor Rafael har malet,
Og Mozarts Toner klang! —

End tænker jeg paa Graven
Kun med en frygtsom Aand,
Og «Ordet», Pilgrimsstaven,
Er sjelden i min Haand.

Held hvo i Uskyldsalder
Din lyse Himmel seer! —
Den Sjæl, som seent Du kalder,
Er ei saa værdig meer.

Men, Gud! Du er den Samme,
Er Kjærligheden selv,
Og Du vil mild annamme
Mig uden «Vee!» og «Skjælv»!

Moderens Korstegn over Barnet.

(Barnekammer-Julevise).

«Vist, Barn, er Spurven iaften mæt.
Han sidder alt under Taget tæt.

Han op skal aarle, at hilse fra Tag
Jesu velsignede Fødselsdag.

Thi spiste han tidlig sit Julekvelds-Maal;
Hvert Korn han pilled af Gyldenskaal.

Gud signe dig dog, som spørger derom!
Det husker Han Dig i din Alderdom.

Bliv graa som Spurven — der kommer den Tid —
Han sender dig altid en Julefest blid.

Nu takke du Gud for du selv er mæt
Og for den liflige Julekveldstvæt!

Thi nu, mit Barn, du uden Skam
Gjerne kan lege blandt Himmelens Lam.

Med Kors paa Pande og Kors paa Mund,
Sov sødeligt nu til Morgenens Stund!

De Korstegn sværve, til det blier Dag,
Da op og ned paa dit Aandedrag.

Som spaltede Rosenqviste i Luft
De sværve dig over med liflig Duft.

Men naar det gryer ad Dag igjen,
Og Aandedrættene tystne hen —

Da staar ved dit Leie Jesus alt,
Saa skjøn som Drømmen ham af har malt.

Og flux paa dit dalende Aandedræt
Han fanger de svævende Rosenkors let.

Dem flytter han saa til Vinduet hen.
Der seer om Morgnen du dem igjen.

— Vaagn op da, Barn! Det er Juledags Gry.
Spurven alt sidder i Neget paany.

Op, op! og se den deilige Flor,
Som over det hele Vindu gror!

Den maa du tyde, den Billedbog!
Den taler din Juledrøms yndige Sprog.

Det er dine Drømme den Julenat,
I Glas og Ramme af Englene sat.

Men mellem det Alt du finder dog vist
De tvende Korstegn af Rosenkvist.

Du der kan se Paradis, om du vil.
Den Mængde af Blommer strækker nok til.

Blandt Blommernes Mængde og Stjernernes Flok
Du finder de blomstrende Korstegn da nok.

Thi Jesus selv i det Drømmespind
Som herligste Pryd har flettet dem ind.

De freded din Slummer og gjorde, at Du,
O Elskede, drømte med Englenes Hu.

. . Du græder, mit Barn, fordi de forgaa?
To nye min Haand skal dig tindrende slaa.

Før bliver paa Funker Fyrstenen arm
End paa sin Ømhed Moderens Barm.

Og Moderens Kjærlighed ene det er,
Som gjemmer betroet det Korsets Myster.

Hun Korstegn kan slaa, der straale med Klang,
Som om af smaa Sølvklokker fulde de hang.

Hun Korstegn kan slaa om de elskede Børn,
Som laa de under bredvingede Ørn.

Var Barnet hiinsides Havet, jeg tror
Som skinnende Seil didover de for.

Saa bæres da Barnet, det værnløse Kryb,
Imellem to bundløse Kjærlighedsdyb:

Imellem en Moders Ømhed og Hans,
Der gav med sit Hjerteblod Korset dets Glands.

Zinklars Vise.

Herr Zinklar drog over salten Hav,
Til Norrig hans Cours monne stande;
Blandt Guldbrands Klipper han fandt sin Grav,
Der vanked saa blodig en Pande.

Herr Zinklar drog over Bølgen blaa
For svenske Penge at stride:
Hjælpe dig Gud! du visselig maa
I Græsset for Nordmanden bide.

Maanen skinner om Natten bleg,
De Vover saa sagtelig trille:
En Havfrue op af Vandet steg,
Hun spaaede Herr Zinklar ilde.

Vend om, vend om, du skotske Mand!
Det gjælder dit Liv saa fage,
Kommer du til Norrig, jeg siger for sand,
Ret aldrig du kommer tilbage.

Led er din Sang, du giftige Trold!
Altidens du spaaer om Ulykker,
Fanger jeg dig engang i Vold
Jeg lader dig hugge i Stykker.

Han seiled i Dage, han seiled i tre
Med alt sit hyrede Følge,
Den fjerde Morgen han Norrig mon see,
Jeg vil det ikke fordølge.

Ved Romsdals Kyster han styred til Land
Erklærende sig for en Fiende,
Ham fulgte fjorten hundrede Mand,
Som alle havde Ondt i Sinde.

De skjændte og brændte, hvor de drog frem,
Al Folkeret monne de krænke,
Oldingens Afmagt rørte ei dem,
De spotted den grædende Enke.

Barnet blev dræbt i Moderens Skjød,
Saa mildelig det end smiled;
Men Rygtet om denne Jammer og Nød
Til Kjernen af Landet iled.

Baunen lyste, og Budstikken løb
Fra Grande til nærmeste Grande,
Dalens Sønner i Skjul ei krøb,
Det maatte Hr. Zinklar sande.

Soldaten er ude paa Kongens Tog,
Vi maae selv Landet forsvare;
Forbandet være det Niddings-Drog,
Som nu sit Blod vilde spare!

De Bønder af Vaage, Lessø og Lom,
Med skarpe Øxer paa Nakke,
I Bredebøigd tilsammen kom,
Med Skotten vilde de snakke.

Tæt under Lide der løber en Sti,
Som man monne Kringen kalde,
Lougen skynder sig der forbi,
I den skal Fienderne falde.

Riflen hænger ei meer paa Væg,
Hist sigter graahærdede Skytte,
Nøkken opløfter sit vaade Skjæg
Og venter med Længsel sit Bytte.

Det første Skud Hr. Zinklar gjaldt,
Han brøled og opgav sin Aande;
Hver Skotte raabte, da Obersten faldt:
Gud frie os af denne Vaande!

Frem, Bønder! Frem, I norske Mænd!
Slaaer ned, slaaer ned for Fode!
Da ønsked sig Skotten hjem igjen,
Han var ei ret lystig til Mode.

Med døde Kroppe blev Kringen strøet,
De Ravne fik nok at æde;
Det Ungdoms-Blod, som her udflød,
De skotske Piger begræde.

Ei nogen levende Sjæl kom hjem,
Som kunde sin Landsmand fortælle,
Hvor farligt det er at besøge dem,
Der boe blandt Norriges Fjelde.

End kneiser en Støtte paa samme Sted,
Som Norges Uvenner mon true.
Vee hver en Nordmand, som ei bliver hed,
Saa tidt hans Øine den skue!

Løveridderen.

Mildt boltre sig de lune Sommervinde,
Fra klare Saphirhvælving Maanen straaler
Igjennem duftopfyldte, svale Linde
Til Engens lukte Lilier og Violer.
Rødt gløder gyldne Spiir fra Borgens Tinde
I Flodens fulde, sortblaae Japisskaaler.
Kong Didrik langsomt paa sin Ganger rider
I stille, underlige Midnatstider.

Og som han kommer ind, hvor Skovens Grene
Saa tæt og dæmrende en Lund indhegner,
Hvor der er mørkt og skummelt, tyst og ene,
Hvor blegere den blege Straale blegner,
Da hører han det rasle gjennem Stene,
For brede Bug det høie Straa nedsegner:
En saaret Løve brølende forfølger
En Lindorm, som sig gjennem Græsset bølger.

Dybt Løven slaaer med convulsivisk Vælde
Sin Klo i Ormen, for sit Saar at hevne;
Da vender den sig langsomt og vil fælde
Sin Fjende i det rædselsfulde Stævne.
Det tykke Hoved, mosbegroet af Ælde,
Den gule Bug, som vil af Edder revne,
Den lange Braad, de Øine blodigrøde,
Alt dirrer Løven frygteligt i Møde.

Da raaber den, bestedt i stor Ulempe:
«Red mig fra den, som vil mig Livet røve;
Kom mig til Hjælp, du staalbeklædte Kæmpe,
Som fører i dit Skjold en gylden Løve!
Som den, jeg staaer i Brand, o kom at dæmpe!
Lad Ormens Pandeskal dit Glavind prøve.
Da skal jeg altid vandre ved din Side,
I Liv og Død du trygt paa mig kan lide.»

Og Kongen drager brat sit Sværd hiint brede;
Tæt under glatte Skæl han vender Odden.
Hans Øie gnistrer frygteligt med Vrede,
Han borer Staalet lige ind til Klodden.

Da rangler Ormens Ledemod saa lede,
Den skeler hvæsende og viser Braadden;
Og Kongen bliver bleg og heel forfærdet,
Han ryster som et Løv og taber Sværdet.

Da slynger Ormen sliimbeklædte Hale
Heel smidig rundt omkring sin Fjendes Lemmer
Og kryber taus med ham til Bjergets Sale,
Hvor Nat og Mulm de fæle Syner gjemmer.
Paa Veien uophørligt Haner gale.
Sit Hoved Ormen haardt mod Fjeldet stemmer.
Da revner det, de faste Stene gunge,
Og Hesten vrinsker under Ormens Tunge.

«Børnlille! kom, I elleve Unger mine!
Her er en ringe Brad. I Morgen mere!«
Saa spyer hun Hesten ud. De Unger grine,
Og graadig deres Bytte de fortære.
«I Morgen skal I Manden faae.» De hvine.
«For denne Gang I skal fornøiet være.»
De lyde Moderen, men fælt de tude
Og knytte sig til Hvile i en Knude.

Kong Didrik ganger bleg og heel bedrøvet
Omkring i Bjergets fæle sorte Hule.
«Ak, var mit gode Sværd mig ei berøvet,
Da friede jeg mig let af denne Kule.
Da dræbte jeg de Orme ufortøvet
Og klemte dem med Skjoldets stærke Bule
Og favned atter hjerteligt i Morgen
Min Fæstemø, min Fylla, hist paa Borgen.»

Og see, ved Maanens hvide Midnatsluer,
Som falde i en Ridse gjennem Bjerget,
Et rustent Sværd tæt ved sin Fod han skuer,
Hvormed en Kæmpe fordum sig har værget.
«Nu ingen Fare meer mit Mod forkuer,
Thi Skjæbnen har sig ei mod mig forsværget.»
Saa raaber han og seer paa Sværdet nøie,
Og bittre Taarer briste af hans Øie.

Det bedste Sværd, berømt i alle Lande,
Den stærke Adelring han har i Hænde,
Der farvede med Blod saamangen Pande
Og gjorde paa saamange Helte Ende;
Kong Sigfreds Sværd, den Helt, hvem alle Strande
Blandt Kæmper monne første Rang tilkjende,
Og Didriks Ven, i mange Aar forsvunden,
Og nu ved dette Mærke atter funden.

«Saa skulde du din lyse Bane ende
I dette Mørke, mellem grumme Trolde!
Dit kjække Hjerte brast i stor Elende
Da under disse sorte, skumle Volde!
Saa let kan Lykken sig i Livet vende.
Jeg slaaer saa længe, som dit Sværd kan holde.
Du var min Ven, din Død jeg vist skal hevne.
Hvor der er Mod, der mangler ikke Evne.

«Afsted! afsted! hvi vil jeg længer tøve
I denne Hule mellem Skræk og Jammer?»
Han Sværdet slaaer mod Flinten, for at prøve,
Om det er stærkt — og Bjerget staaer i Flammer.

De største Klippestykker kan han kløve.
Da vaagner op den mindste Orm og stammer:
«Hvis du vor Moder vækker af sin Hvile,
Da vil du neppe ad din Skjæbne smile.»

Men Kongen svarer: «Dybt mit Glavind bider,
Dets dødelige Saar kan ei forbindes.
Du dræbes skal ved disse Midnatstider,
De store Led i eget Blod skal findes.
Det Onde med det Gode altid strider
Og vinder, til det evig overvindes.
Du vog Kong Sigfred her i disse Sale,
Det skal du med dit Hjerteblod betale.»

«Vaagn, Moder! vaagn, og slug den slemme Fange.»
Hun vaagnede og vilde Fangen sluge;
Men da hun skued Sværdet, blev hun bange
Og gav sig til at skjælve og at ruge.
«Det Guld og Sølv, som er i Fjeldets Gange,
Det maa du bringe frit herfra og bruge.
Kast Adelring blot ned i Bjergets Rifter!
Et evigt Venskab her med dig jeg stifter.»

«Jeg kaster ei mit Sværd, dets Egge bider,
Dets dødelige Saar kan ei forbindes.
Du dræbes skal ved disse Nattetider,
Din store Krop i eget Blod skal findes.
Det Onde med det Gode altid strider
Og vinder, til det evig overvindes.
Du vog Kong Sigfred her i disse Sale,
Det skal du med dit Hjerteblod betale.»

«Kast Adelring dybt hen i Kildevældet!
Blandt Venner ei man bruger skarpe Sværde.
Din Fylla sidder fængslet her i Fjeldet;
Luk hende ud! I er hinanden værde.
Et Nøgleknippe, rustent og forældet,
Er skjult heroppe ved mit Hovedgjerde.
Kom, buk dig, tag det, end din Elsktes Jammer,
Bring Fylla af det fugtigmørke Kammer!»

«Min elskte Pige nager ingen Kummer;
Mit Hjerte siger, hun er ei i Fare.
Hist paa sin Faders Borg i rolig Slummer
Hun vogtes af Guds hellige Engleskare.
Ei mindste Myg om hendes Leie summer.
Du lokker mig forgjeves i din Snare.
Mit Sværd skal i dit seige Blod sig klæbe,
Dø, Slange! med den sidste Løgn paa Læbe.»

Brat Ormen og de fæle Øgleunger
Saa gispende i Græsset ned maae bide.
Da fylder Hulen Gift og Ormetunger,
Han vader dybt i Slangeblod hint hvide.
Forgjeves han i Bjergets Side stjunger,
De Kampestene viger ei tilside.
Han kan ei bryde gjennem sorte Lukke,
Snart maa han ned i spraglet Edder dukke.

Da hører han fra Fjeldets ydre Side
En vældig Skraben og en Stemme raabe:
«Fat Mod, Kong Didrik! du skal ikke lide;
Her smuldrer Stenen skjør, her kan vi haabe.

Hug med dit Sværd! jeg vil i Fjeldet slide
Med mine Kløer, saa kæmpe vi tilhobe.
Den haardeste Natur tilbageviger,
Bestormet af en Løve og en Kriger.»

Og Løven grov, og Kongen vældigt stødte
Med skarpen Adelring, saa Fjeldet rysted;
Thi Ormene alt meer og mere blødte,
Den fæle Edder steg ham op til Brystet;
Snart begge Kæmperne hinanden mødte.
At blive længer der dem ikke lysted,
De vandred begge trætte ned i Dalen
Til Morgenrøden og til Nattergalen.

Ved klaren Aa, som mellem Blomster dandser,
Kong Didrik sig ved Løvens Side sætter.
Det blanke, haarde, blodbestænkte Pandser
Han i den lyse Morgenbølge tvætter;
Saa sødt hendysser Fuglesang hans Sandser,
Og saftig Frugt den matte Kæmpe mætter.
Til fjerne Borg saa længselsfuld han smiler,
Mens Løven i hans Skjød sit Hoved hviler.

«Ak, herligt synger du, du muntre Sanger!
Og venligt, Kilde! dine Bølger vige,
Og yndigt, Rose! du i Busken pranger,
Dog sørger jeg, thi her er ei min Pige.
O, havde jeg kun dig, min rappe Ganger!
Da paa din stærke Ryg jeg skulde stige
Og ile did, og kysse af sin Slummer
Den Elskede, og glemme al min Kummer.»

Det hørte Løven i hans Skjød og smilte:
«Jeg kan med dig, saa godt som Hesten, vanke;
Kom, sæt dig paa min Ryg!» Derpaa de ilte,
Mens Kongen holdt sig ved den tykke Manke,
Over Bjerg, over Dal de foer, og ei de hvilte;
Slig Ganger ei behøver Kræfter sanke.
Forfærdet Fylla saae sin Beiler trave
Paa sjeldne Skimmel over Borgens Grave.

Men siden klapped hendes Liliehænder
Det ædle Dyr, hun fored det hver Morgen,
Erkjendtligt Løvens høie Hjerte brænder,
Den blev sin hele Levetid paa Borgen.
Taknemlighed er al den Fryd, den kjender;
Den glemmer Stolthed, Frihed, selve Sorgen
At skilles fra sin Skov og fra sin Mage,
Den tjener Kongen alle sine Dage.

Hemsjukan.

Hvart stiger din suck, o mitt klappande bröst?
Hvar höres, o bedjande hjerta, din röst?
En fremling jag står på den ödsliga strand,
Och känner en längtan,
En traktan, en trängtan —
Jag vill öfver hafvet till okända land!

I öfverflöd har jag mitt lystmäte fått
Af kunskapens träd så på ondt som på godt.

Jag sett, huru dagarne komma och gå:
Som bölja på bölja,
Hvarandra de följa,
Och doft och enformigt mot stränderna slå.

De jublandes gny och de jemrandes skri
Jag hört, hur de gå hvar på sin melodi,
Den gamla, bekanta, som hvar och en kan;
Ej olika toner,
Blott variationer
Till tidsfördrif stundom den dödlige fann.

Om sommaren kläder sig jorden till brud,
Om vintern så drager hon svepningens skrud:
Så gjorde hon förr, och så gör hon i år —
Om hösten hon gråter,
Om våren hon åter
Med barnslig fornöjelse torkar sin tår.

Hon bergas och härjas, den hvälfvande jord:
De vise der talte mång' ståtliga ord
Om frihet och dygder och gyllene tid;
Sin fackla de buro
För kungar, som svuro,
I trötthetens timmar, den eviga frid.

De talte så fordom, de tala så än;
De svuro, och svära detsamma igen.
Men idligt sig vänder det rullande klot,
Och gyllene tiden,
Och eviga friden
Få der intet fäste för halkande fot.

Jag sett, hur det tillgår på jordenes ring;
Men nytt under solen jag sett ingenting.
I hundrade former är allt likadant;
Sin yta det fejar,
Men troget sig drejar
Kring samma sin axel, som det varit vandt.

Inbyggarne alla på verldenes ö,
Jag vet, hur de födas, jag vet, hur de dö,
Och hur, dessimellan, de larma en stund;
En myggdans, som stimmar
I solskenets timmar,
Tills natten gör slut på båd strid och förbund.

Ej många de äro, mitt eländes år,
Min tid ej på långt när till fädernas når,
Dock hafver jag skådat mig mätt häruppå:
Det blir som det varit,
Är hvad jag förfarit,
Och summan af allt, hvad jag lärt mig förstå.

Nu lägger jag neder min pelegrimsstaf
Och ser mot det stilla, det stjernströdda haf,
Förmår ej att vända mitt öga från er,
J strålande öar,
J azurens sjöar,
Som dagens, när dagen hos oss har gått ner.

O, låten mig följa de facklor J tändt!
Jag har ingen lust med den verld, som jag känt,
Jag andas ej fritt på dess qvalmiga strand;
Mig drifver en längtan,
En aningsfull trängtan —
Jag vill öfver hafvet till okända land!

Flyttfoglarna.

Se, foglarnas skara!
Till främmande land
De suckande fara
Från Gauthiods strand.
Med vädren de blanda
Sitt klagande ljud:
«Hvar skola vi landa?
Hvart för oss ditt bud?»
Så ropar den fjädrade skaran till Gud.

«Vi lemna med oro
De skandiska skär.
Vi trifdes, vi voro
Så lyckliga der.
I blommande lindar,
Der nästet vi byggt,
Balsamiska vindar
Oss vaggade tryggt.
Nu sträckes mot okända rymder vår flygt.

«Med rosiga hatten
På lockar af guld
Satt midsommarsnatten,
I skogen så huld.
Ej kunde vi somna, —
Så däglig hon var —
Af vällust blott domna,
Tills morgonen klar
Oss väckte på nytt från sin brinnande char.

«Ljuft träden då sänkte
Kring tufvor sitt hvalf,
Dem perlor bestänkte,
Der törnrosen skalf.
Nu sköflad är eken,
Och rosen har flytt.
Af vindarna leken
I storm sig förbytt.
Af frostblommor hvita är majfältet prydt.

«Hvad göra vi längre
I Norden? — Dess pol
Blir dagligen trängre,
Mer dunkel dess sol.
Hvad båtar att qvida?
Vi lemna en graf.
Att fly i det vida,
Gud vingar oss gaf.
Så varen oss helsade, brusande haf!»

Så foglarne qväda
På skyndande färd.
Snart mottar de späda
En skönare verld,
Der rankorna skälfva
I almarnas topp,
Der bäckarne hvälfva
Bland myrten sitt lopp,
Och lundarne klinga af njutning och hopp.

När grymt sig förbyter
Ditt jordiska väl,
När höstvinden ryter,

Gråt icke, o själ!
Det ler bortom hafven
Mot fogeln en strand;
På hinsidan grafven
Är äfven ett land,
Förgyldt af den eviga morgonens rand.

Rungsteds Lyksaligheder.

I kjølende Skygger,
I Mørke, som Roser udbrede,
Hvor Sangersken bygger
Og qvidrende røber sin Rede;
Hvor sprudlende Bække
Snart dysse, snart vække
Camenernes Yndling, den følende Skjald,
Med steds ensrislende Fald;

Hvor Hjordene brøle
Mod Skovens letspringende Sønner
Og puste og føle
Den Rigdom, i hvilke de stønner;
Hvor Meieren synger
Blandt gyldene Dynger
Og tæller sin Skat og opløfter sit Raab
Til den, som har kronet hans Haab;

Hvor skjertsende Bølger
Beskvulpe den Vandrer, hvis Øie
Snart stirrende følger
Med Helsinges graanende Høie,

Snart undrende haster
Blandt Skove af Master
Og forsker og kjender den Fremmedes Flag
Og glemmer den heldende Dag;

Hvor Ensommes Lise,
Venskabelig lindrende Slummer,
Tidt bød en Lovise
Forglemme sin kjærlige Kummer;
Hvor Glæder tilsmile
Den Vandrende Hvile;
Hvor Rungsted indhegner den reneste Lyst:
Der fyldte Camenen mit Bryst.

Hvor Kummer og Smerte
Fandt glade dit Aftryk, du Høie:
Det ædleste Hjerte
I hvert et medlidende Øie;
Hvor Venlighed pryder
De strengeste Dyder:
Der voxed min Sang, og den undrende Skov
Gav Gjenlyd af Skaberens Lov.

Jeg saae dine Throner,
O Almagt! og stirrede længe;
Men hellige Toner
Foer gjennem de zittrende Strenge.
Hvert Blad, hvor mit Øie
Fandt Præg af det Høie,
Opflammede Sjælen; da voxed min Sang;
Da raste den mægtige Klang!

«O Verdeners Fader,»
Saa sang jeg, «du Stærke, du Vise,

Gud, som Myriader,
Som Himlenes Vældige prise!
See, Støvet kan bære
Din Rigdom, din Ære,
Din Godhed, o Fader!» saa sang jeg, og Fryd
Brød Læbernes bævende Lyd.

Lyksalige Digter,
Som Glæden indbød til sin Hytte,
Til venlige Pligter,
Til Frihed, som Dyder beskytte!
Cheruber fornemme
Hans dristige Stemme,
Og Himle forsamles omkring ham, og Lyst
Udbredes i Menneskets Bryst.

Men du, som alene
Fremkaldte den Lyst af min Smerte,
Siig, kan min Camene
Udbrede sin Fryd i dit Hjerte?
O siig mig, Veninde,
Kan Sangens Gudinde
Med smeltende Toner belønne det Skjød,
Hvoraf min Lyksalighed flød?

Norsk Kjærlighedssang.

Ved Sjøen, den mørke, bekrandset af Tallen,
Du møde mig, fagreste Gjente i Dalen!

Naar Stjernerne vaage, naar Skogene drømme
Naar Odderen lister sig ud for at svømme;

Naar Alting undtagen dit Øie, som funkler
Saa nødbrunt og venligt, mod Kvelden sig dunkler;

Da, Gjentami, mød mig ved furukrandst' Vove,
Naar Stjernerne vaage, og Skogene sove!

— Ved Sjøen, den mørke — da skal i dit Øre
Jeg hviske, hvad forhen du neppe fik høre.

Den døende Dag og dit Haandtryk, det sagte,
Gjengi'r mig mit Mod, det af Lyset forjagte.

Du Snekaaben seer, hvor den skinnende ruller
Fra Arildstid nedover Jøkelens Skulder.

Ei Dagen vil komme, som seer den forsvinde,
Saa evig du ogsaa min Elskov vil finde.

Saa kom, Allerkjæresten min! Seer du ei, Dagen
Er alt til de Fjelde i Blaafjernet dragen?

Før Uglen begynder sit Ul efter Bytte,
Jeg efter dit svævende Fodtrin vil lytte.

De to Sangere.

I.

Engang en Sommeraftenstund
En Sanger gik i den grønne Lund.

Frøerne qvækked, og Fuglene sang,
Fjernt lød Aftenklokkernes Klang,

Og Solen glimred gjennem Løvet —
Men han var taus; thi hans Sind var bedrøvet.

«Hvad hjælper mig, saa sukked han,
Du skyfri Himmel, du klare Vand?

Du Vind som hvisker i Siv og Rør,
I qviddrende Fugle, I qvækkende Frøer?

Jeg fatter vel halvt, hvad dunkelt I vil,
Men I forstaae ikke mig og mit Spil.

— Hvad hjælper mig, du Skovens Dyr?
Saasnart jeg kommer, du bort jo flyer.

Og standser du lidt, saa staaer du saa bange,
Som frygted du for at blive min Fange.

Men den, som frygter at blive fangen,
Han lytter kun slet til Strengeklangen;

Thi fange den, som lytter dertil,
Det er jo netop, hvad Sangen vil.

— Hvad hjalp mig selv et Menneskes Øre,
Naar Ingen mere forstaaer at høre?

Hvad jeg begjerer, det er et Hjerte,
Med Lyst til Glæde, med Plads for Smerte,

Et Bryst, som giver sig villigt hen
Og føder kjærligt Liv igjen —

De Livets Frøkorn, som Sangen bringer
Fra Skjaldens Hjerte paa Tonens Vinger.

Men ak, hvor finder man nu et sligt?
Nu ændser Ingen jo Sang og Digt,

Og Sangens Toner nu sporløst svinde,
Som Blomstens Duft for de kaade Vinde!»

II.

Imens han klager saa sin Nød,
Han havde lagt sig paa en blød,
Med Mos bevoxet Tue;
En Hasselbusk stod farvet rød
I Aftensolens Lue.

Der laa han nu kun lidet glad
Og stirred paa et enkelt Blad —
Da hørte han en Raslen;
Det var en lille Fugl, der sad
Og fløited høit i Haslen.

Først studsed han, thi Fuglens Sang
Lød saa besynderligt og klang
Ham næstendeel som Latter.
Han lytter efter nok engang,
Og Sproget nu han fatter.

«Nei, du er dog en snurrig Fyr!
Der holder du et heelt Postyr,
Fordi man ei vil rose
De mærkelige Eventyr,
Som du har i din Pose.

Og saa er du saa tvær og trist,
Saa hjerteløs en Egoist,
At du vil ikke hædre
Min muntre Sang, som ganske vist
Er meget, meget bedre.

Men det bekymrer ikke mig.
Jeg hænger ei med Næb, for jeg
Har Andet at bestille
End ærgre mig, fordi man ei
Vil høre paa min Trille.

Jeg synger i min grønne Hal,
Fordi der er et indre Kald,
Som byder mig at qvæde,
Om ei til din, i alle Fald
Dog til min egen Glæde.

Gjør du som jeg! Syng lidt, syng lidt,
Som bedst du kan, men pas blot dit,
Fei for din egen Rede —
Ak, naar Enhver blot passed Sit,
Hvor var der rart hernede!

Og lad det være saa din Trøst,
At er der noget i dit Bryst,
Som det er værd at høre,
Vil Han, som skjænked dig din Røst,
Nok sørge for et Øre!«

— Med disse Ord fløi Fuglen op
Og svang med Sang og lette Hop
Sig rundt i Skovens Kroner;

Til Slutning i en Bøgetop
Forstummede dens Toner.

Skysamleren.

«Hør, Moer, jeg maa fortælle,
Hvad jeg i Aftes saae, —
Først var Himlen kjedelig
Og ganske mørkegraa.

Men saa skulde Solen
Just lige gaae i Seng;
Det vilde Fader vise mig
Derude fra vor Eng.

Og da vi kom derud,
Saa blev Himlen ganske rød, —
I Luften Skyen blussed
Og funkled som en Glød.

Ja, Skyerne sig klædte
I alle Farvers Pragt,
Langt smukkere, Moder!
End min egen Søndagsdragt.

Nu veed jeg ganske sikkert,
Hvad jeg vil være, Moer,
Naar jeg faaer drukket Bjørnemelk,
Og naar jeg bliver stor.

Saa vil jeg Skyen jage,
Som Fader Ræv og Raa, —
Skysamler vil jeg være,
Og du skal see derpaa.

Høit af gyldne Skyer
Jeg bygger da mit Slot.
Der skal du hos mig leve
Og have det godt.» —

Da tog den unge Moder
Sin Søn paa sin Arm
Og knugede ham heftigt
Med Angst til sin Barm.

Og medens Nattens Skygger
Drog hen over Jord,
Hun hvisker ham lønligt
I Øret disse Ord:

«Lad Himlens Skyer fare,
De røde med de graae,
Det baaded dig kun lidet,
Om du dem kunde faae.

Lad Ærens Skyer flagre
Alt for den vilde Vind,
Dem lægge du dig aldrig
Paa Tanke eller Sind.

Lad Livets Skyer vige,
O, hold dem aldrig fast,
De kunde let dig knuge
Med altfor tung en Last.

Og byg dig ingen Slotte
Af Aftenskyens Guld,
De svinde bort som Taager,
Naar du bli'er lagt i Muld.

Thi veed du, hvad der gjemmes
Bag Skyen rød og graa?
Der skjuler sig det dybe,
Det rene Himmelblaa.

Der staaer et Slot af Stjerner
Høit over hver en Sky, —
Der skal vi atter leve,
Der samles vi paa Ny;

Men den, der lod sig lokke
Af Glimmerskyens Dunst,
Han kommer der ret aldrig,
Han levet har omsonst.

Han falder som en Draabe
Til Jord fra Skyens Rand
Og maa bestandig længes
At naae til Stjernens Land.»

Ønskerne.

En lang, en sygelig Drømmevei,
Derom, Alfader, jeg beder dig ei;
Lad Skibet seile saa kort, du vil,
Naar Fartøiet blot løber muntert til.

Lad ei som Mand mig forbande det,
Hvad Barnet velsigned som stort og ret;
Lad aldrig mig skue med Taareflod
Hvad tidligen varmed mit Hjerteblod.

Lad Sjælen elske den skjønne Jord,
Men glemme dog ei hvad der oven boer:
Hvor herligt der end er i Hjemmets Land,
Kun Afglands af hisset det være kan.

Den Mund, som svarte min Længsels Raab,
Lad den og i Døden tilhviske mig Haab;
Det Hjerte, som engang har banket for mig,
Lad aldrig blot det forandre sig!

Og dem, jeg elsker, men aldrig saae,
De henfarne Store, som nær dig staae,
Med dem lad mig boe i dit høie Huus,
Naar Jordebygningen synker i Gruus.

Men Æren i skinnende Sølvermor,
Hun sværve ned mod min Grav i Nord,
Hun kæmpe kjækt imod Glemsels Vold
Og sjunge mit Navn for en yngre Old!

Fremlingen i Sanct Gallen.

I en trädgård vid Sanct Gallen, nära Goldachs klara våg,
Utsträckt under lindens skugga nys en vandrare man såg.

Hjessan dignande af trötthet, kinden sådd med dödens färg; —
Ögat, slocknande och dystert, stirrar mot Sanct Gallens berg.

Långt och länge har han irrat: ingen vän till sitt försvar,
Knapt ett tak till skjul han funnit — och han förr en krona bar!

Förr han städer ägt och riken, nu ej egen hufvudgärd,
Ringa fremling, hånad, gäckad, snäst af sämsta värdshusvärd.

Svarta skuggor honom jaga, vålnader från Stockholms slott: —
Vexla om med bilder ljufva uti guld och himmelsblått.

Träda de i glans för minnet, blir i hjernans kamrar natt:
Ofta då ett stilla vansinn på den höga pannan satt.

Och så har han länge färdats, skygg för menskors blick sig gömt,
Ingen vet, han konung varit, och han sjelf det nästan glömt.

Men Naturens klara öga har den gamle känt igen,
Vill, fast tiggare han lefvat, han skal dö som konung än.

Och hon låter lindens grenar snöga blommor i hans hår,
Se, af dem kring glesa lockar hur en strålljus krona står!

Och den nötta vandringsstafven Solen nu förgyller huld,
Underbart i qvälln den blixtrar, som en scepter utaf guld.

Aftonrodnan praktfull purpur öfver hals och skuldror
strör; —
Nu kan hela verlden skönja, att det är en kung som dör.

Alper skimra. Är det icke, ack! hans barndoms berg
månntro?
Goldachs våg i fallet brusar, lika Mälarns vid Norrbro.

Och i solens sista strålar tror han sig en hägring se,
Borg, af lejonklo bevakad, sköld med gyldne kronor tre.

Klockor rundt kring bergen ringa: sakta han till hvila söfs,
Dör, med blick mot snö och isar, som Nordmannakung
det höfs.

Bal på Stockholms slott sägs varit, natten efter samma dag,
Och på Riddarholmens kyrkport vakten hört tre skarpa
slag.

Lifvet och Döden.

Står jag om en morgon på fjellets topp,
Med sin grönskande Majkrona krönt,
Och ser dagen i guld och purpur gå opp,
Jag ropar: Hvad lifvet är skönt!

Liksom uti lunden foglarnes röst,
Då ljusningens timma är när,
Uppvakna till sång i mannans bröst
De mägtiga hjelte-begär.

Då känner min själ en osläckelig lust
Att fjerran från hem och från hus,
Som solen, vandra från kust till kust
Och skapa blommor och ljus.

Står jag om en afton på fjellets topp,
Försunken i andakt och bön,
Och ser natten i silfver och purpur gå opp,
Jag tänker: Hvad döden är skön!

Och nalkas en smekande aftonvind
Med blommors doft i sin famn,
Då tror jag naturen kyssa min kind
Och med kärlek hviska mitt namn.

Ser jag den oändliga himmelen stå
Med stjernor, som barn, i sin famn,
Alla menniskobragder tyckas mig små;
Blott stort den Oändliges namn.

Ack, hur de förlora sin trollande röst,
All jordens fruktan och hopp,
När de eviga tankar i skaldens bröst,
Som stjernor på himlen, gå opp.

Den engelske Kapitain.

„Kan Retten tolkes med større Fynd,
End naar man tolker den med Kanoner?
Og tør vel Nogen det kalde Synd,
Hvad Fyrster gjør, for at vinde Throner? —"

Fra Kullagunnarstorp de Svenske saae
I Kattegattet spredt en engelsk Flaade.
Hvorhen den stærke Sømagt skulde gaae,
Det var for dem, det var for os en Gaade.
Fra Kronborg saae man med forbauset Blik,
At ud for Sundet standsed Seilerskaren —
En Anelse henover Danmark gik,
Man skimted nu, men frygted ikke Faren.

Der laae for Anker nu med Reb om Seil
De tætbefolkede, de hule Masser;
Med Selvtilfredshed trindt i Havets Speil
Afmalte sig de gyngende Paladser.
Ombord udefter Fjenden stirred man,
Uroligt teede sig de blaae Matroser:
En Sømand er jo dog i hvert et Land
En Ven af Laurbær og de røde Roser.

Paa Orlogsmanden, hvor det største Flag,
Storadmiralens, vaied stolt fra Masten,
Der blev, dengang det gryed blot af Dag,
Blandt Officererne saa travl en Hasten.
De tæt forseglte Ordrer skulde nu
Af Chefen brydes — spændt man vented Talen —
Lord Gambier brød dem med nysgjerrig Hu,
Og Alle stirred hen paa Admiralen.

«Seil did» — saa lød det barske Kongebud —
«Hvor Danmark har sin Flaade trygt i Rheden!
Hvad der I see, bring det af Havnen ud,
Brug Krigen vel, dog tilbyd stedse Freden.
De Danske tømret har saa fast en Borg,
Før os en Anden mulig turde komme —
Grib rask kun til — saa byder Kong Georg —
Belønning faaes, naar Slaget vel er omme!»

Høit lød nu fra det rummelige Dæk
Det hele Mandskabs vilde Hurraraaben;
I beget Fjæs saaes ikkun glade Træk —
Til Ry og Plyndring stod jo Alles Haaben.
Kun En af alle hine Mænd ombord,
Kun En tog ikke Deel i Mængdens Glæde,
— En ung Kaptain — men bad med jevne Ord
Om Lov fremfor sin Chef at turde træde

«Hr. Admiral!» — saa tog til Orde han —
«Jeg var kun Purk, da jeg paa Dybed seiled:
Ved Abukir, paa Nelsons Orlogsmand,
Som Femtenaarig jeg til Æren beiled;
Hist i Vestindien mangen vild Corsar
Jeg greb og hang ham lystig op i Galgen;
Man ridsed ved Trafalgar mig et Ar —
Men det er skjult af Ordner og Medaillen!

«Hvad England virked mod den franske Stat,
Historien med Stolthed det opskriver;
Hvad jeg har mod den listige Pirat
Udøvet, øved jeg med munter Iver;
Med Lyst jeg raabte: Gud og Kong Georg!

Hvergang jeg fyred paa Napoleons Brigger —
Men her jeg næsten græde maa af Sorg:
Paa Røveri jo nu vor Flaade ligger!

«Jeg svor at følge troligt Englands Flag,
Til Dødens Sved omperler denne Pande,
Men jeg har meent: i aabent, ærligt Slag —
Ei loved jeg at ville overmande!
Falskt viser Politikens Øieglas —
Matrosen ledes sikkert af Magneten,
Han bruger Retsinds ærlige Kompas,
Guds Stjerner vise Længden ham og Breden!

«Dog aldrig skal der siges, at jeg brød
Den Ed, jeg svor, min Vimpel at forsvare:
Jeg har forsvart den ærlig til min Død —
Her er for Æren, ei for Flaaden Fare:
Seil I! jeg lyder ikke Kongens Bud,
Men gaaer paa andre Eventyr og Reiser —
Der staaer i Skriften: Du skal lyde Gud,
Meer selv, end du skal lyde Romas Keiser!»

Og dermed styrted han sig overbord!
— Kald ham nu Sværmer eller kald ham Drømmer —
Igjennem Vandets Masse hurtigt foer
Tilbunds i Kattegat den djærve Svømmer.
Der i det hemmelighedsfulde Dyb,
Hvor aldrig der af Stemmer høres Klangen —
Blandt vaade Planter, mellem hæsligt Kryb,
Krampagtig bored han sig ned i Tangen!

Og Flaaden styrede mod Kjøbenhavn. —
Fjernt fra det Sted, hvor Slaget skulde stande,

Laa han, Kaptainen — ukjendt er hans Navn —
Et vandkoldt Lig, skjult af de sorte Vande,
Til Strømmen drev ham op, og svenske Mænd
Paa Fiskertog i stjernefulde Nætter
Ham fandt, bar ham i Baad til Stranden hen
Og — rafled om den Dødes Epauletter.

Paa Skaanes Kyst lidt Nord for Helsinborg,
Ved la Gardies berømte Grevesæde,
Han jordet blev foruden Graad og Sorg —
Paa en nedtrampet Grav nu Maager træde.
Dog stundom skal en luftig Skygge der
Fra Pletten stirre vildt udover Søen —
Ham er det, som i hvide Maaneskjær
Vil bort, vil hjem, vil hist til Steenkulsøen! — —

Dalvise.

Det er min Sjæl en frydfuld Trang
At gjæste Norges Dale.
Den gamle Fjeldkoll elsker Sang,
Den glade Hjerters Tale.
Kom til den fagre Maridal!
Til Klejvens*) svimlende Portal!
Kom hvorsomhelst, og Norge skal
Dig i sin Favn husvale!

Hvor strømmer ud Berusning sød
Fra Dalens Birkelunde.

*) Krogklejvens.

Det var en Drøm i Engles Skjød
Paa deres Mos at blunde.
Hvad Harpespil i denne Bæk!
Hvad Melodi! hvor sød en Skræk!
Bestandig ny den toner væk —
Ak! som fra Perlers Munde.

Hvad tænksomt sværmersk Øie fik
Du Kjernets stille Vove!
Hvad Ord den susende Musik
I Aasens dybe Skove!
Den Mand er ei i Norge fød,
Som den ei gjør om Hjertet blød.
Det er hans Vuggesang, der lød
Ifra de dybe Skove.

Didind, hvor Fyrren suser, ind
Tør ingen Nidding vandre,
Som har forglemt i troløst Sind
Sit Fædreland for andre.
Ham vilde Rædsel gribe, — bleg
Han vilde høre, Skoven skreg,
Hvor klagende dens Røster steg,
Did tør ei Nidding vandre.

Ham vilde, som en Dommer haard,
Hvert Fjeld imødetræde.
«Hvad vil du i din Moder Gaard
Som glemt har hendes Qvæde?»
Hvor Kjernets Blik blev kummerfuldt!
Ak det, der smile kan saa huldt!
Ve den, hvis Barm ei voldsomt slaar,
Ved Hjemmets Syn, af Glæde!

Vi nærmere i Dalens Favn
Os føle Norges Hjerte.
Dets ærlige og gamle Navn
Vi der af Fossen lærte.
I Fjeldets solbelyste Tind
Det blotter os sit høie Sind,
Og derifra det speiler ind
Sig Selv i Folkets Hjerte.

Igjennem Folkets Aarer lad
Sig Glommens Styrke vælte!
Som Rjukans kjække Styrtebad
Saa fyrige dets Helte!
Lad i dets Kvinder Ringerig
Med bliden Ynde præge sig!
Vær Gausta hver en Gubbe lig,
Som sig tilthinge meldte!

Hvor styrtende mod Tyris Strand
Fra Aasen Klejven iler!
Saa først ved Maalet, Idrætsmand!
Din stærke Villie hviler.
Som Kolven fra det spændte Staal,
Din Kraft forfølge vil sit Maal:
Dit Vel, en Daad, o Fædreland,
En Daad, hvortil du smiler.

Hist slanken Silje, Hæg og Piil
Og Rogn sig sammenranke.
Det nøgne Fjeld de dække vil —
Det er en kjærlig Tanke.
Saa, norske Brødre, Bryst ved Bryst,

Vi ville med vemodig Lyst
Vor Moders Bryst selv hylle til —
Det er en kjærlig Tanke.

Vesle Hans's Eventyr.

„Vinteren er kommen.
Se, hvor hvid den lyser!
Hututu! min Bestemoer
Hun sidder nu og fryser.
Jeg maa gaa til Skoven,
Finde Kvist og Kvas derfor.
Hun jo mig
Saa tidt hos sig
Har varmet ved sit Hjerte?»

Vesle-Hans til Skoven
Vandrer ufortrøden:
Stakkels gamle Bedstemoer
Har ingen Ved til Grøden.
Bare ikke Ulven,
Bare ikke Bamsen stor
Bryder frem
Fra Skovens Hjem,
Og tager hele Gutten.

«Gamle Bedstemoder
Maa da Livet miste,
Stirre paa den vilde Skov,

Til hendes Øine briste.
Jeg igjen vil komme,
Kjære Ulv, og bli'e dit Rov,
Bare jeg
Maa gaa min Vei
Med dette lille Knippe.»

«Hør, hvor Vinden tuder
I de tørre Grene!»
Vinden har saa barsk en Røst,
Men vil dog bedre mene:
Den vil bare give
Hans hver Kvist, som sidder løst.
Hans skal den
Ta'e op igjen
Og i sit Knippe binde.

Nu er Knippet færdigt;
Knapt han kan det bære.
Det sin gamle Bedstemoer
Vil Vesle-Hans forære.
Hvor skal Vei han finde?
Sneen over Stien for.
Glad og angst
Han ta'er sin Fangst,
Men veed ei Vei at finde.

«Hu, hvor fælt det rasler!
Bamse! Hu! der er den!
Hans dog slipper ei sin Bør
For alt, hvad godt i Verden.
Liden Ekhorn bare

Al den Støi i Skoven gjør:
Den kun vil
Ham Veien til
Hans Bedstemoder vise.

Liden Ekhorn foran
Hopper langsad Gjærde,
Svinger sig fra Gren til Gren;
Der er ei ondt paafærde.
Vesle-Hans bagefter
Slæber sig paa tunge Ben.
Gode Børn
Ei Ulv og Bjørn
Tillader Gud at ændse.

«Gudskelov der ligger
Bedstemoders Hytte.»
Ekhorn sætter sig paa Tag;
Nu har den gjort sin Nytte.
«Nu skal Bedstemoder
Varme sig i Ro og Mag.
Eventyr
Om Skovens Dyr
Hun skal mig nu fortælle.»

Vesle-Hans paa Døren
Banker med sit Knippe:
«Kjære, gamle Bedstemoer,
Du vil mig ind dog slippe?»
Bedstemoder spørger,
Saa han knap sit Øie troer:
«Hvor har du

Vel plukket nu
De Blommer, som du bærer?»

Hans ei troer sit Øie.
Er det blevet Sommer?
Hver en Kvist i Knippet var
Bedækt med friske Blommer.
Heggen sine hvide,
Tornen sine røde bar,
Birkens Blad
Saa frodigt sad
Som ved Skærsommertide.

Vesle-Hans med Taarer
Sig mod Væg mon vende:
«Hvilken Gavn er nu derved?
Det kan ikke brænde.»
— «Kan det ikke brænde?
Ak, mit Barn, din Kjærlighed
Er den Ild,
Som, varm og mild,
Min Vinter gjør til Sommer.»

Glaukos.

Naar Sirius opsteg i gylden Pragt
Og kasted sin Glands over Ægæerhavet,
Og Hellas' Kyst i sin Sommerdragt
Laa higende, duftfuld og rigt begavet;

Naar Vindenes Chore fra Bølgen drog,
At køle de blussende Øer og Strande,
Da lytted den grublende Mystagog,
Da hørte han Suk fra de dybe Vande.
Han tænkte paa Glaukos, der ligger bunden
I Dybets Hule, med Savn og Harm,
Og sukker og stønner, og slaaer mod Grunden,
Og længes til Bugten ved Laurbær-Lunden,
Hvor Voven spiller saa lys og varm.

Det melder et gammelt, mystisk Kvad,
At Glaukos var hellig og tryg i sin Bølge;
Han svam under Ø i Tritonernes Følge,
Han vogtede Nymfernes lønlige Bad.

Men engang, da Sirius, stærk og klar,
Gik frem paa den skyfri Safir-Himmel,
Og Straalerne trængte til Havets Vrimmel,
Og Søen laa, som et gyldent Glar,
Da følede Glaukos et bittert Nag:
Han skued de deilige Fiske bramme
Med Purpur og Guld mod den klare Dag;
Men Glaukos var grim og af Haiernes Stamme.

Han dukkede under, kan søgte mod Dybet,
Til Nattens Hjem, til Korallernes Skove.
Hvor Straalerne svinde, hvor Bølgerne sove,
Der vilde han bygge og herske blandt Krybet.

Da glædedes Zoofyternes Hær;
Thi alle er satte i Mulm og Fængsel
Og hige dog alle mod Dagens Skær
Og strække de tusinde Arme af Længsel.

De neiede dybt for den stærke Svømmer
Og tænkte i Mulmet paa al den Lyst,
At sidde saa trygt paa hans Ryg, paa hans Bryst
Og følge ham opad, hvor Bølgen strømmer
Med klarere Væld ved den grønne Kyst.

Og Glaukos laa i sin Hæders Rus
Og rørte sin Finne med naadige Miner;
Og alle Mollusker og Koralliner,
De strakte sig frem mellem Tang og Grus.
Men over hans Fryd i det nye Rige
Erindringen øved en stærkere Magt;
Da vilde han atter bæres og stige
Paa lunere Vover mod Lyset Pragt.

Det var for silde. Den hele Skare
Af selsomme Dyr hang fast ved hans Side
Og kunde sig dog ei fra Klipperne slide
Og vilde dog gjennem Bølgerne fare.

Da maatte han grue. Han kæmpede vildt;
Men alt som han vred sig paa Dybets Grund,
Han følte Polypernes knugende Arm,
Han følte Aktiniens sugende Mund,
Han følte Asterien gro ved sin Barm.
Da var han bunden, hans Kraft var spildt.

Og Bølgerne trillede sommerklare,
Og Guldfisken leged saa fri og smuk;
Men Glaukos laa i den stærke Snare,
Og Guder og Mennesker hørte hans Suk.

Naar Hellas' Folk ved Persephones Fester
Omdandsed Gudinden, der atter blev baaret
Fra Mulmets Gru og kronede Aaret,
Da lød der et Kvad fra de strenge Præster
Om Glaukos, som Krybet har lænket og daaret,
Om Glaukos, der ligger med Savn og Harm,
Og sukker og stønner og slaar mod Grunden
Og længes til Bugten ved Laurbær-Lunden,
Hvor Bølgen spiller saa lys og varm.

Da jeg var syg.

Naar Nattens Børn sig hæve
Og kue Livets Mod,
Naar Sot og Sygdom kræve
At lædskes i vort Blod;

Naar hver en Dag i Qvaler
Sig sænker til os ned,
Mon Himlen hist betaler,
Hvad jeg i Støvet led.

— Forlad mig, hvis mit Hjerte
Har fristet dig, min Gud!
Jeg veed, at Sorg og Smerte
Hensvinder paa dit Bud.

Jeg veed, at Tiden svinder,
At Graven skænker Ro,

At Sorgens Fugle finder
Ei Vei til Dødens Bo.

Men naar paany din Stemme
Mig kalder af Dybets Skjød
O, lad mig da forglemme
Den bittre Livets Nød —

Og alle falske Glæder
Og Mængdens Had og Gunst
Og Verdens Spil og Glæder
Og Rygtets Qval og Dunst!

Lad mig som Barnet glide
Mod Evighedens Bo!
Jeg ønsker ei at vide,
Jeg ønsker kun at troe.

Vug mig i Digterdrømme
Høit over Tid og Grav,
Hvor Lysets Aander svømme
Paa Evighedens Hav.

Suckar i natten.

Öfver land och vatten
Mörkret slöjan drar,
Och igenom natten
Stormens ande far.
Ingen stjerna skiner,

Ingen fogel slår:
Ödslighet blott hviner
Uti nattens spår.

Gud i nåd bevare
Våra hus och hem!
Väktaren Han vare,
Som beskyddar dem!
Herrans englar stige
Till oss in med tröst,
Och all oro tige
Uti våra bröst!

Vågor, skumbeklädda
Plöjer mången nu:
Ach, hvem skall dem rädda,
Gud, om icke du?
Var du deres tanka,
Deras lots och hamn,
Och på bräcklig planka
Prisa de ditt namn.

Husvill fremling skydda,
Led till ljus hans lopp!
Stöd den armes hydda
Fyll hans bröst med hopp!
Kom till den, som lider,
Med hugsvalan god,
Och i själens strider
Gif hvar christen mod!

Tviflarns bojor krossa,
Gör hans sinne gladt!

Och i nåd förlossa
Dem, som dö i natt!
Mörker, här i tiden,
Höljer jorders grus.
Tag oss, Gud, ur striden
Upp till frid och ljus!

Lærkans Sang.

Tjenarinna!
Till mit öra
Toner rinna,
Matta, sköra,
Brutna svaga,
Än de klaga,
Än de hämma
Sorgens stämma.
Gamla kungen
Ser på ungen,
Lärkan lilla;
Är det villa?
Nej, han blickar
Upp och nickar,
Sänker hufve't
Tungt och dufvet.
Får jag spörja,
Hvi den vise
Så kan sörja!
Lindre, lise

Sångens yra
Villervalla,
Kungens dyra
Griller alla!

— Falleralla —
Tag ej illa, o kung,
Att den lilla, så ung,
Ändå ler, då du ber som en herre;
Ja, du blicke pardon,
Om i skick och i ton
Ännu dröjer ett løje dess värre!

Falleralla!
Hvarför kalla
Till din ära
Andras snillen?
Du har drillen,
Som från lungan
Och på tungan
Så naturligt
Som figurligt
Höres falla:
Falleralla!
Spelar inte för gull,
Bara vintern är full,
O, då fylles af gyllene droppar
Både åker och äng;
På hvar blommande säng,
Se, ett spel af juvelerna hoppar!

När jag blundar så smått,
Ser jag lundar och slott,

Hur de målas af strålande lågor;
Hörer siskorna slå
Och ser fiskarna små,
Der de simma i glimmande vågor.

O, hur länge från land,
Uti fängelsets band,
Blott på drömmarnas strømmar jag hvilar;
Tills i vindar och ljus,
Ofvan lindarnes sus,
Jag på vingarna klingande ilar.

Ischia.

Deilig er du, Ischia, naar du dølger
Taageslørt de skarpe Klippers Bræm,
Deilig, naar af Havets blanke Bølger
Du i Morgenglandsen stiger frem;
Deiligst dog, naar Aftenrøden farver
Bjergets Styrtning med sin Purpurild,
Naar de sidste Skyer arver
Solens Guld og Bølgens Vexelspil.

Men det gaaer dig dog som Sydens Qvinder,
Alt, hvad der bedaarer Mængdens Blik,
Hver en ydre Form, som hurtigt vinder,
Ved din Fødsel du paa Vuggen fik.
Dyb, som hendes Blik, blev derfor Voven,
Brun, som hendes Kind, din høie Kyst,
Mørk, som hendes Lok, Castanieskoven,
Hedt, som hendes, og dit Klippebryst.

Men, hvor er din Sjæl, du let opstegne
Skjønne Datter af det dybe Hav?
Er dens Veemodstoner ikke vegne
For en Skjønhed, hvorfor Alt du gav?
Jeg har søgt den trindt i Dal og Vigne,
Jeg har lønligt speidet hver din Vei,
Jeg fandt Form og Skjønhed i hver Linie,
Ak, men Sjælen, — Sjælen fandt jeg ei.

Jeg har vandret om i dine Lunde,
Ak, men ingen Skovblomst dufted' der,
Tæt og fiint, som Sand paa Havets Bunde,
Lyste goldt det gulgraa Lavaskjær.
Jeg har stirret, naar i Aftenstunden
Solens Guld faldt over Ponzas Bred,
Mørket kom, naar Dagen var forsvunden,
Men den stille Skumring var ei med.

Skyer savner jeg paa Somrens Himmel,
Kildens stille Løb i Skovens Bo,
Morgensang af glade Fugles Vrimmel,
Regnens Fald og Himmelbuens Bro.
Blomsterduften, Sommerfuglens Flagren,
Skovens Indsø, Engens slagne Hø,
Biens travle Brum henover Agren, —
Det jeg savner paa Typhæos Ø.

Det er Smaating, vil maaskee du sige,
Men i dem sig Sjælen voxer stor,
Og i Bytte taer den ei de rige
Undersyner fra en Skjønhedsjord.

Dybt at stemmes Sjælen just forlanger,
Efter det den higer paa sin Vei, —
Derfor, Ischia, blier jeg ei din Sanger,
Du fortryller, — men du stemmer ei.

At være.

Det var en yndig Sommer-Morgenstund,
Da paa sin Skammel med sin Bog den Lille
I Haven sad hos Moder, medens stille
Han stavende bevægede sin Mund;
I Bogen yppigt ned hans Taarer trille,
Thi vel han læser, men han fatter kun
Det Mindste af det Hjælpeverbum være,
Ak, som hans Fader gav ham for at lære.

Thi ei blot Remsen op, men fuld Forklaring
Hr. Pastor Homo af sin Adam vil,
Da selv han veed, af dyrekjøbt Erfaring,
At klart Begreb i Alt der hører til.
Thi ta'er han Lectien ei som Børnespil,
Men fordrer af sin Søn bestemt Besvaring
Om hvert et Bud af Sproglogikens Codex,
Og mangler Drengen Svar — da vee hans Podex!

O Moder — sukker Adam — Moder, kjære!
(Ved hvilke Ord med Øine store, blaae,
Han fra sin Skammel op til hende saae)
O Moder! siig mig, hvad er det, at være?

Slet Intet jeg af Ordet kan forstaae,
Og dog vil Fa'er, jeg det tilgavns skal lære.
Min Lectie vel jeg kan til Punct og Prikke,
Men hvad det er at være, veed jeg ikke.

At være? gjentog sagte Provstens Datter
Med stille Smiil og eftertænksomt Sind,
Idet hun med sin Haand strøg Barnets Kind:
Saa dette Ord, min Adam! ei du fatter?
Nu, lad mig see, at ei du græder atter!
Husk paa, tilsidst man græde kan sig blind.
Tør dine Øine! Jeg dig nok skal lære,
At kjende Meningen af Ordet være.

Saa talte hun og reiste sig fra Bænken,
Mens Drengen begge Hænder sammen slog
Og fuld af Glæde kasted hen sin Bog,
Thi ham den tynged, som en Slave Lænken.
Kom, sagde derpaa efter kort Betænken
Hans Moder, mens ved Haanden hun ham tog:
Kom, Adam! du og jeg vi vil spadsere,
Saa kan vi om din Lectie tale mere.

Og gjennem Haven ned nu begge gik;
Og fuld af Ild, og med en Skjelm i Øiet,
I Busken ind tidt Adam sprang fornøiet
Og raabte til sin Mo'er fra Skjulet: Kik!
Som gjennem Sidegangen saa de bøied,
Just som de Mark og Eng at skue fik:
Da fløi en Fugl forbi paa lette Vinger,
Og høit i Luftens Blaa den op sig svinger.

See Fuglen! talte Moderen til Drengen,
Der stirred efter den mod Himlens Skyer:
See, hvor den lille Fugl nu hurtig fly'er
Til Reden op, i Træet hist paa Engen.
See bare! Med sit Næb den reder Sengen
For sine Unger, for de bitte Dyr.
At synge, flyve, deres Unger nære,
Det, Adam! kalde Fuglene at være.

Og seer du hist den store Snegl, der skyder
Sig sagte hen ad Gangen sort og tyk?
Den, som de lange Horn dig altid byder,
Og som du altid siger er saa styg;
Naar den sig glæder, mens den Føde nyder,
Og Solen skinner paa dens krumme Ryg,
Da siger den, men du kan ei det høre:
At være er i Solskin sig at røre!

Og hvis blot Træerne de havde Munde,
Som nu de Blade og de Blomster har,
Saa at de Alting dig fortælle kunde,
Da, naar du spurgte dem, fik du til Svar:
At være er at staae i grønne Lunde,
Og skyde Blomsterknopper, Par ved Par,
Og slynge Grene ud som lange Arme,
Og have nok af Regn og nok af Varme.

Mens saa fra hendes Hjertes friske Kilde
Ustandset flød den lette Tales Strøm,
Stod Adam stirrende, som i en Drøm,
Og skued hende an alvorlig stille.

Dengang hun taug, urolig blev den Lille,
Og med en Stemme, bedende og øm,
Paany han sagde: Mo'er! du maa mig lære
Endnu engang, hvad det da er at være.

Veed jeg det selv? hun hvisked halvt i Løn;
Hvorpaa, bevæget mildt af Modervarmen,
Hun løftede fra Jorden op sin Søn
Og trykked ham med disse Ord til Barmen:
Naar dig, min lille Dreng, jeg har paa Armen,
Og beder idetsamme saa en Bøn
For dig, og for mig selv og mine Kjære,
Da bedst jeg føler, hvad det er at være.

Men til din Fader hen vi nu vil gaae,
At han det svære Ord os kan forklare;
Maaskee vi hos den Store kan erfare,
Hvad ubegribeligt er for os Smaa.
Idag Hr. Peter skal Hr. Adam svare;
Os begge To han skal til Regnskab staae;
Og begge To et Kys vi ham forære,
Hvis han os siger, hvad det er at være.

Til min Gyldenlak.

Gyldenlak, før du din Glands har tabt,
Da er jeg det, hvoraf Alt er skabt;
Ja før du mister din Krones Guld,
Da er jeg Muld.

Idet jeg raaber: Med Vindvet op!
Mit sidste Blik faar din Gyldentop.
Min Sjæl dig kysser, idet forbi
Den flyver fri.

To Gange jeg kysser din søde Mund.
Dit er det første med Rettens Grund.
Det andet give du, Kjære, husk,
Min Rosenbusk!

Udsprungen faar jeg den ei at se;
Thi bring mig Hilsen, naar det vil ske;
Og sig, jeg ønsker, at paa min Grav
Den blomstrer af.

Ja sig, jeg ønsker, at paa mit Bryst
Den Rose laa, du fra mig har kyst,
Og, Gyldenlak, vær i Dødens Hus
Dens Brudeblus!

Barnehaven.

I Barnets lille Have
Var yndigt og var smukt;
Vel Træerne var lave,
Men bare liflig Frugt.
Der Fuglens lille Rede
Saa trygt paa Grenen hang,
Og i de smalle Bede
Saa mangen Blomst udsprang.

Men bort sig vendte Øiet
Fra simpel Blomsterflor,
Det var ei meer fornøiet
Med liden Plet paa Jord.
Som Ønskerne blev mange,
Blev Blomsterne for faa,
Og da var Havens Gange
For Foden altfor smaa.

Ak! Tiden er henrunden,
Og Barnehaven lukt,
Søgt har jeg, men ei funden
Den gamle Havefrugt;
Vist Bedene er tomme,
Hvor mine Blomster stod;
Ak! kan jeg aldrig komme
Til Haven, jeg forlod!

Kun Han, som Synd forlader,
Kan lede mig derind;
O han er Alles Fader,
Saa er han jo og min;
Naar jeg hans Bud vil høre,
Naar jeg er from og god,
Da vil han did mig føre,
Hvor mine Blomster stod.

Hvor Gangene er smalle,
Og Bedene er smaa,
Der staae de Blomster alle
Som Hjertet kan attraae,

Og dem skal jeg gjenfinde
Saa barnlig glad hos Gud,
Bevarer jeg i Minde
Hans milde Faderbud.

Lincolns Mord.

De løsned et Skud derover i Vest,
Og det skaked Europa op.
Hej, hvilket Liv der med Et blev blæst
I den hele broderte Trop!
Du gamle Europa med Orden og Ret,
Med Lov for hvert eneste Steg,
Med Rygte foruden Men og Plet,
Med dydig Harm for alt Sort og Slet —
Du blev saa forunderlig bleg!

Paa Sørgelak trykkes Enhjørning og Ørn
Og alle de andre Dyr;
Paketbaaden stikker paa Kabelens Tørn
Depecherne mylre og kryer.
Bomuldsmagten, Gloirens Søn,
De Tusind fra Løgnens Land,
De stod alt og greb efter Fredspalmen grøn,
Saa knalded det ene Revolverdrøn,
Og han faldt der den ene Mand.

Og saa tog I Skræk! Europas Raad,
Er det som sig hør og bør?
En Tydsker-Gjerning, en Dybbel-Daad
Var Verden vel Vidne til før.

Sin Broder hakker da ingen Ravn; —
I komme dog Polen ihu?
Og Engelskmanden for Kjøbenhavn?
Og Graven ved Flensborg? Og Sønderborgs Navn? —
Men hvorfor da harmes nu?

Den røde Rose, som blommer hist
Og skræmmer Jer med sin Flor,
Til den gav Europa sin Podekvist
Og Vesten sin yppige Jord.
I planted som Stikling hin frodige Vaand,
Der rødmer Amerikas Kyst,
Jer var det, som bandt med høistegen Haand
Det blussende, blodrøde Ridderbaand
Paa Abraham Lincolns Bryst.

Med glemte Løfter, med svegne Ord,
Med Traktaters forrevne Ark,
Med Brud fra iaar paa Jer Ed fra ifjor
Har I gjødet Historiens Mark.
Og saa vented I endda, trygge i Sind,
En Høst af den ædleste Slags!
Og saa spirer Jer Sæd; — hvilket flammende Skin!
I undres; I veed hverken ud eller ind; —
Thi der voxer Stiletter for Ax! —

Naar Loven sidder paa Dolkens Spids
Og Retten paa Galgen bor,
Er Dagningens Seir mere nær og vis
End her, hvor der myrdes med Ord.
En Vilje vaager og holder Dom
Og knuser hvert Løgnens Bur;

Men Ormen maa først æde Skallen tom,
Og Tiden maa først faae krænget sig om
Til sin egen Karrikatur.

Der raader en Dæmon med evig Magt; —
Prøv kun paa at byde ham Trods!
I Støv maatte «domus aurea's» Pragt,
I Grus maatte Neros Kolos.
Men først maatte Romerforbrydelsen naa
Over Jorden fra Pol til Pol,
Tyrannen sin Apotheose faa,
Og Keisernes gyldne Billeder staa
Som Guder paa Kapitol.

Saa ramled det sammen. Cirkus og Stat,
Templers, Kolonners Skov,
Buer, Arkader, Alt trampedes smaat
Under Bøffelens skoede Hov.
Saa byggedes Nyt paa det Gamles Grund,
Og Luften var ren til en Tid; —
Nu varsler det mod Foryngelsens Stund;
Nu stiger der Pest fra den mosede Bund,
Og vifter snart hid, snart did.

Men er det i Raaddenskabs Sumpe vi gaar,
Jeg raaber ei Ak og Ve
Over hver en brammende Giftblomst, som staar
I Fylde paa Tidens Træ.
Lad Ormen kun hule; før Skallen er tom,
Før brister ei Hvælv og Tag;
Og lad kun «Systemet» faa vrængt sig om, —
Des før kommer Hævnen og holder Dom
Paa Tidsløgnens yderste Dag!

Juledød.

Ved Juletid haster en Fader frem,
Han bærer den Lille paa Arm,
Saa lader han staae til sit fjerne Hjem
Og Vivlils ventende Barm.

Den Fader haster ved Nattetid
Over Marken, med bange Iil,
Det Maanskin rundt paa Sneen saa hvid
Var lig en Døendes Smiil.

Saa gik der en Stormvind ud fra Nord,
I Mulm og i Sneefog den kom
Og væltede vildt i Luft og paa Jord
De fygende Sneebølger om.

Da blev det rundtom til et andet Land
Foruden Fodspor og Sti,
Vildfarelsen flyttede Land og Vand,
Gud staae den Vandrer bi!

Og gjennem Naturen som Døden det gjøs
Og slukkede Stjernernes Skin,
Livsaanden til Riim ved Læberne frøs
Og Blodet i livløse Kind.

Saa siger den Spæde: O Fader kjær,
Hvor ere mine Hænder smaa? —
Du tøe dem op ved mit Hjerte her,
Saa varmt for dig det mon slaae.

Saa siger den Spæde: O Fader kjær,
Jeg er saa kold som et Lig. —
Da kom du Søde, og drik mit Veir,
Min Aande skal oplive dig.

Saa siger den Spæde, han blev saa sær
Og klapped' sin Fader paa Kind:
Jeg er saa søvnig, o Fader kjær!
Som Moder, du lulle mig ind. —

For Guds Skyld, min søde, min eneste Søn,
Du Hvile og Slummer modstaae,
Saa skal du faae den Smaastjerne til Løn,
Du nyligen stirred paa.

O Fader, mig vinker den lille Herr Christ,
Af Stjerner han haver vel fleer,
O skuer du ikke, hvor venligt han hist
I Sneefoget leger og leer?

Den Fader han trykked' det Noer til sin Barm:
Dø ikke! jeg gi'r dig mit Blod!
Saa aabned' han Aaren paa blottede Arm
Og Blodet ham drikke lod.

For seent! Thi den Lille var kold og stiv,
Herr Christ tog hans Sjæl til sig.
Paa Tærskelen stod den segnende Viv,
Da Faderen kom med hans Lig.

Konning Volmer.

Konning Volmer drager afsted paa Jagt,
Hannem følge hundrede Svende;
Duggen har sig paa Marken lagt,
Skoven lufter sin grønne Pragt,
For kølig Hilsen at sende.
Kongen er bedrøvet, Kongen er taus.

Konning Volmer drager ad lønlig Sti
Under Løvet, som skygger foroven.
Tyst ham sværer en Skygge forbi,
Følge han vil, han naaer det Fri, —
Men Skyggen svinder i Skoven.
Kongen er bedrøvet, Kongen er taus.

Konning Volmer vanker ved Søens Bred,
Hvor i Sivene Skummet bruser.
Nærved hører han kjendte Fjed,
Vender sig snelt, — kun et øde Sted
Han øined, hvor Vinden suser.
Kongen er bedrøvet, Kongen er taus.

Kong Volmer vanker i Rosenslund
Under Aftnens Roser paa Himlen,
Blomsten ham dufter fra Kalkens Bund;
Kommer han atter ved natlig Stund,
Da lyser ham Stjernevrimlen.
Kongen er bedrøvet, Kongen er taus.

Det er tungt, naar Hjerterne skilles ad,
Som da Volmer skiltes fra Tove!
Trøst ei findes i Rosens Blad,

Stjernernes Glimten, Duggens Bad —
Hvad hjælpe de grønne Skove?
Kongen er bedrøvet, Kongen er taus.

Den sildige Rose.

Du yndige Rose, hvi blomstrer du nu?
Tænker du, det endnu er Sommer?
Føler du da ei, at med Mørke og Gru
Høsten, den Vældige, kommer?

Jeg veed vel, det er ei den rigtige Tid —
For sent har jeg udfoldet mit Bæger,
Men endnu smiler Solen dog varmende, blid
Og Dugdraaben endnu mig kvæger.

Det nytter dig lidet, du aabner med Duft
De blegrøde, fine Hjerteblade —
Naar Døden alt aander i høstlige Luft,
Og alle Fugle Lunden forlade.

Just derfor maa jeg dvæle, just derfor jeg maa
Sødt dufte her paa høstlige Grene:
Naar alle muntre Fugle af Lunden vil gaae,
Kan jeg dog ei lade den ene.

Men veed du da og, du Rose saa spæd,
At Høstkulden dræber i Lunden?
Jeg tager dig før til min Elskede med —
Hos hende er Sommeren bunden.

Ak, eier hun Somren, da er hun jo rig
Og tusinde Blomster hende hylde —
Men Alfen i Lunden den eier kun mig
Igjen af al Sommerens Fylde.

Thi lad mig kun sidde paa ensomme Kvist
Og dufte og drømme om Sommer,
Til Blad efter Blad jeg affalder tilsidst,
Og Døden med Høstkulden kommer.

Palmen.

Mindes du paa Capri ei den Have,
Hvor den høie Palme ensom staaer?
Ved dens Side Laurer synes lave,
Figentræet ikke til den naaer.
Rige Planter fra en tropisk Zone
Om dens Fod en Krands af Blomster slaae,
Men dens brede, let udspredte Krone
Har til Baggrund Havets dybe Blaa.

Glødende er Sydens Middagsbue
Over denne sære Ø udspændt,
Af dens Magt de røde Klipper lue,
Af dens Magt er Jordens Liv forbrændt.
Ei et Suk igjennem Luften svæver,
Slappe hænge hver en Blomst, hvert Blad —
Kun den ranke Palme kraftig hæver
End sin Vifte op i Solens Bad.

Og skjøndt alle Vindpust tie stille,
Løftes denne Vifte op og ned,
Og dens fine, blege Stængler spille
Skjælvende og hvislende derved.
Hvilken Kraft er dette, som kan røre
Palmens Top mens Luften sover hed?
Er det Slangers Hvislen, som vi høre,
Eller hviske Alfer sødt om Fred?

O, det er det sidste, kun det sidste —
Husker du ei meer Legendens Ord,
Hvorfor Palmetræets grønne Kviste
Minde evigen om Fred paa Jord?
Har du glemt, hvad Eremiten sagde,
Han, hvis Celle høit paa Klippen staaer,
Han, som sine tørre Hænder lagde,
Signende paa dine dunkle Haar?

Der er fundet i de hellige Skrifter,
At da Israels mægtige Prophet
Havde gjennem Himlens aabne Rifter
Billeder af Fremtidspagten seet —
Hørte han Jehovahs egen Stemme
Tale til ham Ord af Liv og Død,
Kunde længe dog ei ret bestemme,
Hvorfra Guddomsrøsten til ham lød.

Det var ei fra Tordenskyens Dragen
Over Himlen, rullende og mørk —
Det var ei fra Samumstormens Jagen
Vildt med Sandet i Arabiens Ørk,

Det var ei fra Havets dybe Brusen,
At Jehovahs Tale vældig lød —
Men det var fra Palmens stille Susen,
At Guds Stemme mildelig udflød.

Siden den Tid staaer den høie Palme
Over alle Jordens Væxter prud,
Siden den Tid gaaer en Fredens Psalme
Fra dens Krone over Verden ud.
Thi af Herrens Aande, som har faret
Sagte gjennem Bladene engang,
Har den from og troligen bevaret
Endnu tydeligt en Efterklang.

Derfor er det, at dens Grene skjælve
Let af Andagt i den stille Luft,
Derfor er det, at dens Top kan hvælve
Sig om Ørknens Glød med Skyggens Duft;
Derfor var det, at dens Grønt blev kaaret
Til for Herrens Søn at bredes frem,
Da han paa en Aseninde baaret
Holdt sit Indtog i Jerusalem.

Tillegnan.

Om för din blick det unga Ljuset tindrar
Ur Östern fram och strålen kysser dig,
Minns, i det fjerran, som vårt möte hindrar,
Att du blott är den sol, som lyser mig.

Om bortom dagen, när han bleknad glindrar,
Du himlen ser i sorgflor svepa sig,
Påminn dig då den natt, som innesluter
Den flykting Ödet från din famn förskjuter.

Om för din fot en ros af vestan höjes
På ängens duk, som vårens färgor bär,
Säg för dig sjelf: så i min älskning röjes
Ett stilla, evigt blommande begär.
Om af en bäck din morgonstig fördröjes,
Läs i hans gråt det qval, som mig förtär;
Om mina tårar må han till dig tala,
Och sorla se'n till mig och mig hugsvala.

Om kring din hals en kedja af rubiner
Och på din barm en diamant du ser,
Minns då min blyga tro, som högre skiner
Än perlorna, dem Österlandet ger.
Och om vid festen, i kristall och viner,
Ditt sköna anlet speglar sig och ler:
Vet, i min själ långt klarare, hvar timma,
De helga dragen af din gudom glimma.

Om du din moders marmorsal beträder,
Tänk på den hydda, som mig fostrat opp:
Men framför bilderna af dina fäder
Säg: äfven han har Ärans drift och hopp.
Om ditt clavér i skymningen dig gläder,
Hvar silfverton, som väcks af fingerns lopp,
En fantasi från mig, en känsla bringe:
Och din musik min trånad återklinge!

Och om ditt öra, smekt af Hesperider,
Ej Svenska Harpans yngsta klang försmår,
Och Diktens måna glans i skuggan sprider,
Som skymmer ögat med en lycklig tår:
Erinre dig min krans om gudatider,
I blomstren se vår andelefnads spår!
Min Sångmö blommar i de Blommor alla;
Hon sjelf en blomma är, som snart skal falla.

Ett lif i cirkeln af det Hela tågar,
Naturen evigt dess prestinna är;
Hon bönhör moderligt hvart bröst, som frågar,
Och blomsterspråket svaren återbär.
I hvar gestalt en egen känsla lågar,
Hvar planta har sitt lefvande begär,
Och för hvar urbild, af vårt hjerta buren,
En motbild föds ur hjertat af Naturen.

Så öfverallt, af hvad dig rör och tjusar,
O, låt din hulda tanke måla mig,
Och se mig, när min suck omkring dig susar,
Ur alla lifvets former hälsa dig.
Lycksalig jag, om, när på fästet brusar
Den svarta våg, der Dagen dränker sig,
En ödmjuk dröm, som till din bädd sig närmar,
Min irrande och sorgsna vånad härmar.

Nattviolen.

Den lilla nunnan ensam vakar än;
Re'n hennes vän
Igenom nattens vida grafchor blickar;
Det stumma hopp, som fröjdar och som bryr,
Till himlen flyr,
Der månan moderligt sitt bifall nickar.

Om dagen, lutad under solens brand,
Ett stilla land
Jag önskar mig, der nattens drottning myser,
Der andar blott i dunkla lundar gå,
På fästets blå
Den högstes diadem af stjernor lyser.

Och, bäst jag längtar, byts naturens tjäll
Till rymlig cell,
Med crucifixer, ljus och rosenkransar;
Min klostergård betäcks af ekars makt,
En riddarvakt
Med gröna hjelmar på sin jättepansar.

En forntid väcks af midnattsklockans ljud,
I helig skrud,
Och evigheten öppnar sina salar:
Guds helige då gå, i drömmars drägt,
Till jordens slägt,
Och dygden med en synlig urbild talar.

Då vecklar själen sig ur dufnad knopp,
Och strömmar opp

I dofter till de goda magters säten;
De tolka der min oskuld och min tro,
Min anings ro,
I månans sken bland näktergalars läten.

Så må jag dö, af verlden oförstådd,
Men ej försmådd
Af den, som en gång löser lifvets gåta:
Han, som mitt lif en himmelsk syftning gaf,
Skall i min graf
Mig ej åt stoftets mörker öfverlåta.

Lik eolsharpans stilla sammanklang,
När strängen sprang
Och vinden blott försvunna tonen saknar:
Så blifve ock från kylans rymd min gång;
Så klinge sång
Vid blommans bädd, när hon i Eden vaknar!

Dronning Margrete.

I Roskilde Kirke hun hviler bag
Ved Alterbordet,
Der stiger den sorte Sarkophag
Op midt i Choret.

Afgnavet har Tidens gridske Tand
Dens nøgne Vægge,
Kun Dronningens Billed har holdt Stand
Paa Gravens Dække.

Der ligger hun i sin Marmordragt
Med Træk saa stive,
Og Kronen kun vidner om den Magt,
Hun bar i Live.

Der ligger hun med sin Hoveddug
Og foldede Hænder;
At de vare vante til Spirets Brug,
Ei nu man kjender.

Engang ei saa hvidt et Skær der flød
Om hendes Kinder,
Thi hun havde meer af Mandens Lød
End andre Qvinder.

Og hun havde meer af Mandens Sjæl
End Mænd tilhobe;
I Danmark bar ingen Drot saa vel
Sin Purpurkaabe.

I Norden var ingen Aand saa stærk
Som denne Qvindes,
Og Ingen har efterladt et Værk
Saa stort som hendes.

Det aned Kong Volmer, der han stod
I dybe Drømme
Med Stigbøilen om den venstre Fod
Og Haand paa Tømme.

Og Trolden, til hvem han Bud lod gaae,
Ham svared atter:
«Den Gjerning, som Kongen grubler paa,
Den gjør hans Datter.»

Det skjønned Kong Volmer selv den Stund,
Han hørtes sige:
«Vorherre tog svarlig feil, da hun
Blev skabt som Pige.»

Det skjønned og Sjællands Bønder godt
Paa Slagelsemødet
Og keised derfor den Femaars-Drot,
Hun holdt paa Skjødet.

Og dybere var den Folketro
End groet adaare,
Da Olaf hin Unge i Falsterbo
Var lagt paa Baare.

Det vidste den skaanske Menigmand,
Til Thinge stævnet;
Thi hende til Husbond for Danmarks Land
Med Gny han nævned.

Det vidste de norske Herrer med,
At vel de gjorde,
Da Dannemænds Valg de toge ved
Og Troskab svore.

Det maatte den usle Sveadrot
Dog mest bekjende,
Som troede, at man med Haan og Spot
Kan slaae en Fjende.

Hil være hun, «Dronning Brogeløs»
Og «Munkedeie»!
Den kronede Gjæk, hvor høit han fnøs,
Dybt maatte neie.

Hun brugte hans Slibesteen slet ei
Til Sax og Naale,
Men hvæssede Sværd, hvormed han sig
Slet kunde maale.

Hun sad ikke ved sin Rok og spandt,
Som han lod raade;
Et kosteligt Perlebaand hun tvandt
Af trende Traade.

Han skikkede hende til Spot og Spee
Et Skjørt at bære;
Hun satte paa Isse Kroner tre
Med Seir og Ære.

Han sendte en Vadmelsklud paa Stang
Som hendes Mærke;
Hun heised en Dug, hvori der sprang
Tre Løver stærke.

Han tog hende ei med Vold i Seng,
Som han mon prale;
Men han maatte dandse som hendes Dreng
Med Narrehale.

Og aldrig han «Hætten» paa sig drog,
Som han forloved;
Men Sverriges gyldne Krone slog
Hun af hans Hoved.

Ved Kalmar et Slot af Navn der staaer,
Fortært af Ælde;
Dets søndrede Ruder Regnen slaaer,
Dets Vægge hælde.

Dets kneisende Spir er faldet ned,
Og Grunden revnet,
Af Fortidens Pragt og Herlighed
Kun Stumper levnet.

Nu Tyve og Skjelmer huses der
I Fangebure;
Men Mindet kaster et Straaleskjær
Paa disse Mure.

Der holdt «Fru Margrete» med gode Mænd
Hint Stevnemøde,
Hvor Tanken blev født, som altid igjen
Opstaaer fra Døde.

Der pleied hun Raad om Rigens Tarv
I Fremtids Dage,
Og skænked sin Efterslægt en Arv
Foruden Mage.

Der fik hun den Regel tagen ved,
Som skulde gjælde
Og reise i trende Rigers Sted
Et enigt Vælde.

Der fik hun med Lempe lagt den Snor.
Hun havde tvundet,
Som skulde det hele skjønne Nord
Til Eet forbundet.

Der fik hun besvoret den Folkepagt,
Hvorom hun tænkte,
At den skulde trodse Verdens Magt
Og Tidens Længde.

Men aldrig saasnart var hendes Blik
Døden slukket,
Saa var og det Træ, hun plantet fik,
Af Ormen stukket.

Og aldrig saasnart var hendes Haand
Til Støv forvandlet,
Saa havde og Norden mist' den Aand,
Hvori hun handled.

Og neppe var Baandet splittet ad
Af Christierns Bile,
Saa randt der en Strøm af Broderhad
Foruden Hvile.

Og neppe var glemt hin Folkepagt
I Tider mørke,
Saa dalede langsomt Nordens Magt,
Og svandt dets Styrke.

Men aldrig gjenvinder det gamle Nord
Sin gamle Hæder,
Før atter i «Fru Margretes» Spor
En Slægt der træder.

Og aldrig vi fange den Storhed og Magt,
Som vi forliste,
Før Aanden os styrer, der holder Vagt
Ved hendes Kiste.

Og aldrig vi fange Frihed og Fred
Og gode Dage,
Før ærlig den Arv vi kjendes ved,
Hun lod tilbage.

Hil være hun i sin sorte Grav,
Kong Volmers Datter!
Engang vel hun hæver sig op deraf
Og fødes atter.

Hil være hun i sit Marmorskrud,
Den blege Frue!
Engang vel hun ganger i Livet ud
Med Rosenslue.

Hil være hun i sit tause Bur,
Den store Qvinde!
Gjenfødelsens mægtige Seierslur
Er hendes Minde.

Den firbenede Proletar.

See Pudelen med det purrede Skind
Hvor boltrer den sig med lystigt Sind
I Sneen derude paa Pladsen!
Det gaaer afsted over Steen og Stok
Med hele den brogede Hundeflok,
Og Pudlen agerer Bajadsen.

Den er hverken vasket, redt eller kjæm't;
De lækkre Retter blev aldrig gjemt
Til den fra det rige Kjøkken;
Ei veed den af Herre, Hus eller Hjem,
I Verden den ene maa fægte sig frem —
Den blev ikke født til Lykken!

Blandt Hvalpene tog man den grimmeste ud
Og kasted den, ret som en anden Klud,
Over Bolværket ud i Kanalen;
Dog slap den igjen paa det Tørre op
Og rysted i Solen sin vaade Krop
Og bjeffed og logred med Halen.

Den Spøg var lidt grov, men Badet var sundt;
Den tænkte ei, det var meent den saa ondt,
Den holdt sig til det, der var faktisk:
Den havde jo reddet sit fattige Liv —
Var Puddelhvalpen ei speculativ,
Saa var den langt mere praktisk.

I lystig Frihed sin Ungdom den nød;
Vel vanked der ofte Prygl og Stød,
Dog bjerged den sig, som den kunde.
Hvor blev dens Brødre, de andre Smaa?
Bevares vel! De kom høit paa Straa,
De fik Embed — som Lænkehunde.

Men den, den har intet Tegn til sin Hals;
For Hundefangerens Vogn tilfals
Den flakker omkring i Staden;
Dog Pudlen er snild, den hytter sig nok!
Thi hvergang den seer en mistænkelig Stok,
Den smutter om Hjørnet af Gaden.

Med stjaalne Blikke og varsomme Skridt
Og sænket Hale man seer den tidt
Ved Slagtertorvets Boutikker —
Er Frygten stor, saa er Sulten størst;
En Gang eller to spadserer den først
Forbi og skotter og kikker.

Saa gjør den med Et et behændigt Hop —
«Stop Tyven!» raaber man, «stop ham, stop!»
Ja, da maa Pudelen løbe!
At stjæle, det er nu dens Erhverv;
Den eier jo aldrig en eneste Skjærv
Og forstaaer sig kun lidt paa at kjøbe.

I Solskin og Regn, i Slud og Vind
Den gaaer i det samme laadne Skind,
Den har kun den eneste Frakke;
Men enten nu Peltsen er vaad eller tør,
Har Pudlen dog altid et prægtigt Humeur
Og tager med Alt tiltakke.

Nu leger den der paa den aabne Plads,
Gjør Krumspring og agerer Bajads
Blandt Køtere, Spidser og Mopper;
Saa lystig en Fyr de aldrig saae,
Snart er han underst, snart ovenpaa
Med tusinde skjelmske Spilopper.

Og der er nu Urtekræmmerens Hund,
Og Perle, den lille Slikkemund,
Og Grevens fornemme Støver,
De ruske i Pudelens uldne Paryk:
Lad hele Verden kalde ham styg,
En firbenet Tyv og Røver —

De kjende kun lidt til Stand og Rang,
Til stive Manerer og fornem Tvang,
Til Verdens Nykker og Noder;
Med Poterne favne de Pudelens Hals,
Saa føre de op en feiende Vals
Med deres lurvede Broder.

Og han, den fattige, usle Hund,
Han mangler Intet, han er jo sund,
Han har jo Luften og Solen,
Den gyldne Frihed og Venner nok,
Af Kammerater en lystig Flok,
Der foragte ham ei for Kjolen.

Sangfuglen.

I Skoven synger den vilde Fugl
Saa langt fra den banede Sti;
Dog Mængden kjender den ikke,
Den kommer ei der forbi.

— «Og kjender end Mængden mig ikke,
Det skal ei forstyrre min Fred,
Saa høit vil jeg hæve min Stemme,
At Vaaren skal smile derved.

Saa høit jeg hæver min Stemme,
At den kan til Himlen naae
Og høres af Skovens Alfer
Og alle de Fugle smaa.

Og høre mig Skovens Alfer,
Da svigte mig Tonerne ei,
Og naar jeg har endt mine Sange,
Da kan jeg jo flyve min Vei.

Og naar jeg har endt mine Sange,
Og naar mine Unger har Fjer,
Da flyver jeg til et bedre Land,
Da synger jeg her ei meer.

Da flyver jeg til et bedre Land
Ved Stjernernes natlige Glands,
Hvor Vaaren evindelig fletter
En aldrig visnende Krands.»

Stille Liv.

Den ene Dag er den anden lig,
Det er ensformige, stille Dage;
Men jeg kan hilse dem uden Klage,
Min Livsens Kjæde skal dog være rig.

Den lignes ei ved en Perlesnor,
Hvor hvert et Led er et kostbart Smykke;
Der er af min rette, dybeste Lykke
Kun lidet glimrende ydre Spor.

Men Traaden, den skjulte Traad, der gaar
Igjennem de rolige, simple Dele,
Den er min Skat, mit varige Hele,
Hvorved mit Hjerte af Glæde slaar.

Edith med Svanehalsen.

Kampen var endt. Paa Englands Kyst
Angelsaxerne segned.
Forrest, med gjennemstunget Bryst
Kong Harold i Døden blegned.

Han havde kjækt paa Hastings' Strand
Bidt fra sig — en engelsk Dogge —
Mod Hertug Vilhelm, den Norman,
Og mod hans myldrende Flokke.

En Pil havde skudt hans Øie ud;
Men klippefast han stander,
Til død han synker, med Bøn til Gud
For England, under sit Banner.

— Slaget var endt. Paa Hastings Val
Ravnene lystigt skrege.
Dynger af Lig paa Høi og Dal
Laae, sønderhugne og blege.

Høstens Himmel hang tung og graa,
Mørk var Oktoberdagen;
Taagen over Ligene laa
Som et uhyre Lagen.

To saxiske Munke med sorgfuld Hu
I Blodet paa Valen vandre.
De søgte Kong Harolds Lig med Gru
Imellem de tusinde andre.

Dynger af plyndrede Engelsmænd
Uden Vaaben og Klæder ligge.
De finde saamangen falden Ven,
Men Kongen finde de ikke.

Dagen synker, det lider mod Kveld.
Da tager til Orde den Ene:
«O ve! Os times aldrig det Held
At finde vor Høvdings Bene.

«Men hvad ei lykkes de stærke Mænd
Tit lykkes den svage Kvinde;
Thi lader os ride til Edith hen,
Kong Harolds Elskerinde!»

Den Anden svarer med sorgfuld Mod:
«Skal Nogen Liget kjende
I al denne Rædsel, i alt dette Blod,
Saa maa det være hende!»

Og Munkene ride til Edith hen.
Hun sidder ved Rammen, bøiet,
Og drømmer en gammel Drøm igjen,
Mens Taarerne staae i Øiet.

Harold havde i Ungdoms Stund
Berust, med Elskovs Varme,
Kysset den deilige Kvindes Mund
Og hvilet i hendes Arme.

Han havde i Manddoms Sorger og Strid,
Under Kronen den tunge,

Glemt sin Ungdoms sværmende Tid,
Glemt sin Elskov, den unge.

Han havde elsket den fagre Mø
Og evig Troskab forjettet;
Han havde paa Livets vilde Sø
Elskov og Troskab forgjettet.

Den unge, drømmende Kongesøn
Var bleven en vældig Konning.
Han elskede ikke mere i Løn,
Men tog sig en mægtig Dronning.

Mens Harold paa Livets vilde Strøm
Tumled sin Kongeskude,
Drømte Edith sin gamle Drøm
Ved Rammen bag Hjemmets Rude.

Og hvergang Hestehove klang
Paa Veien ved Aftenrøde,
Edith op fra Stolen sprang —
Som fordum til Elskovs Møde!

. . . . Hestehove paa Veien klang,
Det lakked ad Aftenrøde.
Edith op fra Stolen sprang —
Som fordum til Elskovs Møde!

De tvende Munke for Pigen staae —
Svanehalsen var bøiet.
Da hun hørte, Kong Harold slagen laa,
Vælded Taarer af Øiet.

Dødtaus hun fulgte de Munke to —
Hun havde ei Ord for Kvalen!
Hun iled afsted uden Rist og Ro
Til Hastings, til Kongevalen.

Snart stod hun, hvor Englands Blomster laae,
Meiede bort af Døden —
Saa sørgelig Høst hun aldrig saae
Beskinnet af Aftenrøden!

Hun vader i Blod mellem Dynger af Lig.
Alt Natten steg paa sin Kerre —
Da styrter til Jorden hun med et Skrig:
«Kong Harold, Kong Harold, min Herre!»

Hun kaster sig over en lemlæstet Død
Og kyssed Munden, den blege;
Hendes Haand, den lille, saa hvid og blød,
Med de blodige Lokker lege.

Hun kjendte sin Elsker, hun skuffedes ei,
Og Munkene fletted en Baare.
Saa førte de Drotten den sidste Vei
Med Psalmer og med Taare.

— Hvad der ei lykkedes Kongens Mænd,
Det lykkedes en Kvinde:
Hun kunde blandt Lig af Fjende og Ven
Sin elskede Døde finde.

Thi intet Øie seer saa grant
Som Kjærlighedens Øie.

Det gjennemskuer Løgn og Sandt,
Det Dybe og det Høie.

Vaarsang.

Hvor deilig er den unge Vaar!
I Brudeklæder Høien staaer,
Og Markerne sig pryde!
Hvor er Guds Jord dog lys og smuk!
Jeg tren herud med Sorg og Suk,
Og dog maa jeg mig fryde!

Den Blomsterhær — hvor tæller dem? —
Som Herrens Vidne træder frem,
O! hvis den kunde tale,
Da brød den ud i Lov og Pris
Om ham, som lod paa tusindvis
De mange Blade male!

Den har jo dog, skjøndt den er stum,
Guds Naades Evangelium,
Naar du beseer den nøie;
Hvor fromt, naar Dagen rinder ud,
Den stirrer morgenfro mod Gud
Med Duggen i sit Øie!

Hvor lysteligt det stolte Træ
Sin nye Foraarsdragt la'er see!
O! hvis det kunde sjunge,

Hvert Løv, der groer i Lund og Skov,
Istemte lydt sin Skabers Lov
Med liflig Psalmetunge!

Mod Himlen hæver den sin Top,
Til ham det løfter Kronen op,
Som gav det den at bære;
Med stumme Qvist, du seer det nok,
Det vinker hid en Fugleflok
At qviddre til hans Ære.

Med Psalmchor af Trille-Slag,
Med Støtter og med hvælvet Tag
Staaer Skoven som en Kirke;
O Skaber, i dens Helligdom
Hver brusten Knop fortæller om,
Hvad du formaaer at virke!

Fra Gren til Gren gaaer Vaarens Vind
Og svaler mildt min hede Kind
Ret som med Englevinger!
Jeg vil ei græde ved mit Savn,
Mens al Naturen Herrens Navn
Sin Pris med Jubel bringer.

Vel mangt et Haab, som Verden gav,
Blandt Verdens Sorger fandt sin Grav,
Lod mig beholde Taaren;
Men trøstigt vil jeg lide paa:
Min døde Glæde kan opstaae
Som Blomsterne i Vaaren.

Og dvæler den fra Stund til Stund, —
Hvorlænge stod ei nøgne Lund

Foruden Løv og Tone!
Paa Gud jeg bie vil som den;
Min Lykke grønnes vel igjen
Og skyder atter Krone!

Han dækker Bord og reder Seng
For mindste Kryb i Skov og Eng,
Endskjøndt de ikke bede;
Mit Hjertesuk har Røst og Ord;
Hvad godt mig er paa denne Jord,
Han vil mig vel tilstede!

Fiskaren.

På nattlig strand, vid svall och bölja,
Min gamla hydda enslig står;
Dess fot de vreda vågor skölja,
Och skummet opp mot rutan slår.
Fast åskan ljungar, stormen tjuter,
Jag slumrar lugnt i halmtäckt skydd,
Ty aftonbönen innesluter
Mig i den Eviges beskydd.

Och färgar solen berg och dalar,
Jag skyndar ut på väglös stig,
Jag flyger öfver böljans salar,
Der döden lurar under mig.
Hur ofta töknar sökt förvilla
Min färd, då natten kom bland dem,

Då såg jag opp till Gud, och stilla
Hans stjerna åter lyst mig hem.

Mitt nät, min ekstock och min koja
Är hvad af lyckan jag begär.
Glad drar jag fattigdomens boja,
Ty emot syndens lätt den är.
Och när den natt sin vinge skakar,
Der ingen måne gör sin rund,
Jag refvar seglen trygg och vakar
Vid hoppets säkra ankargrund.

Fædrelandskjærlighed.

Du Plet af Jord, hvor Livets Stemme
Steg første Gang fra spæde Bryst,
Hvor Himlen gav mig at fornemme
Det første Glimt af Livets Lyst;
Der, hvor jeg lærte Moder stamme
Og første Fjed ved hendes Haand,
Der tændtes Gnisten til den Flamme,
Som brænder for mit Fødeland.

Og naar i Barndoms blide Dage
Til fremmed Egn vi drage hen,
Med Længsel ile vi tilbage
Til moderlige Hjem igjen:
Hver Høi, hver Dal, som gav os Glæder,
Den blev vor Minde, dyrebar,

Og henrykt Manden seer de Steder,
Hvor han som Barn lyksalig var.

Fra Øst til Vest, mod Polers Ende,
Hvor en fornuftig Stemme lød,
De samme Luer varig brænde,
Som Himlen, som Fornuften bød.
Ei Grønlands arme Søn vil bytte
Sit golde Fjeld med kornrigt Land:
Et Marmorslot er ham hans Hytte,
Og Fjeldet er hans Canaan.

Af denne ædle Lue brændte
De fordums Helte af vort Land,
Skjøndt de kun tvende Pligter kjendte:
At elske og at døe som Mand.
Saa glemte Hjalte Elskerinde
Og Fødelandet ene saae
Og faldt for det; — hans Troskabsminde
Som Bautastenen varig staae!

Den bød dig, Absalon, at lægge
Din Stav og gribe Sværd til Strid,
At bytte Klostrets lune Vægge
Med Telt i Landets Trængselstid.
Ei Storm ham skrækker, Mulm ham blinder,
Arkona følte Danmarks Ven,
Med Skjælven saae sin Overvinder,
Med Glæde Mennesket igjen.

De danske Sletter, Norges Fjelde
Har Minder af den Kjærlighed,

Hvorpaa Mornarkers sande Vælde
Staaer fast i Feide og i Fred.
Kjær har vi Fædre, Ven og Pige
Og Frugten af arbeidsom Haand;
Men over Alt skal Flammen stige,
Som brænder for vort Fødeland,

Du Troskabsminde i vort Norden,
Urokkelige Frederikshald!
Du trodsed Carls gjentagne Torden
Og tændte Lynet til hans Fald;
Paa Klippen, som et Altar, brændte
Et Offer for vort Fødeland,
Da Borgerkjærligheden tændte
For Landets Vel sin By i Brad.

O Kongestad din Seiers Minde
Til Danskes sidste Slægt skal staae; —
Det Land, som Gustav vilde vinde,
Bag dine svage Volde laa;
Men Borgerkjærligheden vinder,
Og Gustav skælver for sit Navn;
Hans Haab og Helte Gravsted finder
Omkring det frelste Kjøbenhavn.

Hver Dannemarks og Norges Pige
Skal henrykt synge deres Navn;
Hver Moder ofte Sønnen sige
Om Fredrikshald og Kjøbenhavn,
Og, mens han lærer stamme Moder,
Han lære stamme Fødeland,
At elske Mennesket som Broder,
Men Fødelandet som en Mand!

Vi ville ligne vore Fædre
Som Mænd i Feide og i Fred;
Vort Navn skal Efterslægten hædre
For Fødelandets Kjærlighed!
Hans Minde Tidens Tand ei skader,
Naar tvivlsomt Marmortegn forgaaer,
Som sig den Gravskrift efterlader,
At han en nyttig Borger var.

Brænd varig i vort Dan og Norden,
Du Fødelandets Kjærlighed!
Gjør Manden kjæk i Slagets Torden
Og nyttig i den gyldne Fred!
Vor Attraa Viisdoms Børn skal ære,
Alfader give Bifaldssmil!
Den gode Borgers Navn at bære
Er Maalet, som vi stræbe til!

Borg-Ruinerna.

Den första stjernan rädd ur molnet skådar
Sen solen skridit till en annan zon,
Och skymningen med skuggans enfärg bådar,
Att natten stigit på sin Ebenthron.

Ren stillheten de breda vingar sträcker,
Vid stranden helsad utaf vacktelns slag;
Blott vallmo doftar heden; Tystna'n väcker
Ur gråa tornet ugglan till sin dag.

Bland dessa vallars grus och rofdjurs nästen
Är minnet hvilar utaf fordna dar,
Liksom bland rustningar i gamla fästen
Man anar fädrens skuggor dröja qvar.

Här låg — ett diadem på bergets panna —
En borg, förvånande i fred och krig,
Der nu knappt rädda vandrarn vågar stanna,
När middagsstrålen lodrätt sänker sig.

Blott månan ser, i fönstrens brutna rader,
Den sal, med inhemsk marmor tungt belagd,
Der förr, med nedsväljd tår, en grånad fader
Välsignade sin son till blodig bragd.

Der mången eldig sven och blygsam fröken,
Förtjuste, svängde om på granna golf;
Nu sitta, varnande, kring väggen, spöken
Och stiga upp till dans med slaget tolf.

På hvarje skönhet bygga sig ruiner:
Förgänglighetens skarpa andedrägt
En enda gång blott öfver kullen hviner,
Och fallnad sjunker blommans lätta drägt.

Der vinden, ilande bland tistlar, klagar,
Och lycktegubben gycklar med sin glans,
Bland menlös kärlek, i förfvunna dagar,
Sitt hjertas tanka i en sinnrik krans.

På borgens gård, der riddare och kungar,
Hvar för sin sköna, lans och klinga bröt;
Nu kräla maktlös ödlans späda ungar
I strid om värman vid sin moders sköt.

Der träskets grodor lyssna tyst i qvällen
På skällan ifrån närmsta bergets hjord,
Der hördes fordom bardens röst kring fjällen,
Som qvad i stormen för en kraftfull Nord.

Men styrkans tid är flydd, och modets slafvar,
Med halfspänd kraft och hvarje dygd så sval,
Gå undrande på sina fäders grafvar,
Som Barn uti en åldrig vapensal.

Han lärde ej att hyckla, ej at svärta,
Den gamle Göth, som, trygg vid svärdets frejd,
Med öppen hjelm och lika öppet hjerta,
Bjöd öppen vänskap eller öppen fejd;

Som, fattig på begär, men rik på dygder,
Var stark och fri, som böljan vid hans strand:
Och dessa berg, från sina ringa bygder,
Blott sände segrare till andra land.

Men Odins kulle icke mer besökes,
Och ingen Freja ler vid himlabryn,
Och intet Valhall ofvan molnen sökes,
Och intet Manhem blomstrar nedan skyn.

Dock flamma länge än dess ljusa minnen,
Som sent om hösten stumma blixtars sken,
Och, när vår jord ej fostrar hjeltars sinnen,
Är hon än rik på deras gömda ben.

Efteraarspsalme.

See! Mark og Skove hastig falme,
Og snart sit Orgel Stormen slaaer!
Den synger Dødens Vinterpsalme:
At Alting visner og forgaaer!
Med hvert et faldet Løv, o Gud!
Du skikker mig et Alvorsbud.

Du bød os Bolig her at tage,
Og Vaar og Høst du Jorden gav;
Som de omskifte vore Dage,
Og Jorden aabnes til vor Grav.
Fra Løvspring og til Løvfalds-Stund
En stakket Tid du skænker kun.

Men du velsigner hver en Alder,
Gier Somren Blomst og Høsten Guld,
Og glad jeg seer, naar Bladet falder,
Den nøgne Gren af Knopper fuld;
Den bær' i sildig Efterhøst
Mig Vaarens Tegn og Livets Trøst.

Thi vil jeg bygge her min Hytte
Og Verdens Lyst mig fryde ved
Som den, der snart kanskee maa flytte
Herfra og tager Intet med.
Lad visne Alt, hvad visne maa,
Min Tro, mit Haab skal ei forgaae.

Fjeldspringet.

Hvor Granskoven kneiser langs op ad Bjergets Skrint,
Og Elven slaaer sit Skum mod den stenede Klint,
Paa Odden, mellem Birke, i tjæret Bjælkehus
Sidde de norske Bønder og tømme deres Krus.

De snitte Skeer og Boller, Brikker til deres Kost,
Nogle knytte Strømper, der lune godt mod Frost;
De Gamle, med stumpet Pibe, helde sig op til Væg,
Nippe smaat til Øllet og flette deres Skæg.

Da reiste sig Thorkil, den stærke Bondesøn,
Og slaaer forbittret Næven i Bordet med et Drøn,
Sværger en rædsom Ed og med sin blanke Kniv
Farer løs paa Tjalfe at røve hans Liv.

Foruden Værge Tjalf springer af Lugen ud;
Men Thorkil følger efter som Pilens sikkre Skud.
De Mænd, som ile til, for deres Kiv at ende,
Alt see dem høit tilfjelds gjennem Granskoven rende.

Tjalfe er den yngre, meer smidig, mere let,
Men Thorkil stærkere, han bliver aldrig træt;
Med frygtelige Trudsler forfølger han sit Rov,
Knækker Fyrrens Grene, baner sig Vei i Skov.

Aandeløs de løbe langs hen med Klippens Rand;
Med Skum i Dybet vælter sig Fjeldfossens Vand.
Tolv Skridt er kun tilbage, saa bryder Klippen af
Og sænker brat sin Stenvæg i Afgrundens Grav.

Der findes ingen Udvei — Tjalfe tager Fart —
Et Spring kan ham kun redde, det fatter han da snart, —
Vel fulde fire Alen har Klippen sig flakt,
Og Strømmen suser ned i den buldrende Tragt.

Han samler alle Kræfter — et frygteligt Spring!
Frelst paa den anden Side, seer han sig omkring,
Tilbage over Fossen, der stænker Skovens Gren —
Og skuer sin Fjende blodig paa Fjeldkantens Sten.

I Hevnens bittre Harm er han sprunget bagefter.
Forgjeves han nu søger et Sted, hvor Foden hefter.
Han hænger over Dybet — med Armen om en Kant
Af Klippen, blodig saaret, han Frist for Livet fandt.

Iskolde Stænk af Strømmen det hede Blod ham køle;
Vildt stirrer han ned, hører Slusen brøle,
Det sortner for hans Øie — hjælp Gud! — hans Kraft
forsager —
Saa føler han sig løftet, en Haand ham opad drager. —

Med saaret Knæ og Skulder paa Klippens Blok han staaer
Og frelst fra Døden sin Arm om Tjalfe slaaer,
Kryster til sit Hjerte den brave Redningsmand
Og kaster Morderkniven i Fjeldkløftens Vand.

De svoer hinanden Venskab og sveg ei deres Ed,
Men blev bestandig Venner i al Oprigtighed.
De gik i Krigen sammen, da Dannerkongen bød,
Og fandt i tapper Fegtning paa engang deres Død.

Marsk Stigs Døttre.

Marsk Stig havde blodige Daad fuldbragt,
Som aldrig vil gange af Minde,
Han havde sin Herre og Konning undsagt
Og dræbt sin Lyksaligheds Fiende.
Nu var han vandret til Fædres Hjem,
For Gud at lægge sit Regnskab frem.
To Døttre bleve tilbage,
De maatte af Danmark drage.

De havde ei Fader, ei Moder meer,
De havde ei Ven eller Frænde,
Sørgmodig de paa hinanden seer:
«Hvorhen skal vi Arme os vende?
Mon Nogen os huser i fremmed Land?»
Og saa tog den Ældste den Yngste ved Hand,
Paa Kind runde Taarerne stride,
De drog ud i Verden den vide.

Saa ginge de Piger til Sverrigs Land.
De græd og sørged saa saare.
Kong Byrge han var saa haard en Mand,
Han rørtes ei ved deres Taare.
«Marsk Stig har fældet min Frænde kjær;
Hvorlunde komme hans Børn nu her?
Tænk aldrig Husly at finde,
Hvor Eriks Venner er inde.»

«Hvad kunne vi for Kong Eriks Død,
Vi arme uskyldige Piger?
Forladt vi flygte og søge vort Brød
I fremmede Lande og Riger;

Men Ingen os huser i fremmede Land!»
Og saa tog den Ældste den Yngste ved Hand,
Paa Kind runde Taarerne stride,
De gik ud i Verden saa vide.

Som Maager flye over vildene Strand
Og hvile paa skaldede Stene,
Saa gik de Piger til Klippernes Land,
Den Normannakonning at tjene.
Og Kongen saae paa de Piger smaa:
«To vænere Møer jeg aldrig saae.
I kan dog ei brygge og bage
Med Hænder, saa hvide, saa svage?»

«Nei, væve vi kunne i Rør og i Lad
Og spinde dig Guldet hint røde;
Men aldrig bliver vort Hjerte glad,
Siden Fader og Moder døde:
I Danmark er vi baaren og fød.
Marsk Stig, vor Fader, er bleg i Død:
Men vi fælde Taarer saa stride
Og gaae udi Verden den vide.»

Og Kongen dem klapped paa blegen Kind,
Han bad dem ei sørge, ei græde.
Han monne dem klæde i Skarlagenskind
Og i Fruerstuen indlede:
«Jeg kjendte Jer Fader, den Dannemand,
Han var en Herre til Mund og til Hand.
Velkommen hans Børn mig ere.
Nu jeg Eders Fader vil være.»

Taus sade de Piger ved Væverlist
Og vov med Guldet hint røde
Først Jomfru Marie og Jesum Christ
Og Fader og Moder, som døde;
Saa vov de Hjort, saa vov de Hind,
Saa vov de dem selv med hviden Kind,
Saa vov de med Fingre snare
Guds hellige Engleskare.

Og der de havde det Værk fuldbragt,
Da var deres Sorrig forsvunden;
Men Øiet tindred saa blegt, saa svagt
Som Lampen mod Morgenstunden.
Den Ældste trykked den Yngste i Hand,
Saa ginge de til hint bedre Land,
Hvor Uskylds Taarer de stride
Aftørres af Engle blide.

Kärlek och Krig.

Du, som skönjer, att Kärlek och Krig på jorden hvarandra
Ständigt ledsaga, i jemn kamp om de dödligas lott;
Att en lycka ej gifs, som är lugn, ej ett lugn, som är lyckligt:
Son af jorden! hvarför skulle du klaga derpå?
Dömdes din Moder ej sjelf, att genom den himmelska rymden
Mellan Venus och Mars vandra sin eviga gång?
Ville hon sluta sig blott till Kärlekens stjerna; förgäfves!
Äfven med Krigets hon knöt lika evärdligt förbund.

Man! så likna din Mor; och mellan de makter, som bilda
Hennes sällskap och ditt, vandra din bana framåt!
I hvar stund af ditt lif, beredd så att kämpa, som älska,
Strid, men med älskarens fröjd, njut, men med krigarens
mod!
Bygg din heliga stad, som fordom de hjeltar af Juda,
Med slagsvärdet i hand, glad att få dö vid dess mur!

Sneespurvene.

I stakkels Fugle, simple og graae,
Hvad ville I nu?
Er det nu Tider at flyve paa
I Vinterens Gru?

Her findes ei Blomst at hvile ved,
Ei varmende Sol;
I stakkels Fugle — afsted, afsted
Mod en lysere Pol!

«Ak nei, her maa vi synge og lee —
Det er vor Tid —
Vi komme, hvergang den første Snee
Gjør Marken hvid.

Det er ingen Kunst at synge smukt
I grønne Vaar,
Naar Blomsten, drømmende sødt om Frugt,
Sin Krone udslaaer.

Da lever en Sjæl i hvert Rosenblad —
Det synger selv,
Og Vaarens Morgensang klinger glad
I Skov, i Elv.

Men naar Isens Blinken er eneste Guld
Og Blomst og Frugt,
Naar Himlen hænger af Riimfrost fuld,
Og Livet er slukt.

Da fare de Sommerfugle afsted —
Da komme kun vi
Og flyve paa Sneen og bringe med
Lidt Poesi.»

I stakkels Fugle, simple og graae
Kom kun til mig —
Nu kan jeg Eders Virken forstaae,
Jeg er Eder lig.

Som Eder fløi jeg til Syden ud
I den varme Tid,
Og kom tilbage som Vintrens Bud,
Da Marken blev hvid.

Som Eder stille jeg søge vil
I Sneen et Korn,
Mens i det Fjerne jeg lytter til
Erindringens Horn.

Lad andre Fugle med Sol og Pragt
I Syden boe —
Heroppe, hvor Jorden er kistelagt,
Vi vaage troe.

Naar Skoven er nøgen og Bølgen stiv,
Det gjør saa godt
At finde af et høiere Liv
En Anelse blot.

Glädjens Ögonblick.

Sörj ej den gryende
Dagen förut.
Njut af den flyende
Hvarje minut.
Rosornas doft,
Drufvornas ånga,
Skynda att fånga:
Yngling! de vissna: du sjelf är ett stoft.

Fatta det blinkande
Glaset förnöjd.
Sjung om den vinkande
Kärlekens fröjd,
Men då du ler,
Munter för dagen,
Skräm ej Behagen:
Flydda en gång, de ej följa dig mer.

Drick ur den sparade
Ungdomens bål,
Drick den bevarade
Oskuldens skål.

Glädje och Dygd
Elda hvarannan.
Kransad om pannan,
Visheten skämtar i vinrankans skygd.

Klinga med roliga
Vänner i lag.
Tryck den förtroliga
Handen i dag.
Kanske du den
Aldrig mer trycker:
Härjaren rycker
Brud ifrån brudgum och vän ifrån vän.

Glad må du somna
Grafven, du ock;
Känslorna domna i
Tiden ändock.
Efter en qväll,
Måttligen njuten,
Hjertligen sluten,
Sofver man roligt, och vaknar man säll.

Champagne Vinet.

Drick! de förflyga de susande
Perlorna: drick!
Skynda! det ljufva, det ädla, det höga
Söker du fåfängt, sen anden förgick.
Dåren, som fäste vid skummet sitt öga,
Vatten, blott vatten på läpparne fick.

Njut, de försvinna, de tjusande
Stunderna: njut!
Ytterst förfinade, känslan och löjet
Reta och domna i samma minut.
Snappa i flyckten behaget och nöjet:
Högst är raketen, i det han går ut.

Snar är på jorden den rusande
Glädjen, ack! snar.
Fångad af ynglingens spända förhoppning,
Än ur en drufva, förädlad och rar,
Än från en munn, lik en ros i sin knoppning,
Straxt till sitt hem öfver molnen hon far.

Spillemanden.

«Til Dands, til Dands, du Spillemand!
Nu frem med Viserne, du kan —
En lystig Tour! — Spil op
Og sid ei lig en Knold, der seer
Saa stiv herned, som aldrig meer
Den røre gad sin Krop!» —

Et bittert Smiil, et flygtigt Skin
Foer over Spillemandens Kind,
Mens Mælet dæmpet klang:
«Om stiv jeg sidder nu — maaskee
Der var en Tid, da, fri for Spee,
Som I jeg let mig svang.

«Dengang vor Konges Opraab lød,
Dengang de mange Fjender brød
Ind over Danmarks Skjel,
Da troer jeg nok, jeg var ei sen —
Jeg end jo havde begge Ben! —
Men hvor var I da vel?

«Mon der, hvor jeg bar Fanen frem?
Mon der, hvor jeg gav hen mit Lem
Og blev til Invalid? —
Men nu — ja nu I lystigt kan
Nok vinde med Jer Spillemand —
Nu er det Jeres Tid.» —

Og skrapt han paa Fiolen gned —
De tramped Gulv — saa trægt det gled,
Ei heller blev der leet —
Men dengang han fra Gildet gik,
Han større Spillepenge fik,
End før han havde seet.

Tymme Sjællandsfar.

Jeg seer to stolte Hære
I Harnisk og i Skjold,
Og danske Knud med Ære
Fik Seieren i Vold:
Mod Britterne han vanked,
De mærked, at det gjaldt:
Een Krone til han sanked
Med dem, han eied alt.

Men ingen Konges Gjerning
Jeg nu lovsynge vil,
Thi Skjæbnen med sin Terning
Tidt driver selsomt Spil;
Hun ændser ikke Stænder
Og aldrig usle Kaar,
Og jeg min Pris hensender,
Hvor Ringheds Hytte staaer.

Mit Øie seer paa Tofte
Iblandt de stolte Mænd
En Bondeknøs i Kofte,
Men med et Sværd ved Lænd.
Forladt staaer Ploven hjemme,
(Den faae nok Andre frem),
Han vil en Idræt fremme,
Som havde mere Klem.

De frygtelige Hære
Alt mod hinanden stod;
De tørsted efter Ære
Langt meer end efter Blod
Og Luren lød ret snarligt:
Da blev der Favnetag,
Ei Spydet kyssed varligt,
Ei klapped Klingen svag.

Men Dannerhæren viger,
Sit Banner den ei seer.
Og Brittemodet stiger
Ved Synet meer og meer.
«Gud! frels os dog af Nøden!»
Brød Tymme, Bonden, ud,

«Langt heller Seiersdøden
End Danmarks Hædersbrud!»

Saa svinger han behænde
En Gren med venligt Mai:
«Hvor er I Danske henne,
Seer I da Ban'ret ei?
See! Britterskoven svaier
Og grønnes til en Krands!
Den vinker os til Seier, —
Kom, nok en Heltedands!»

Og alle Danske følge.
Ei Bonden byder: Staa!
Saalænge Liv sig dølge
I nogen Brit de saae.
Der brødes Roser røde,
Saalunde plukked man;
Snart Seiren stod blandt Døde,
Men i et venligt Land.

Længst Graven Bonden dækker
Blandt andre Bondemænd,
Og ikkun Runer vækker
Erindringen igjen.
Naar Mai paa Qvist sig danner
I Morgenrøden klar,
Den minder om hans Banner,
Den bolde Sjællandsfar.

Sommerens Vemod.

Har du nogentid vovet, ved Midsommers Fest,
At træde ganske nær til den kongelige Gjæst?
Har du nogentid vandret hans Øie forbi —
Da saae du vist, der bævede en Taare deri.

Thi her har han ei hjemme, ikke her i vort Nord —
Her sidder ikke Kongen ved eget Bord,
Her kan han ikke skjænke i Guld sin bedste Vin,
Her staaer ei fast hans Throne med Blomsterbaldachin.

Og dog, hvor gjerne gaaer han ei hid, naar Timen slaaer
Hid fra sit fjerne Syden, fra sin evige Vaar!
Hvor smilende, hvor deilig ryster han ud sit Horn
Paa grønne Sætermarker, paa bølgende Korn!

Ak! han aander saa let paa vor høie Klippeborg,
Han elsker saa dybt vore stille Dales Sorg —
Han vil saa gjerne dvæle, saa gjerne fæste Bo
For evig under Aasen, hvor de lyse Birker groe.

Men han kjender sin Skjæbne; han øiner, han veed
Her gives ei for ham noget blivende Sted: —
Og derfor skygger Vemod hans klareste Stund,
Og derfor blinker Taaren dybt fra hans Øies Grund.

Og derfor vil han ei slippe, ikke ved Nat, ikke ved Dag,
Den nordiske Natur af sit varme Favnetag! —
Og derfor hvisker Skoven hans Sorg ved Middagstid,
Og derfor stirrer Aftnen saa vemodsfuld og blid.

Naar Regnen sagte rasler paa skjælvende Blad,
Da stiger hans Afskedssuk fra det kølige Bad —
Naar Svalen over sin Rede daler i lette Flugt,
Da bærer dens bankende Hjerte hans Længsel indelukt.

Men Sommerens Vemod er den saligste Lyst,
Den falder lig en Dugg i dit brændende Bryst —
Den vifter om din Pande som Aftenvind fra Sø —
Den lærer dig af Glæde og af Kjærlighed at døe!

Lejonets Moder.

O Madre, o Madre, quanto dir m'invita
De' tuoi gran pregi un riverente affetto,
Che più che può col buon voler aita.
— — — — — — — — — — — — — — —
Che non scrisser di te l'eccelse penne
Di profetiche muse, e quai figure
Non adombraro quanto poscia avvenne
Francesco Maria Gaspari.

Stum, i romar-slottet sitter,
Lik en Niobe, hans mor.
Tyst är hennes sorg, men bitter,
Såsom minnet, hög och stor.
Mycket äger hon att minnas:
Hon är ödmjuk, stolt, men from;
Ty ju større minnen finnas,
Desto mer syns jorden tom.

«Tom är verlden, se'n jag miste
Min och tidens störste son:
Dock — jag klagar ej — jag visste,

Han var blott ett himlens lån.
Arma barn! Han dog allena,
Han, som verlden lagar gaf:
Döden blott kan oss förena,
Fastän ej i samma graf.

Barn och barnbarn ser jag falla —
Drottning, Kejsare och Kung;
Döden än ej skördat alla:
Mig han finner ock för ung.
Kejsar'n slutade regera:
Stängd blef ärans tempelgård —
Och nu lefver han ej mera;
Jag står qvar — hans minnesvård.

Hvarför dömdes väl hans moder,
Att i lifvets öken stå
Här, ibland hans ärestoder
Äldst, men bräckligast också?
Ach! Han har så många andra —
Herre! Tag mig härifrån!
Låt mig snart och stilla vandra
Till ditt rike, till min Son!»

Så hon suckar. Och det lider:
Hon till Sonens möte går.
Såret icke längre svider;
Trons och styrkans lön hon får.
Hennes stolta tårars flöden
Samlas till en perlekrans: —
Stor hon är och skön i döden;
Hon var moder — Hon var Hans.

Och — Roma! Du, som hennes aska gömmer,
Beskydda troget den; hon är dig värd.
När du om dina fordna hjeltar drömmer,
Betrakta Kejsarns örnar och hans svärd;
Och skänk, när stundens pinor du förglömmer,
Din siste konung minnets offergärd!
Uppståndelse dig tiden ej förunde;
De äro borta, som dig frälsa kunde.

Krigssång.

O, yngling, om du hjerta har
Att trampa fäders fjät,
Flyg till ditt fosterlands försvar,
Dö, eller rädda det!

Så ljufligt är ej källans sus
Bredvid en blomsterstrand;
Så härligt icke dagens ljus,
Som död för fosterland.

Hvart tidehvarf ditt hjeltenamn
På ryktets vingar för,
När, i odödlighetens famn,
Ditt lof du sjungas hör.

Ditt namn skall ock en stjerna få
En skönhet, ung och fri,
Skall till din graf med rosor gå
Och dess prestinna bli.

Sømanden.

En Sømand med et modigt Bryst
Kan aldrig fattes Penge.
Tab skærper kun hans Vindelyst,
Og Armod er ham som en Dyst,
Der ei kan vare længe.

Naar Søen plyndrer fra sin Ven
Og sætter ham paa Prøve,
Da leer han kun og tvinger den
At bringe tifold det igjen,
Som den har turdet røve.

Han sadler dristig Havet op,
Saasnart hans Hjerte lyster,
Og rider høit paa Bølgens Top
I Trav og susende Galop
Til guldbestrøede Kyster.

Strax er han der saa rig, han vil,
Og lystig som den Rige,
Og sætter Boven-Bramseil til
Og flyver glad med Sang og Spil
Tilbage til sin Pige.

Morgensang.

Nu vaagne alle Guds Fugle smaa,
De flyve fra Reden og sjunge;
De prise Vorherre, saa godt de formaae;
De takke for Livet og Lyset med fløitende Tunge.

Nu qviddrer Svalen paa Kirketag
Og Spurven ved Menneskenes Huse;
De synge: Godmorgen! de synge: Goddag!
De synge: Gudsfred! Gud skee Lov! og i Luften hensuse.

Smaafuglenes Sang Vorherre forstaaer,
Han kjender hver Sjæl i sit Rige;
De Fattiges Lovsang han ikke forsmaaer,
Han seer, hvad de maalløse Skabninger alle vil sige.

Os seer du ogsaa, du kjære Gud!
Du hører vor Røst i din Himmel;
Naar Fuglene flagre af Reden ud,
Du hører Smaabørnenes Pris i den jublende Vrimmel.

En Ven.

Hvor Fensmark hæver sit Kirketelt
Med den røde Top imod Sky,
Og smiler over til Gisselfeld
Og til Vester-Egede By;

Og ned til Mosen, hvor Tørvene groe,
Til Broksø bag Skovens Hang,
I min Faders ydmyge Præstebo,
Der mødtes vi første Gang.

Og begge To var vi ganske smaa,
Men han var lodden og sort
Og blind og kunde slet ikke gaae; —
Dog hans Barndom vared kun kort.

Thi da han fik Øinene rigtig op
Og Smag paa, hvad der var sundt,
Da trivedes rask hans krøllede Krop,
Og Alt blev buget og rundt.

En Sløikjole trængte han ikke til,
Ved Fødselen var han alt svøbt;
Og som han syntes ret from og snild,
Saa blev han da Balder døbt.

Et ædelt Hjerte han bar i sit Bryst,
Men kaad var han som en Laps;
At jage Lam var hans største Lyst, —
Det kosted ham mange Klaps.

Og skjøndt han var ægte, ærlig Dansk,
Snart glubsk og snart igjen tam,
Det første Tydsk og det første Fransk
Jeg lærte saamænd dog ved ham;

Thi «couche! içi!» han maatte forstaae,
Før et Stegeben blev ham undt;
Med mægtig Stemme han svarede paa:
«Allons! was spricht der Hund?»

Og naar Vinden drev mine Skibe bort
For langt fra Bykjærets Rand,
Han lystred mit ængstlige: «Such! apporte!»
Og bar mig Eskadren i Land.

Vi leged lystigt paa grønnen Eng,
Naar Sommerluften var lun;
Vi boltred os kjækt i den hvide Seng,
Opredt af Vinterens Dun.

Meer tryg end en Fyrste mellem sin Vagt
Hos min sorte Drabant jeg gik;
Hans Løve-Røst og hans Tænders Pragt
Holdt Alt i sømmelig Skik.

Saa blev vi da Venner i Liv og i Død,
Med Frihed og Lighed i Alt;
Thi gav jeg ham ei af mit Smørrebrød,
Saa forstod han at dele halvt.

Jeg kjender ei Letsind større end hans,
Der hjalp hverken Børst eller Bank;
Og Krukken gik da saa længe til Vands,
Indtil den kom hjem uden Hank.

Det var ved Sorte-Søes flade Bred
Min Fader og Moder de sad;
Selv strakte jeg mig i Græsset ned,
Ak! — ung og lystig og glad!

De fletted af Siv et Baand til ham,
At ikke den gale Krabat
Skulde kyse Livet af flere Lam —
Men see, om de fik ham fat!

Langtfra, med logrende Svands, stod han,
Det var da ret, som han lo:
Tidt saadan en Hund har bedre Forstand
End mangen Anden paa To.

Men da han den samme Aftenstund
Ved Siden af Bordet sad
Og stirrende slikked sig om sin Mund
Og gjorde Kunster for Mad;

Da kom der en Smed med Lænken i Haand
Og trak ham til Porten afsted;
Han hyled og sled i det stærke Baand,
Og jeg — jeg hylede med.

Saa stod han der; — jeg besøgte ham tidt
Og bragte ham Melk og Mad,
Og stundom selv, naar det regnede lidt,
Jeg krøb i hans Hus og sad.

Fra Hjemmet jeg drog. Lang Tid der gik,
Jeg saae ei min Ungdoms Ven;
Men da jeg ham atter for Øie fik,
Han kjendte mig ikke igjen.

Da græd jeg bittert, jeg hulked høit;
Men de, som just saae derpaa,
De loe; — thi det var dem altfor drøit,
Sligt kunde de ikke forstaae! —

Saa kom han da bort til et fremmed Land,
Hvor kun Faa ret kjendte hans Sind,
Hans Tapperhed og hans gode Forstand, —
Der blev han et useligt Skind.

Den lange Birthe med den skjæve Mund
Og det hexeagtige Blik,
Hun sparked med Træskoe den fattige Hund,
Ihvor han saa stod og gik.

Kom Husets Smaa med en lækker Bid
Alt fra deres eget Fad,
Saa jog hun ham væk med Nag og Nid
Og aad saa selv hans Mad.

Hans sorte, krøllede Pels blev graa,
Hans lystige Mod var brudt;
Saa blev han mager — knap kunde han gaae —
Saa syg — og saa blev han skudt!

Kong Haakons Gildehal.

Du gamle Hal med de Mure graa,
Hvor Uglen bygger sit Rede,
Saa tidt jeg dig ser, maa jeg tænke paa
Kong Lear paa den vilde Hede!

Han gav sine Døtre Kronens Skat,
Han gav dem sit dyreste Eie, —
De jog ham ud i den sorte Nat,
At færdes paa vildsomme Veie.

Du Hal, som tynges af Tidens Vægt,
Du maalte det samme friste, —
Du gav en utaksom Efterslægt
Den dyreste Skat, du vidste.

Du gav os Erindringens gyldne Høst,
En Saga med Billeder rige;
Men spored du vel i noget Bryst
En taksom Tanke at stige?

Der maatte du stande som Albions Drot
Til Leg for de kaade Vinde;
I Sekler peb Stormen med Haan og Spot
Omkring din graanende Tinde.

Nu snakkes jo lydt om, at Folket er «vakt»;
Det prøver vel Feilen at rette;
Saa flikkes med Pjalter din Kongedragt, —
Du har alt en Narrehætte!

Og derfor, du Hal med de Mure graa,
Hvor Uglen bygger sit Rede!
Saa tidt jeg dig ser, maa jeg tænke paa
Kong Lear paa den vilde Hede.

Løvsprætstid

Naar vaarmild Luft gjennem Dalen gaar,
Og Vandene blinkende ligge,
Og Græsset i Solbakkens Hælding staar
Med de første spirende Pigge, —
Naar Birken vugger sin gulgrønne Knop,
Som bristefærdig vil lukke sig op:
Da jubler vel Ungdomsmodet,
Og raskere jager Blodet.

Men ser du en Syg, som du ret har kjær,
Henstrakt paa sit Smertesleie,
Du gyser ved Synet af hine Træer,
Der grønnende vifte og neie.
Du kjender den farlige Løvsprætstid
Og bæver, fordi den er smilende blid:
Du veed, at naar Knopperne briste,
Du kan dit Dyreste miste.

— Den simple Mand eier Haab og Tro,
Og han har en anden Mening;
Thi den bevarer en lindrende Ro,
Som staar med sin Gud i Forening.
Han mener og siger: som Træets Knop
Vil Smertesbaandene snart springe op,
Og den Syge paa Lysets Stier
Gaa did, hvor al Smerte tier.

Han mener og siger: at Gud er god,
Som sender sit Dødsbud i Vaaren,
Mens Trøsten blomstrer omkring din Fod,
Mildt dugget af Mindetaaren.
Hans Tanker stige med ydmyg Taal
Paa Duften fra Gravhøiens Blomsterskaal
Didop, hvorfra Lindring lønner
Alle brændende Bønner.

Der var en Tid.

Der var en Tid, da du, i Skjønheds Fylde,
Den fagreste blandt tusind Qvinder stod;
Du hørte dig i Suk og Sange hylde,
Du saae Tilbederskaren for din Fod.

Der var en Tid — paa dine Kinder brændte
Den søde Ild med Morgenrødens Skjær —
Da dine Øines Stjernestraaler tændte
Hvert Hjerte, som uheldigt kom for nær.

Der var en Tid, da Aphrodites Belte
Du bar, saavelsom Sønnens gyldne Pil;
Da klippehaarde Hjerter maatte smelte,
Som Is for Solens Ild ved dine Smil.

Der var en Tid — jeg ofte paa den tænker,
Skjøndt den i svundne Seculum henrandt —
Da stærkere, end Bast og Jernets Lænker,
Et Haar af dine Ravnelokker bandt.

Der var en Tid — hvor fage dog den gik!
En ganske anden Tid kom snart isteden —
Din Gang var Dands, din Tale var Musik,
Dig som en Glorie omstraaled Glæden.

Saa stod du dengang i din Skjønheds Vaar;
Men da jeg saae dig længe efter siden,
Da var af Kummer bleget Kind og Haar;
Du bøiet var af Verden og af Tiden.

Din Røst var skjælvende, tung var din Gang;
Din før saa ranke Midie var bukket!
Dit Smil et Kornmodsglimt paa gustne Vang,
Og dine sorte Øines Glands udslukket.

Du visned langsomt hen — det sidste Blad
Paa forhen frodig, nu fortørret Stamme —
Saa ensom du i Blindhedsnatten sad,
Den sidste Gnist af forhen mægtig Flamme.

Ei Barn, ei Frænde ved den sidste Strid
Din Smerte mildned med en Ømhedstaare;
Du var alene i din Afskedstid;
Kun Fremmede har fulgt din sorte Baare.

Vel er jeg og en Fremmed, stakkels Viv!
Dog maa jeg med min Strengeleg dig følge,
Om end som Vinterblæst i visne Siv
Mit Afskedssuk skal over Graven bølge.

Min Yndlingsdal.

Hvor er du, elskte Plet! hvad er dit Navn?
Naar skal jeg dig engang i Verden finde?
Naar vil du til din yndefulde Favn
For stedse mig og mine Ønsker binde?

Min Barndoms skjønne Drøm — ukjendte Dal!
Hvor jeg en Hytte mellem Roser bygger,
Naar skal jeg høre dine Kilders Fald?
Naar vil du favne mig i dine Skygger?

Hvor er du, Sø! med din løvkrandste Bred
Og dine klare Bølgers milde Brusen?
Hvor er du, Lund! mit stille Hvilested,
Med dine tætte Blades sagte Susen?

Hvor er du, Hytte, med dit Tag af Rør,
Som høie Bøges grønne Løv bedække?
Med dine Vindver smaa og lave Dør
Og Rosenhækken for de hvide Vægge?

Hvor trindt omkring mit skjule Yndlingssted
Sig skovbegroede Bjerge skulde kjæde,
Og rislende blandt deres Rifter ned
En lille Bæk min Ager skulde væde.

Og Nattens Sanger skulde hos mig boe,
Og henrykt skulde jeg hans Slag fornemme;
Han skulde tolke mig min Fryd, min Ro,
Naar Hjertets Fylde bandt min svage Stemme.

Der skulde Dagens Morgenrøde see
Mig sjungende til landlig Syssel ile;
Der skulde Aftensolen dalende
Til mig, den trætte Landmand, venligt smile.

Og naar jeg længselsfuld til Hjemmet foer,
En elsket Viv med Glutter smaa jeg favned?
Og ved mit tarvelige Aftensbord
En glad og trofast Ven jeg aldrig savned. —

Nu har jeg ledt om Dalen fjernt og nær,
Men ingensteds endnu jeg den har fundet,
Derfor jeg Sorgen i mit Hjerte bær',
Og derfor have mine Taarer rundet.

Jeg seer den Sky, som hisset nærmer sig,
Jeg hører Stormen fra dens mørke Sider,
De hule Tordner rulle trindt om mig,
Og Solen rød bag Uveiersskyen glider.

Farvel da du, min Barndoms skjønne Drøm!
Den strenge Skjæbnes Røst mig grusomt vækker:
Jeg hvirvles bort i mine Dages Strøm,
Og Armene forgjæves mod dig strækker.

Troubadouren.

Du sidder taus, min Frue, og støtter Haand til Kind,
Og mine Sange vifte for den flygtige Vind.
Jeg sang om Fugleqvidder,
Om Damens unge Ridder,
Men mine Toner trille fra dit tankefulde Sind.

Hvad vil du, jeg skal synge? Om Kjærligheds Nød?
Om Blancheflores Elskov og ynkelige Død?
Hvad eller om min Muse,
Clemenza af Toulouse,
Hvis Gave, en Violblomst, jeg bærer til min Død.

— «Hvi drager Troubadouren med Sange til min Borg
Og gyder sine Toner som Olien i min Sorg?»
— Min Frue, jeg formilder
Din Kummer, mens jeg spiller;
For mine Sanges Vellyd, jeg haaber, flyer din Sorg.

— «Dit Øie, Troubadour, er af friske Taarer vaadt,
Indfaldne dine Kinder og dit Haar farvet graat.
Min Kummer vil du lindre —
Var dine Sorger mindre?
Fortæl, hvad der har farvet dit Hovedhaar graat.»

— Her i Bretagne, Frue, jeg født og baaren er:
Min Kummer og min Glæde har sine Kilder her.
Her elsked jeg min Frænke,
Men voved ei at krænke
Min Dames høie Skjønhed med uridderlig Begjær.

Men gjennem Øiets Luer min Kjærlighed brød frem.
Jeg bad med stumme Taarer: men hun lod haant om dem.
Forblindet og bedaaret
Min faure Frænke kaared
En Fremmed til sin Husbond — da forlod jeg mit Hjem.

Og nu er Aar forløbne, mit gyldne Haar er graat
Jeg kommer atter haabløs, min Frænke, til dit Slot.
Jeg vil eiheller beile,
Kun mine Taarer speile
I dine Mildheds-Øine og forlade dit Slot.

— «O, tal, bliv ved at tale, min faure Troubadour!
Dit Ord er sødt som Frihed midt i mit Fangebur.
Jeg skal ei Foden flytte.
Jeg skal bestandig lytte
Til Stemmen fra din Læbe, min faure Troubadour!

Vel har jeg, Elskte, fordum i dit stumme Øie læst;
Hver Taare som et Bogstav var i mit Hjerte fæst.
Men dine Læber nølte
Og dulgte, hvad du følte,
Og altfor undseelig var vor daglige Gjæst.

Da kom en fremmed Ridder med Falkene fra Jagt;
Han beiled til mit Hjerte, han pukked paa sin Magt.
Man bad, og man besvor mig —
Ak, Elskte! — om du troer mig —
Saa bleg som et Lig i hans Arme blev jeg lagt.

Sørgmodig har jeg levet med ham de lange Aar;
Som tro og ydmyg Hustru jeg skjænkte ham min Vaar.
Men ensomt var mit Hjerte,
Thi Den, jeg mest begjærte,
Han vender først tilbage med graanende Haar.

Hvi kommer du saa sildigt? O, jeg har sørget svart,
Og daglig har jeg haabet: nu kommer han vel snart!
Og Vinden tidt har vugget
Min Kjærlighed i Sukket
Og bragt dig min Hilsen; men du har aldrig svar't.

Du siger, du er gammel; o, du er ung igjen!
De dybe Rynker blues ved at skjæmme min Ven.
Og dine Øine brænde
Endnu som før, min Frænde!
Og dine Kinders Roser er sprunget ud igjen.

O Lionhard, o slaa kun din Arm om mit Liv!
Og hvil dig ved mit Hjerte, som om jeg var din Viv!
Du maatte alt undvære,
Saa vil jeg dig beskjære,
Hvad jeg har Ingen undt som dig, mit faure Liv!

— Hvi græder du, Hjertelskte? Hvi bleges meer din Kind?
Hvi svøber du i Kaaben dit ædle Hoved ind?

Nu skal du aldrig græde!
Jeg har en gammel Glæde;
Den vil jeg strøe som Roser paa din falmede Kind.

Min kummerfulde Frænde! græd kun ud ved mit Bryst!
Jeg hører alt i Gaarden min Herres strenge Røst.
Min hede Mund jeg klæber
Til dine søde Læber,
Saa haaber jeg, han støder sit Sværd i mit Bryst!»

Fanitullen.

I hine haarde Dage,
Da ved Øldrik og Svir
Hallingdølens Knivsblad
Sad løst i hans Slir, —
Da Kvinderne til Gilde
Bar Ligskjorten med,
Hvori de kunde lægge
Sin Husbonde ned:

Stod der et blodigt Bryllup
I Hemsedal ensteds,
Hvor Leg og Dands var tystnet,
Og Karlene slog Kreds.
Thi midt paa Gulvets Tilje,
I den mandslagne Ring,
Stod To med dragne Knive
Og et Belte spændt omkring.

Og som udskaarne Støtter
I hvilende Ro
Staa endnu fire Karle
I Kredsen om de To.
De løfte Tyrilysen
Mod det sorte Bjelkelag,
Hvor Røgens Hvirvler samles
Til et rugende Lag.

Forgjeves tvende Kvinder
Med Hyl trænge frem,
At bryde det faste Gjærde,
Der er stillet foran dem.
De kastes vredt tilbage
Af de muskelstærke Mænd —
Og Spillemanden rolig
Gaar til Kjældertrappen hen.

Nu skal han ned at tappe,
Thi den seirende Mand
Kan sagtens vel behøve
At kysse Bollens Rand.
I Bæltespænding nappes
De kun med Blodets Tab,
Saa maa vel Aaren fyldes
Fra Tøndetudens Gab.

Men da han stod i Kjældren,
Han saa i et blaaligt Skin
En sidde der paa Tønden
Og stemme Felen sin.
Og Karlen holdt den omvendt,

Tæt op til Brystet klemt,
Og gav sig til st stryge,
Saasnart han havde stemt.

Det var et Spil, som dued:
Det klang som vred Mands Ord,
Som Hug af staalsat Bile
Og som Næveslag i Bord.
Det jubled og det hulked
I den skumle Kjælderhal,
Da Slaattens Toner endte
Med et rungende Mandefald.

Taus Spillemanden lytted
Til de mægtige Løb;
Det var som Spillets Hvirvler
Ned ad Ryggen ham krøb.
Saa spurgte han den Anden:
«Hvor lærte du den Slaat?
Han svared: «Det er det samme,
Men mind dig den blot!»

Nu Manden ned sig luded
Og efter Tappen tog —
Da saa han Hestehoven,
Som Takt mod Tønden slog.
Han glemte rent at tappe,
Han sprang i Stuen op —
Der løfted de fra Gulvet
Den faldne Mandekrop.

Fanitullen kaldes
Endnu den vilde Slaat,

Og Dølene den spille
Og spille den godt.
Men lyde de grumme Toner
Under Øldrik og Svir,
Da løsner atter Kniven
I Hallingdølens Slir.

Med Thorvaldsens „Amor med Lyren".

Min yndige, min unge Hustru, tag
Paa vor Forenings skjønne, første Dag
Med Gunst imod den lille Gud, jeg sender.
Vær uden Frygt, skjøndt farlig er hans Magt,
Der er Forsoning i hans Øie lagt.
Dets Flamme stærkt, men stille brænder.

Thi husk, at det er Gratiernes Fod,
Han nylig, digtende saa smukt, forlod;
I Mindet tabt han sidder end og spiller.
Min elskte Hustru! Kunst og Poesi,
Den Ynde, som dit Væsen sænkes i,
De være Magterne, som Gudens Ild formilder.

Nu kommer han til dig, den glade Gud,
Han kommer paa en henrykt Digters Bud,
Og ved din Fod han gratiøst sig lægger.
Hans Lyra har engang mig lært min Kunst.
Hvis jeg igjen erhverve kan hans Gunst,
Det er dit Smil, der min Begeistring vækker.

Dyre Vaa.

Den gjæveste Bonde i Vinje Gjeld
Var Dyre fra Vaa at nævne;
Han var saa sikker og stø som et Fjeld
Og eiede tolv Mands Evne.
Hans Grander sagde saa stort et Ord:
«Du turde vel prøve en Leg, som Thor,
Med Trold og med Bjerg-Uhyre?»
«Ja, om det var mørkt,» sagde Dyre.

Saa skulde det hende, at Dyre Vaa
Sad lunt i Julekvelds-Gilde;
Mens Øllet gik rundt, og Natten faldt paa,
De drukke saa meget de vilde.
Med Et blev der tyst i det lystige Lag;
Der hørtes fra Fjeldet et grueligt Brag
Og et Brøl som af hundrede Tyre.
«Nu er det vel mørkt,» sagde Dyre.

Og Dyre gik flux til Totak-Vand
Og løste sin Baad behændigt;
Men da han kom nær til den anden Strand,
Det raabte ham an ubændigt:
«Hvem er det, som pusler i Kjernet nu?» —
«Det er nok Dyre fra Vaa; — end du,
Der rusler i Urer og Myre,
Saa mørkt som det er?» — spurgte Dyre.

«Jeg er fra Aashoug og skal afsted
Til Glomshougs-Møerne mine;
Læg hid til Stranden og tag mig med,
Og brug saa Kræfterne dine!»

«Ja, let dig først,» gav Dyre til Svar,
«For Prammen er klein, og jeg tænker, du har
En Krop som de sværeste Fyre, —
Og husk, det er mørkt,» sagde Dyre.

Saa skrumpede Trolden sig dygtigt ind
Og sad som en Dverg paa Tilje;
Men da fik Dyre et andet Sind,
Og meldte paa Stand sin Vilje:
«Aa, syn mig nu, hvad Rise du er!»
Men Trolden brummede studs og tver:
«Nei stop, den Lyst faar Du styre.»
«Ja mørkt er det og,» sagde Dyre.

Men Trolden gjorde sig blid om lidt
Og sagde ved Fartens Ende:
«Jeg lægger et Mærke i Truget dit,
Hvoraf du mit Maal kan kjende.
Se vel under Toften, naar det er Dag,
Og tag, hvad du finder, for din Umag;
Det er din Færgemandshyre.»
«For nu er det mørkt,» sagde Dyre.

Det var en Vantefinger af Uld,
Der laa under Dyres Tofte;
Med fire Skjepper den maaltes fuld, —
Og Dyre har maalt den ofte.
Da blev det for Alvor et stadigt Ord,
At Dyre var Karl for at gaa, som Thor,
Mod Trold og mod Bjerg-Uhyre.
«Helst naar det er mørkt,» tænkte Dyre.

Neckens Visa.

Djupt i hafvet på demantehällen
Necken hvilar i grönan sal.
Nattens tärnor spänna mörka pellen
Öfver skog, öfver berg och dal.
Qvällen härlig står i svartan högtidsskrud;
När och fjerran ej en susning, intet ljud
Stör det lugn öfver nejden rår,
När hafvets kung ur gyllne borgen går.

Ägirs döttrar honom sakteliga
Gunga fram på den klara sjö.
Harpans ljud de gå så sorgeliga,
Söka fjerran en våg att dö.
Fast hans öga står åt dunkla himmelen,
Ingen stjerna bådar nattens drottning ån:
Freja smyckar sitt gyllne hår,
Och necken så sin sorg på harpan slår.

«O hvar dväljs du, klaraste bland stjernor!
I den blånande skymnings stund?
Du, som fordom, en af jordens tärnor,
Var min brud uti hafvets grund,
Och, när hjertat brann vid mina ömma slag,
Smög så skön och blyg de tjusande behag
Mot min barm i den svala flod,
Och gyllne harpan stum på vågen stod.

«Men dig Oden böd högt öfver jorden
Evigt stråla från Gimles famn.

Med sin harpa sångarn, enslig vorden,
Qvar blott äger din bild, ditt namn.
Men en dag när midgårdsormen reser sig,
Gudar väpnas, allt förlossas — då hos dig
Skall jag åter på vågor blå
För nya verldar gyllne harpan slå.»

Så den sorgsne. Men vid himlaranden
Freja huldt genom natten ler.
Evigt på den guldbeströdda stranden
Sina tårar hon glänsa ser.
Och sin vän på hafvet helsar hon så mild;
Vågen speglar darrande den huldas bild;
Necken höres på böljan blå
Så gladelig sin gyllne harpa slå.

Nattens tärnor, klara stjernor alla
Gå till dans i den stilla qväll,
När' de skära silfvertoner skalla
Öfver stranden från häll till häll.
Men när blodig Dagens drott i östern står,
Bleknande och rädd den blida stjernan går;
Sorgligt afsked hon blickar ner,
Och gyllne harpan klingar icke mer

Menniskans Anlete.

Redan hann sin purpurlöja
Öfver Cederskogen höja
Tidens sjette dag.

Guldbevingad, öfver bäcken
Fjäriln flög till rosenhäcken,
Kysste dess behag.

Pärlan sken i vattnets spegel;
Hvita glänste svanens segel
I ett skuggrikt sund;
Vinet glödde rödt i drufvan;
Öm och menlös lekte dufvan
Uti Edens lund.

Men den högsta skönhet feltes
I naturen: — Kronan feltes
Än i skapelsen;
Till dess menniskan ur gruset
Hof sitt anlete i ljuset,
Hof upp ögonen.

Snön på fjellen höll ej färgen,
Morgonrodnan bakom bergen
Sönk fordunklad ner;
Stjernan, som i dagens panna
Satt så skön, ej ville stanna
Öfver jorden mer.

Djuren hyllande sig böjde
För de ögon, som sig höjde
Ifrån stoftet opp;
Der behag och kärlek myste,
Der, bland sorgens tårar, lyste
Ett odödligt hopp.

Englaskaran står betagen,
Ser de talande behagen,
Och på skaparn ser.
Skaparn tryckte sitt insegel
På sitt verk; och i dess spegel
Ser sin bild, och ler.

I som ropen: det är ingen,
Ingen själ fördold i tingen:
Allt är stoft, ej mer.
Dårar! blott till källan stigen:
Sen ert anlete, och tigen,
Rodnen, höljen er.

Se den gamle Vises panna,
Se en tafla af det sanna,
Som ger Sekler dag.
Se en blick ur hjeltens öga,
Se ett elddrag af det höga,
Som ger verldar lag.

Och det sköna, milda, ljufva? —
Lyft min Selmas morgonhufva
Från dess rosenkind;
Se dess ögon, ömma, blyga;
Se dess mörka lockar flyga
Sorglöst för en vind.

Eller følj den hemligt flydda,
Då hon lyss, i Sorgens hydda,
Till dess klagoröst.

Se, hur själen, genom tåren
På de svarta ögonhåren,
Blickar fram med tröst.

Skymt af himlen i naturen,
Englavålnad ibland djuren,
Menskoanlete!
Pryder du blott dödligheten?
Skall du ej i evigheten
Tåras än och le?

Ack jo! englar än skall röra
Selmas uppsyn, då de höra
Hennes röst bland sig.
Selma! än i himlens salar,
Än i Elyseens dalar
Får jag se på dig.

Den sidste Konge.

Han stammed fra en gammel Slægt,
Hvis kongelige Røst
Bød engang over Arrans Øer
Ved Irlands grønne Kyst.
Hans Oldefaer en Krone bar
Og gylden Herskerstav;
Elisabeth, som Kronen tog,
Gav ham en Fyrstegrav.

Hans Fader steg med Skib og Hær
Iland paa Arrans Øer
Og hilsedes af unge Mænd
Og blomsterkrandste Møer.
I Slaget stred han forrest i
Sin kongelige Pragt,
Men i sit eget ædle Blod
Han faldt for Overmagt.

Nu er kun En tilbage af
Den gamle Kongeslægt.
Længst blegnede hans brune Haar
For Lidelsernes Vægt.
Men da hans Søn i Tower blev
Indmuret som Rebel,
Udsluktes Aandens faure Gnist,
Som lyste for hans Sjæl.

Nu vandrer han paa Heden om
I Storm med blottet Haar,
Som Bettler han fra Dør til Dør
Som Fløitespiller gaaer.
Hans Blik er sløvt, han drager ved
Sin Sønnedatters Haand
I sine Fædres Rige om
Som en henfaren Aand.

Hans fordums kraftige Gestalt
Har Sorgen tæret hen,
Og dog hans Aasyns stolte Træk
Er ei udslettet end.

Og dog er han saa lykkelig,
Langt mere glad og fro
End Fædrene, som Drengen først
Gav Livets spildte Ro.

Thi naar paa Markens haarde Sten
Hans Hoved hviler træt,
Han troer, at Kronens gyldne Ring
Det er, som trykker det.
Naar Taagen over Bjerg og Dal
Sig lægger kold og blaa,
Han søger der sin Fyrstehat
Med Fjederbusken paa.

Naar i hans usle Pjaltedragt
En Stormvind rusker, troer
Han, Kongekaabens Hermelin
Sig om hans Skuldre snoer.
Naar Bønderne sig samle, for
At lytte til hans Spil,
Han troer, at et taknemligt Folk
Ham ydmygt prise vil.

Han smiler naadig, spiller saa
De vilde Melodier,
Og høit han svinger Fløiten som
Sit kongelige Spir.
Da hvælver Hyttens Tag for ham
Sig som et Marmorslot,
Og Bondeskaren jubler høit:
«Hurra for Arrans Drot!»

Skytsaanderne.

Iblinde famler Mennesket herneden,
En Løgtemand er Lyset i hans Bryst,
Og intet Veispor fører over Heden.
Foran ham hænger Fremtid sort og graa,
Bagved kun lyser mat Erindrings Lampe;
Uvæbnet skrider han til Livets Kampe —
Hvor kan i Kampen kjækt han da bestaae!

Dog — Held ham! — Han, som Stjernekronen tændte,
Den store Verdensaand paa Lysets Kyst,
En venlig Straale ham i Natten sendte.
Han har et Smil til hver en sønlig Bøn,
Han har Velsignelse til alle Gode,
Han har en Sol til hver en dunkel Klode,
Han har en Engel til enhver dens Søn.

Skytsaander satte han om Barnets Vugge;
De følge ham igjennem Livets Ørk,
De see hans Graad og tælle fromt hans Sukke.
Thi, lad end Fremtid hylle sig i Nat,
Brat kan dog ikke Støvets Søn forsage;
Kjæk træder han i Kreds med onde Dage:
Han veed jo, han er aldrig rent forladt.

Og bryde Livets Bølger mod hans Hjerte,
Er som en hvælvet Grav hans Himmel mørk,
Og tykkes Jorden ham besaaet med Smerte,
Staaer Armod ved hans Dør med Vand og Brød,
Og hele Verden vender kold ham Ryggen:
Han har dog Venner, Venner hist i Skyggen,
Som følge ham og græde ved hans Nød.

Ja! sank han end i værste Fængselshule,
Hvor Solen aldrig sænkede sin Gnist,
Hvor Skræk og bleg Fortvivlelse kun skule;
Blev han i Dødens Mørke muret ind,
Forviist fra Livets Fryd og fra Naturen:
Ham Englen følger dog bag Fængselsmuren
Og gyder Trøst og Tillid i hans Sind.

Men ruller Livet sig med klare Vover,
Seer Mennesket i lyse Fremtid hist
Et Paradis, som Solen smiler over,
Staaer Jorden som et frodigt Blomsterbed,
Er ham et Glædesbud hver Himlens Stjerne:
Da smiler Englen stille fra det Fjerne
Og fryder sig ved hans Lyksalighed.

Ved hvert et Skridt, vi gjennem Livet træde,
Os Engle huldt omsvæve paa vor Vei
Og dele trofast al vor Sorg og Glæde.
De standse kjærligt Taaren i dens Strøm;
De hviske Haab og Trøst i Livets Kummer,
Og Lykkens Yndling i sin Trylle-Slummer
De sende mangen venlig Varsels-Drøm.

Ja! selv, naar Livet bøier mat sin Krone,
Skytsaanderne forlade Støvet ei:
De føre frem os for Gud Faders Throne,
Og har i Livets store Farvespil
Din Pen et blodigt Træk end stundom ridset:
Frygt ikke! Du har gode Talsmænd hisset,
Og Naadens Øre lukkes aldrig til! —

Saa sørger Gud for alle vore Dage;
Og, er end stundom Livets Byrde svær,
Vi kan dog aldrig, aldrig rent forsage!
Han klædte jo sin hele Verden grøn,
Lysblaa sig Himlen hvælver som hans Øie,
Han fatter om det Lave som det Høie:
Han har ei glemt sin allermindste Søn.

Thi haab og tro, hvad ogsaa Skjæbnen bringer!
En venlig Engel er dig altid nær:
Huldt over dig han breder sine Vinger.
Og, om dig Livet Kors kun gav,
Dog ei paa Korset du dit Hoved bukke!
Skytsaander signende stod ved din Vugge,
Skytsaander signende staae ved din Grav!

Langs Leden.

Frem gjennem Holmernes Række,
Den deilige skinnende Dag,
Damper vor stolte Snekke,
Pyntet med hundred Flag.

Ungdommens Sang inden Borde,
Jubel fra Bryst og Mund,
Vælter sig vidt over Fjorde,
Fylder de trange Sund.

Fremmest i Stavnen klinger
Hornets og Tubaens Slag;
Kirkeklokkerne ringer, —
Dem hører ei Strilen idag.

Han hører ei Klokker kime,
Han glemmer sin Psalmebog,
Han glemmer Sabbatens Time
For Sangernes Søndagstog.

Men, tro mig, som der han sidder
Og undrer og stirrer ud
Over de tonende Vidder, —
Han er ikke langt fra Gud.

Han skjønner ei Togets Tanke,
Veed ei, hvad slig Færd har voldt, —
Men kjender nok Blodet banke
I Vexling snart varmt, snart koldt.

Han letter sig fra sin Tue
Derborte paa Næssets Knat,
Og Sangeren svinger sin Hue,
Og Strilen tar til sin Hat.

Gjennem Leden skaldet og nøgen
Vi stryge paa Rullinger blaa,
Han sidder og ser efter Røgen
Saa langt, som Øiet kan naa.

Vi flyve med flagrende Faner,
Vi synge os fuglefri;
Han sidder igjen og aner:
Nu strøg noget Stort forbi.

Vi stævner til straalende Fester
Med Blomster og Lampeskjær;
Han kjender ei andre Gjæster,
End Alvorets tause Hær.

Og dog lad det aldrig dig nage,
Du hindred hans Kirkegang,
Vist tog han fra Mødet tilbage
En Afglands af Lys og Sang.

Se, slig skal vi Brødre, vi Unge
Paa Livsfærden festlig og rig,
Vidne med vækkende Tunge
Langs Leden i Bugt og Vik.

Der er ei saa taus en Hule,
Lidt Gjenklang eier den jo;
Vi er som de sjungende Fugle
Med Frøkorn i Næb og Klo.

Hvorhelst end Vingerne stryger,
Langs Fjeldtop, som lavt over Fjord,
Et Frøkorn fra Flokken fyger
Til Trivsel i længtende Jord.

Stormen.

Hvad vill du, hvad söker du, hemlösa Vind, som slår
Så vildt på mitt fönster i natt?
Har du slutat ånyo din mördande jagt, som går
Öfver svallande Kattegatt?

Vill du tränga dig in i hvar sofvande menskas hus,
Fast byggdt på det fasta land?
Men du klappar och slår i din hejdlösa vredes rus
Förgäfves med stormande hand!

Du skrämmer de slumrande små ej ett ögonblick,
Der de hvila vid huslig härd.
Ty bönen har samlat en makt i fullrustadt skick
Kring deras hufvudgärd.

Men gå, gå dit upp till det ensliga, höga hus,
Som står här nära invid,
Der kopparhanen skall bryta din vinges sus,
Då han svängs mot dig till strid.

Försök att väcka de slumrande der i natt!
Slå på så hårdt du förmår!
Men de akta det ej, och din stämma är alltför matt:
Den deras öra ej når.

En annan storm och en starkare röst behöfs
För de torftäckta kamrarnas folk.
Fast någon af dem af dig sjelf kanhända söfs,
Du är ej uppståndelsens tolk.

Men der kommer en Herre, der ljuder en väldig röst
Igenom all verldens rum: —
Vi bide den Herren med fruktan och tro och tröst! —
Då, storm, skall du varda stum!

Jairi dotter.

En häftig stormby hade lugnat ut —
Och aftonfläkten drog i sakta susning
Hän öfver spegeln af Genesareth.
Igenom fönstrets löfverk in i salen,
Emellan lätta skuggors spel, den kändes
På flickans panna der hon sanslös låg.

Alltsedan middagstimmans qvafva hetta
En stilla yra brann i hennes hufvud.
Det unga bröstet häfdes djupt, men långsamt,
Och hårdt hon omslöt, fast med matta fingrar,
Sin ångestfulle faders hand och drog den
Till sina heta läppar. Fönstrets skuggor
sällsam dallring med ett sken af lif
På hennes marmorbleka uppsyn lekte.
Men då hon lyfte långa ögonhåren,
Den fordom klara blicken var så dunkel
Som bottnen af en dal i stjernlös natt.
En suck, uti hvars sakta sorl en hviskning
Det kära fadersnamnet lät förnimmas,
Sig löste darrande ur hennes barm.

Då sjönk den gamle gråtande på knä
Och djupt i bäddens purpurdraperier
Den stumma smärtan af sitt anlet gömde,
Då ej hans blickar mer förmådde skåda.
Det var som om hans eget hjerta stelnat
Då hennes späda hand sin tryckning släppte,
Då hufvudet ej vred sig mer på kudden,
Och, hur han rörde än vid hennes tinning,
Ej något pulsslag mer han kunde märka.

Då såg han åter på den kära dottren.
Den hulda bilden låg orörlig der
Förklarad i en öfverjordisk skönhet.

Men hastigt sprang han upp. Han flydde bort —

Och det var natt. Och Galilæas haf
I herrligt månsken långsamt, halft i slummer,
Mot stranden sände sina matta vågor.
De susade så stilla, mildt, harmoniskt,
Som om de sökt med ljufva tonfall följa
En musikalisk röst, som ljöd i natten.

Det var en röst af himmelsk rikedom
I underbara uttryck, höga ord
Af helig visdom, af gudomlig sanning.
Det var en nyfödd, aldrig förr förnummen
Oändlig tankes uppenbarelse.

Och Han, ifrån hvars läppar orden flöto,
Stod på en klippas rand i månens skimmer,
Vid stranden af den spegelklara insjön.
Han stod och såg på folkets täta mängd,
Som samlats för att höra honom tala.
Hans hår var deladt på den höga pannan
Och hängde fritt i lockar kring hans skuldror,
Der han sig sakta framåt lutade,
Med heligt allvar skådande på folket.
Det låg ett djupt och fridfullt majestät
Af ödmjukhet och makt i skön förening
Uti de ädla dragen. Och med kärlek
Och undran folket såg till honom upp.

Men hastigt, der som bäst i helig andakt
Den rörda hopen hänförd lyssnade
På visdomsorden från hans milda läppar,
Der trängde ifrigt fram en gammal man:
Det var den sorgbetryckte höfvidsmannen.
Hans öga oafvändt var framåt riktadt
På honom som han sökte. Hvarje steg,
Fast darrande och matt, var fullt af brådska.

Förvånadt gaf det myckna folket rum,
Och genom sjelfva kretsen af de tolf,
Som närmast kring den höge läraren stodo,
Den gamle trädde. Kunde de förmena
Den bön, som trängde fram i stora droppar
Och glimmade i gubbens silfverskägg?
Och hastigt sjönk han ned för lärarns fötter
Och grep hans mantelfåll och tryckte den
Med händer, darrande af sorg och ålder,
Till sina läppar, hviskande med möda:
«O Mästare, min dotter!» — Det blef tystnad,
Det blef en andlös väntan ibland folket,
Så vidt dess hop på månbestrålad sluttning
Sig bredde ut, så att en sakta hviskning,
En halfhög suck man skulle kunnat höra.
Och alla lyssnade till Mästarns svar.
Det ljöd så tröstande och ljuft: «jag kommer!»

Och hopen följde. Genom månskensnatten
Gick vandringen till höfvidsmannens hus.
Igenom rankbeklädda marmordörren
De trädde in. Den höga vestibulen

Gaf genljud af den täta skarans steg.
Men vid gemakets dörr, stängd af en förlåt,
Stod husets tjenstfolk gråtande. De sade:
«Besvära icke Mästarn! — Hon är död!»
En häftig skälfning flög igenom gubben,
Och ångstfull, frågande, i stum förtvifian
Han såg på Mästarn. Men då kände han
En hand, som lades sakta på hans arm
Och hörde ljudet af en himmelsk stämma
Som hviskade: «hon är ej död: hon sofver!

De trädde in i salen. Dystra flammor
Från tvenne alabasterkandelabrer
Sitt skimmer fladdrande kring rummet spridde.

Der låg orörlig som ett marmorkonstverk
Den bleka flickan, och en snöhvit duk
Den fint ungdomliga gestalten höljde.
Blott anletsdragen voro ännu öppna
Uti sin krans af långa mjuka lockar
Kring kudden strödda i behagfull frihet.

Då vordo alla tyste. Blott den gamle
På knä sig sänkte vid sin dotters fötter.
Och allas ögon fästades på Mästarn.

Han stod orörlig. Blott hans läppar rördes
I inåtvänd, af alla ohörd bön.
Der bredde sig ett rent förklaringssken
Af gudomsljus på höga anletsdragen,
Ett uttryck af en öfverjordisk frid.
Han trädde fram och tog den kalla handen
Från hennes bröst. En blixtlik blick, men full

Af höga himlars glans, han sänkte stilla
På henne, och hans läppar talade:
«Stå upp, o dotter!»
Och der flög en ljusning
Af lif igenom flickans bleka drag.
Det mörka ögat öppnades och tändes
Till blick ånyo. Öfver perleraden
Emellan de halföppna läpparna
En vingad suck flög fram. Hon reste sig
Och såg förvånad kring sig, såg sin fader
Och Honom, hvilken med sitt ord befallte
Den bleka dödens bojor bryta sig
Och lifvets purpur återgå till hjertat.

Ett sorl af häpnad drog igenom folket. —
Men hon, som återkom från dödens djup,
Hvad kände hon, hvad visste, tänkte hon?
Det anar blott en själ, som, liksom hennes,
Till lif blir väckt af samma Herres ord.

Den nordiske Qvinde.

Sparsomt i Norden vi Blomster finde,
Farven er bleg kun og svag deres Duft;
Blomsten hos os er den deilige Kvinde,
Frodigt hun groer i den nordiske Luft.
Hende vi elske, mens Hjertet det slaaer.
Hende vi prise, mens Læben formaaer.
Lokkerne bløde og Væxten den slanke,

Klang i sin Stemme og Snildhed i Blik,
Ild i sit Hjerte og Renhed i Tanke,
Det hun i Arv efter Moderen fik.

Studenten.

Ensom og mørk og snæver er vor Bolig.
Tummel og Spræl,
Glandsen derude maa Studenten rolig
Sige Farvel.
Lokkende Toner ind til os sig trænge,
Verden er lys, og Qvinden er saa smuk;
Men vi Døren stænge,
Skjøndt med et Suk.

Dog i vort Kammer Fristeren forsvinder
Hurtigt igjen,
Verden formindskes, Pigens røde Kinder
Brat falme hen.
Høit over Jorden stige vi til Kampen,
Evigheds Porte aabnes for vor Sands,
Og vi see ved Lampen
Musernes Dands.

Høstsang.

Vingede Skarer
Flye de sorte Skove.
Under dem farer
Storm paa vildest Vove;
Over dem blinker
Stjernen mildt og vinker
Toget til Palmernes Ly.

Ak, om jeg kunde
Følge Fuglens Baner,
Vilde jeg blunde
Dog blandt mørke Graner;
Hist i det Fjerne
Vinker ingen Stjerne
Saa sødt som Drømmene her.

Her, hvor min Glæde
Klang fra alle Dale,
Her, hvor min spæde
Blomst er lagt i Dvale,
Her vil jeg sprede
Om min dunkle Rede
Vingen, og vente min Blund.

I mine Drømme
Gror der Liljer fagre,
Der ser jeg ømme
Foraars-Alfer flagre;
Af mine Grave
Danne de en Have,
Vække mig smilende der.

Den Sjuttonåriga.

Jag vet ej hvad jag hoppas,
Och hoppas likafullt,
Mitt hjerta käns så ödsligt,
Och är ändå så fullt.
Hvart syftar denna oro,
Som ej ett mål kan nå?
Hvad önskar jag, hvad vill jag,
Hvad tänker jag uppå?

Vid sömmen hela dagen
Jag sitter som en träl;
Jag tycks arbeta flitigt,
Det lider ej likväl.
Mot handen sjunker pannan,
Och nålen glömmes då.
Hvad önskar jag, hvad vill jag,
Hvad tänker jag uppå?

Jag mente: våren kommer,
Naturens drägt blir ny,
Då skall min håg förändras,
Och mitt bekymmer fly;
Och våren kom och sommarn,
Jag blef mig lik ändå.
Hvad önskar jag, hvad vill jag,
Hvad tänker jag uppå?

Jag älskar ej, som fordom,
Min sköna nejds behag,
Ju mera dagen klarnar
Dess mera mulnar jag.

Hur skall min oro skingras,
Och när min sorg förgå?
Hvad önskar jag, hvad vill jag,
Hvad tänker jag uppå?

O den, som finge hvila
I dödens lugna bo;
Kanske att blott i grafven
Ett hjerta finner ro.
Men dock hur tungt, att redan
Från sol och vänner gå!
Hvad önskar jag, hvad vill jag,
Hvad tänker jag uppå?

Flickan.

Flickan kom ifrån sin älsklings möte,
Kom med röda händer — Modren sade:
Hvaraf rodna dina händer, flicka?
Flickan sade: jag har plockat rosor,
Och på törnen stungit mina händer.
Åter kom hon från sin älsklings möte,
Kom med röda läppar — Modren sade:
Hvaraf rodna dina läppar, flicka?
Flickan sade: jag har ätit hallon,
Och med saften målat mina läppar.
Åter kom hon från sin älsklings möte,
Kom med bleka kinder — Modren sade:
Hvaraf blekna dina kinder, flicka?

Flickan sade: red en graf, o Moder!
Gömm mig der, och ställ ett kors deröfver,
Och på korset rista, som jag säger:
En gång kom hon hem med röda händer;
Ty de rodnat mellan älskarns händer.
En gång kom hon hem med röda läppar;
Ty de rodnat under älskarns läppar.
Sednast kom hon hem med bleka kinder;
Ty de bleknat genom älskarns otro.

Liljan och Korset.

Jag gick en dag bland blomstergårdens sängar,
Omkring min fot i tusen färgor breddes,
Lik himlens glans, då aftonrodnan glöder,
Den underbara blomsterverldens prakt.
Der lefde dessa sköna barn af våren
Sitt medvetslösa lif i stilla oskuld. —
Der for den granna fjäriln, blomstrens broder,
Bland syskonen omkring med morgonhelsning.
Der glödde rosor och tulpaner yfdes;
Der andades fördold sin tysta trånad
Den trogna kärlekens Förgät-mig-ej. —
Dock såg jag der en Lilja; öfver alla
Som månen på en stjernsådd vinterhimmel
Hon glänste vidt i skära silfverslöjan
Och spred en himmelsk doft från sina lockar.
Men ack! dess stjelk, för vek för jordelifvet

Ej mäktade att hålla upp sin börda.
Ren lutade dess hufvud ner mot jorden:
Ren hängde armen vissnad vid dess sida:
Jag darrade för Liljans sorgsna öde.
Men se! då framgick dit den gamle Vårdarn,
Som hvarje blommas lif så huldt omhägnar.
Han såg sin sköna älskling lutad svigta,
Och till dess stöd och skydd i alla skiften
Han satte ner ett Kors vid hennes sida.
Och när dess stam vid blomsterstjelken rörde,
En sakta susning, liksom återljudet
Af segerhymnen från en Engels harpa,
For darrande utöfver silfverbladen;
Och Liljan reste herrligt sig från jorden,
Och lyftade med kraft de sunkna armar,
Och slog mot himlen åter opp sitt öga
Vid korset stödd och i dess famn så trygg.

Så stod hon — kom så natten svartögd, mulen
Och slog med stjernespiran molnens väggar;
De öppnades, och ner i vilda vågor
Det strida regnet föll — men liljan stod.
Så kommo stormarna på örnevingar
Och ströko fram i härar genom rymden,
Och jorden suckade — men liljan stod. —

Hon står ännu i ljusa engelsdrägten,
Och himlens klarhet strålar från dess krona,
Och jordens söner andas hennes vällukt.
O! seger öfver tid och död! hon står ännu.

Dikten.

Fri är dikten: kommer silfvervingad
Som en ljusalf tros,
Som en snöhvit ros,
Kommer liksom glädjen obetingad,
För att fly sin kos.

Kommer som ett stjernfall utur polens
Skumma midnatt fram,
Som ett epigram,
Som en kungs-slup ur ett sund, med solens
Guldklot i sin stam.

Kommer hastigt: obesinnad skjuter
Den, med slott och lund,
Upp i en sekund,
Och i kalken af sin krona sluter
Hela himlens rund.

Alla fantasiens skatter glöda,
Uti yppigt skick,
För dess fot och blick;
Tankens armod, hvardagssinnets möda
Den ej känna fick.

Den døende Fegter.

Hører I Bifaldets Storm fra det mægtige Amphitheater?
Seer I dets Rigdom og Glands, seer I dets Luxus og Pragt?
Marmorsæderne høit sig taarne trindtom mod Himlen,
Speile af Guld og af Sølv straale fra Væggens Porphyr.
Alt, hvad Grækenlands Kunst har virket skjønnest og ædlest
I den pariske Sten, i det korinthiske Erts,
Smykker den vidtstrakte Hal, hvor Romeren ørkesløst sidder
Og med et tankeløst Blik drømmer om Maaltidets Fryd;
Kinden er sygelig bleg, og Haaret dufter af Salve,
Togaens brogede Pragt kappes med Qvindernes Pynt; —
Hvor er den kraftige Arm, der tugted de vilde Barbarer,
Der Karthago betvang, Syriens Kyst og Tarent?
Ak, den Tid er ei meer, da Camillus, stævnet for Prætor,
Dømtes, fordi han med Erts havde ladt smykke sin Dør!
Sædernes Simpelhed svandt med alle de kraftige Dyder,
Der sig knytted engang stolt til det romerske Navn;
Øiet, der søgte tilforn det Sted, hvor Striden var heftigst,
Glæder sig roligt og trygt her nu ved Dyrenes Kamp;
Haanden, der tappert engang svang Sværd og Landse mod Fjenden,
Klapper barnagtig nu ved Gladiatorernes Leg;
Og de Lemmer, der før i Leiren kraftigt sig hærded,
Strække paa Hyndet sig nu yppigt, blødagtigt og feigt.

Solen stod høit, og den blodige Leg sig nærmed sin Ende.

Løvernes rasende Brøl, Tigrenes hungrige Hyl
Kildrer Øiet ei meer, og Lictoren slæber ved Hagen
Cestus-Kæmpernes Lig til Spoliariets Grav;
Dog bli'er Enhver paa sin Plads, thi Folke-Ædilen gi'er Tegnet,
At et Efterspil end Mængden kan glæde sig til.

Atter Arenens Sand, der nylig damped af Blodet,
Bliver med Borax bestrøet, Myrrhaen ødsles derpaa;
Over den uhyre Plads, hvor Solen sin brændende Straale
Sænker med Middagens Kraft, spændes et kosteligt Telt,
Vævet af Uld fra Athen med Striber af Purpur fra Tyrus, —
See, hvor det bølger sig skjønt, sagte af Vinden berørt!
Og fra usynlige Rør, der til alle Sider sig sprede,
Kølnes den solhede Luft mildt af en duftende Regn.

Tubaen giver Signal, og ind paa Kamppladsen træder
Nøgen, med Sværd og Skjold, Spurius, Kamppladsens Sol.
Ypperst af alle dem, som Capuas Skole har fostret,
Saae ham Ingen endnu sænke beseiret sit Sværd.
Spurius! Spurius! klinger det trindt, og Haandklap ham hilser;
Overmodig og fræk vandrer Arenen han rundt,
Viser sit hvælvede Bryst og de muskelkraftige Arme,
Ryggens flettede Net, Lemmernes kraftige Vækst;
Øiet flyver omkring, som om utaalmodigt det søgte
Den, der formaste sig tør at vove Livet mod ham —
Ha, det søger ei meer, thi Tubaen anden Gang klinger,
Og med langsomme Skridt træder hans Modstander frem.
Intet opmuntrende Raab og intet Bifald ham hilser;
Mørke, fjendtlige Blik varsle ham Uheld og Død.

Ei saa roligt de sad, da i Spidsen for sine Parther
Nys deres Phalanx han slog, splitted som Avner den ad;
Heller ei sad de saa trygt, hvis ikke Kamppladsens Gitter
Reiste sin skærmende Mur nu mellem dem og hans Sværd.
Mandig og stolt er hans Gang, og ædelt sig hvælver hans Pande,
Slavelænken til Trods, som de har snoet om hans Hals;
Øiet gjemmer en Ild, som siger til Lænken: «Du lyver!
Født til at herske han blev, ædel og fri er hans Sjæl!»
Sæt paa det glandsfulde Guld et falskt, foragteligt Stempel,
Dog det ei taber sit Værd, straaler saa smukt som tilforn!
Læg om det fribaarne Hav en Lænke og siig, det er fængslet,
Kun det spotter deraf, skummer saa frit som tilforn!

Midt paa Arenen han staaer, og foragtelig kaster han Blikket
Paa den umandige Slægt, — o men da vaagner hans Harm;
Haanden knytter sig vildt, og en Blodstrøm vælter fra Hjertet
Op i den dødblege Kind: Parthernes Kongesøn skal
Her som en villieløs Træl, o Skændsel! kæmpe til Morskab,
Kæmpe til Morskab for dem, dem, som har røvet ham Alt,
Røvet det elskede Hjem, som han blev født til at styre,

Røvet ham Hustru og Børn, Frihed og Venner og Slægt!
Kæmpe han skal om sit Liv med en lav, en jammerlig Gjøgler,
Med en Forvorpen, hvis Sværd kun er for Penge tilfals!
Dog en Romer det er, en Romer! altsaa en Fjende!
Haanden sig knytter igjen fast om det blinkende Sværd,
Øiet udsender Lyn, — da klinger Signalet til Kampen:
Velkommen, kjærkommen nu syntes ham Tubaens Klang!
Raskere iler ei hen mod sit Maal den Pil, der fra Strengen
Flyver kraftigt og let, end paa sit Bytte han foer:
Lidt da nyttede dig, o Spurius! alle de Kunstgreb,
Som i Capua hist Fegternes Skole opfandt.
Lidt de nytted dig nu, thi et Hug af Partheren kløver
Med et tordnende Brag Skjoldet, du skærmer dig bag.
Hades, det mørke Hades dig aabner sin Port, thi det næste
Splintrer dit Sværd som et Rør; — Partherens kraftige Haand
Styrter i Støvet dig ned, og over dig svinger han Sværdet —
Hvor er dit Overmod nu! har du din Pralen forglemt?
Dødsfrygt farver hans Kinder, og Dødssved perler paa Panden,
Armen fortvivlet og vildt omslynger Partherens Knæ,
Øiet tigger om Naade, om Naade tigger hans Læbe —
«Usling!» hans Modstander skreg. «Nei, altfor god er min Arm,
Til at en Draabe blot af dit Blod den skulde besudle!
Men» — som en Stormvind klang vidthen hans tordnende Røst —

«Hvo af Eder, I Tusinder, der nys jublede for ham,
Hvo af Eder vil her kjøbe med Sværdet hans Liv?
Ha, I svare mig ei! hvis blot en Gnist er tilbage
Af Eders Forfædres Kraft — hvis Eders Larer ei skal
Vende Jer Ryggen med Haan og Foragt, saa griber til Sværdet!
Stiller Jer her imod mig» . . .
Ak, men ei meer fik han sagt,
Thi af sit Bælte en Dolk har Spurius hemmelig draget,
Og i hans mandige Bryst Niddingen borer den lumsk.
Habet! fra Podiet klang, og fra Populariet: habet!
Jubel og Bifaldsraab lønne den nedrige Daad.
Saavidt, o Romer! du kom i lav og foragtelig Sløvhed,
Saa vanslægtet du er, o saa fordærvet og fræk,
At du rødmer ei meer ved din egen Skam og din Skændsel,
Men med jublende Raab selv nu du praler dermed!
See! paa sit Skjold nu synker han ned; alt Sværdet er faldet
Ud af den stivnende Haand, og af det gabende Saar
Risler en Purpurstrøm, der dunkelt farver Arenen —
Dog tillive igjen vække ham Fjendernes Skrig!
Halvt han reiser sig op, med den høire Haand han sig støtter;
Vildt han seer sig omkring; — men paa det blødende Bryst
Synker Hovedet ned, og den ædleste Smerte sig maler
Alt i hans mandige Træk og i hans døende Blik,
Thi med forstærket Kraft sig hæve de vilde Triumfskrig,
Som med ulidelig Qval martre hans mandige Sjæl.

Dog hans Læbe blev taus, — kun det haarde Marmor fortæller
Høit og rystende sandt Alt, hvad i Døden han led,
Og disse jublende Skrig, der dengang fyldte Theatret,
Efter Aartusinder end klinge fra Marmorets Sten.

Fædrelandssang.

Lad En og Anden have Ret,
Lad det kun Daarskab hedde,
At sværme for en enkelt Plet,
Som Fuglen om sin Rede;
Jeg tilstaaer frit og ligefrem:
Jeg takker Gud, jeg har et Hjem,
Jeg holder mig til Danmark.

Jeg gjerne troer, hvad der er sagt
Af Folk, som er imode:
«Hvad ligger der paa Sproget Magt?
De er jo lige gode,»
Og dog jeg ikkun eet har kjært,
Det har jeg af min Moder lært,
Det lærte jeg i Danmark.

Jeg hørte tidt om Sydens Ild,
Der strømmer gjennem Blodet,
Mens Nordens Søn var god og mild,
Men mangled Heltemodet:
Nu gaaer hans Helterygte rundt,

Han slog, saa selv det gjør ham ondt.
Nu har vi Fred i Danmark.

Jeg veed, at Skjønheds Ideal
Maa langt fra Norden søges
I Laurbærlundens tætte Sal
Og ei de dunkle Bøges.
Men Qvinden med det lyse Haar
Og saa det Blik, som mit forstaaer,
Hun findes kun i Danmark.

Der høres Raab i fjerne Land,
For Guldet er de glade;
Bliv hvor du er, du danske Mand,
Bliv her og brug din Spade!
Det Korn, der ligger gjemt i Muld,
Det spirer op og bli'er til Guld,
Ja der er Guld i Danmark.

Nu Tidens Storme sig har lagt,
Skjøndt end de er ilive,
Og der, hvor Folket tog med Magt,
Der maa det atter give;
Men her det Kongen var, der gav,
Og Kongen ædel er og brav;
Jeg frygter ei for Danmark.

Mit gamle, kjære, frie Land!
Jeg kan dig ikke miste;
Jeg slipper ei din grønne Strand,
Hvad jeg end saa skal friste.
Hvad jeg end lide skal for Nød,

Jeg har den Trøst dog i min Død:
Jeg bliver her i Danmark.

Sonetter.

1.

At ret jeg lever, skylder dig jeg kun,
Af alle Mennesker kun dig alene!
Før i min Tanke boede jeg saa ene
Som en Delphin paa Dybets stille Bund.
Da hørte jeg din Røst en Aftenstund,
Da Stilhed syntes Havet at forstene,
Og Røsten lokked mig med Toner rene
Paa Bølgefladen op, saa stor og rund.
Din Stemme klang for mig i Luftens Sale,
For Livet klart i Toner frem at stille,
Og gjennem dine Ord blev Verden min.
O, vedbliv altid saa til mig at tale!
Du er min Sanger, som jeg hører spille,
Jeg er din tro, din lyttende Delphin!

2.

Tidt naar jeg her gaaer om i Havens Gange,
Hvor hvert et Træ staaer smykt paa Sommervis,
Hvor hver en Morgen til Vorherres Pris
Sig hæve høit de glade Fuglesange:
Tidt Tanken da paa dig mig ta'er tilfange:
Det er mig, som jeg gik i Paradis,

Alting er saa complet, at til Forlis
Af Herligheden selv jeg har en Slange.
Og Slangen er den Lyst, som vil mig friste
Med Løftet, at tilbunds jeg skal dig kjende,
Hvis op for mig dit svundne Liv du lukked.
Siig, skulde vel mit Paradis jeg miste,
Og skulde vel min Herlighed faae Ende,
Hvis Frugt af dette Kundskabstræ jeg plukked?

3.

Jeg drømte — hvor kan Drømme dog bedrage!
Saa levende blev mig i Drøm fremstilt,
At Alting var som fordum, dødt og mildt,
Dit Navn var slettet ud af mine Dage.
Dybt følte jeg en Tomhed mig betage,
Som var et Kar jeg, ved sit Indhold skilt,
Som om den kostelige Vin var spildt,
Og jeg, det tørre Træ, kun var tilbage.
Da vaagnede jeg op — omkring jeg skued:
Den unge Dag dit Billed strax forgyldte,
Og i sin Skjønhed for min Sjæl det lued.
Med et det tørre Kar igjen sig fyldte!
Op i mit Hjerte steg i fulde Bølger
Den Strøm af Fryd, der i dit Navn sig dølger.

4.

Her sidder jeg og skriver. Det er silde,
Bag Horizonten ned er Solen dukket,
Og Blad og Busk, af Vinden sagte vugged,
Med Nattens tætte Slør snart dækkes ville.
Men standset er den hele Vellugts-Kilde,

Thi hvert et Blomsterbæger har sig lukket,
Og hver en Plante har sit Hoved bukket,
Og ikkun Natviolen dufter stille.
Engang, min Adam! naar vor Dag er runden,
Naar Verdens Herlighed og Glands er svunden,
Og Livet staaer for os som Aftensolen:
Da skal endnu en Drøm vor Sjæl bevæge,
Da skal vor Kjærlighed endnu os kvæge
Og sende os sin Duft som Natviolen.

5.

Min Grund for kort at skrive vil du høre.
Jeg kunde svare dig, at lange Breve
Tidt Lysten til at læse dem fordreve,
Men her en anden Grund jeg vil anføre:
Saae du Familier ud i Skoven kjøre?
De smaa Børn, som vil ogsaa gjerne leve,
Men som i Husets Dør tilbage bleve,
Med Bøn de søge Moderen at røre:
O, lad os op i Vognen blive baarne!
O! tag os med! — Mama til Svar da giver:
I er endnu for smaa og for uvorne.
Saadan af Tanke-Puslinger jeg plages;
Enhver vil med, hvergang til dig jeg skriver,
Men de maae voxe, de maae først opdrages.

6.

Siig mig, om sig min Tanke har forvildet
Ved Løsning af det store Spørgsmaal her:
Hvi har af alle dem, der kom os nær,
Vort Hjerte allerøverst Een just stillet;

Og hvorfor bli'er vort Blik af Glands ei hildet?
Hvorfor er det Fuldkomne og især
Den Skjønneste ei altid mest os kjær?
Her er mit Svar! Vi skabtes i Guds Billed.
Den, som af Alle nu os mest behager,
Er den, i hvem det Træk af Gud har hjemme,
Der just til sig vort Hjerte stærkest drager.
I dette Træk stod Gud for os i Herlighed,
Og hvor vi see dets Afglands, vi fornemme
Den os saa kjære Lighed eller — Kjærlighed.

7.

«Amor og Psyche» har jeg læst tilende.
Tilsidst forenede de Lykkelige
Sig vende udad imod Stjerners Rige,
Og Grunden dertil troer jeg at erkjende.
Naar først i Hjertet ret forent er Tvende,
Som et Farvel de maae hinanden sige,
I Livet ud maa deres Tanke hige,
I Verden ud maa deres Blik sig vende.
Saasnart de fjernes, Længsel atter fødes
Og Savnet, der kun ved Forening stiltes,
Og med den første Friskhed da de mødes.
Mens evig saa de mødes og de skilles,
Bli'er Kjærligheden i sit Liv evindelig
Og altid nyfødt, som den var oprindelig.

8.

Her følger Bogen, som igaar du sendte,
Og som det andet Liv os vil forklare:
Forfatteren vil for et Gjensyn svare,

Men evigt Samliv tør vi ei forvente.
En bedre Trøst dog længst mit Hjerte kjendte;
Thi som i os vi Tankens Liv erfare,
Hin lette Fugl, hvis Vinger er saa snare,
Hvis Stigen aldrig ender eller endte:
Saa fast sig vort Gemyt bestandig hænger,
Thi Rod i andre Hjerter vil det fæste,
Og som til Hvile det til Samliv trænger.
Den, som i os nu to Naturer blandte,
Han skabte vist sin Himmel paa det bedste
For Mennesket — paa engang Fugl og Plante

9.

Hvergang vort Fremtidsliv jeg tænker paa,
Omskinner Haabet mig, det morgenrøde:
I fælles Stræben seer jeg os at gløde,
Jeg seer os snart at høste, snart at saae.
Bestandig rigere vi fremad gaae,
Bestandig Livet nyt i os vi føde.
Saa ile vi Fuldendelsen imøde,
Til vi Lyksalighed i Hvilen naae.
O, er ei dette Haab dog meer end Drøm?
Til Seir og Fremgang jeg dig møde skulde,
Thi hidtil var mit Liv en stille Strøm.
Du tog mig op i dig, du stærke Flod!
Forenede nu vore Bølger rulle
Med større Kraft det store Hav imod.

10.

Du gav mig nok at tænke paa forleden,
Du spurgte mig: hvordan det vel mig gik,

Naar pludselig du andre Tanker fik
Og tog for mig en anden Brud isteden;
Naar af dit Hjerte bortsvandt Kjærligheden
Med alle Draaber af dens Lædskedrik;
Naar med tilbagevendte tunge Blik
Jeg stod berøvet Adam for mit Eden —
Ak, hvis saa dybt mit Hoved her blev bøiet,
Hvis som en Pil, der farer frem med Hvinen,
Saa skarp en Smerte traf mit Bryst engang:
Da vilde det mig gaae som Violinen,
Der, sønderslagen, atter sammenføiet,
En bedre Tone gi'er, men svag're Klang.

11.

Undskyldninger du gjør, fordi dit Brev
Ved alle Skyggesider dvælte længe,
Fordi du op mig fra den bløde Gænge
Ved dine sørgelige Tanker rev.
Skriv altid saa opriglig, som du skrev!
Du er for mig som Harpens gyldne Strenge:
Hvad Toner dig berøre, altid trænge
Ned i mit Hjerte, som din Sangbund blev.
Vil glad du klinge, jeg skal glad dig svare;
Har du for Sorgens Toner Glædens glemt,
Jeg skal den dunkle Gjenlyd tro bevare.
I Alt at følge dig jeg vil mig skynde:
En Sangbund er til alle Tider stemt,
Men den kun svare kan — du maa begynde.

12.

Hvad end du angrer — i hvor stor en Gjeld
Til Gud og Mennesker du end maa være,

O, lad ei denne Gjeld din Sjæl besvære
Og staae som Skrækkebilled for dit Held!
Din Eiendom er ingen Bagatel,
Du har en større Skat, end du kan bære,
Du har endnu en Debitor, du Kjære!
En fattig Sjæl, mod hvem du gjorde vel.
Hvad Skat af Fryd og Lykke her i Livet
Har ikke gratis du mit Hjerte givet!
Hvad Rigdom delte ei din Aand med mig!
Hvis derfor engang Regnskab skal opgjøres,
Lad frem med dig din Skyldner da kun føres;
Med hvad du gav, hun klare vil for dig!

En Veninde.

Naar i en Postvogn jeg har rumlet
En Dag blandt lutter Udenlandsk,
Og Hovedet er halvt fortumlet
Af Engelsk, Tydsk og Velsk og Fransk;

Naar Tankens Flugt er lagt i Lænker,
Og Alt, hvad røres i mit Sind,
Alt, hvad jeg føler, hvad jeg tænker,
I snevre Gloser pines ind —

Hvor føler jeg mig glad, hvor bliver
Jeg let om Hjertet da igjen,
Naar Aftnens Ro Erstatning giver
For Dagen, der gik aandløst hen.

Et Osteri, vil man vel mene,
Er kun et daarligt Tilflugtsted, —
Dog tro blot ei, jeg der er ene!
Nei, en Veninde fulgte med.

I Diligencen hun sig dølger,
Hun veed, at der hun ændses ei;
Men dog usynlig med hun følger
Og strøer sin Glæde paa min Vei.

Hun er bestandig lige yndig,
Bestandig venlig, god og klog,
Bestandig blid, og dog saa fyndig:
Det er mit skjønne danske Sprog.

Det eier Udtryk for min Tanke,
Fra Sjælens Dyb det strømmer frit
Og snoer sig smidigt som en Ranke
Om Alt, hvad Hjertet kalder Sit.

Som et Gevandt, der ikke dølger
Den skjønne Form, men hæver den,
Saaledes Tanken det ombølger
Og gi'er den skjønnere igjen.

Naar ret det klinger, rinder Taaren,
Og solklar bli'r den mørke Dag,
Rask ruller Blodet gjennem Aaren,
Og Hjertet slaaer med raske Slag.

Det klager blidt, er jeg bedrøvet,
Det leer med mig, naar jeg er glad,

Og naar mig Dagens Qvalm har døvet,
Forfrisker mig dets Tonebad.

Da snoer jeg det i Rimets Lænker,
Og villigt forme sig dets Ord;
Alt, hvad jeg haaber, troer og tænker
Og elsker, i dets Klang da boer.

Lad Andre fattigt det kun finde —
Jeg elsker mest af alle dog
Min fattige, min troe Veninde,
Mit skjønne, kjære danske Sprog.

Suckarnas Mystér.

Suckar, suckar åro elementet
I hvars sköte Demiurgen andas.
Se dig om! Hvad gladde dina sinnen?
Kom ditt hjerta fortare att klappa,
Och med fröjdens milda rosenkimmer
Flyktigt stänkte dina bleka kinder?
Säg! hvad var det? Blott en suck af vemod,
Som, ur andelifvets källa fluten,
Vilsefor i tidens labyrinther.

Tvenne lagar styra menskolifvet,
Tvenne krafter hvälfva allt, som födes,
Under månens vanskeliga skifva.
Hör, o menska! Makten att begära

Är den första. Tvånget att försaka
Är den andra. Skiljda åt i himlen,
En och samma äro dessa lagar
I de land, der Achamot befaller,
Och som evig dubbelhet och enhet
Fram i suckarnas mystér de träda.
Mellan lifvets sorgesuck och dödens
Menskohjertat vacklar här på jorden,
Och hvartenda andedrag förkunnar
Dess bestämmelse i sinneverlden.

Ser du hafvet? Ilande det kommer,
Vill med blåa, längtansfulla armar
Under fästets bröllopps-facklor sluta
Till sitt bröst den liljekrönta jorden.
Se, det kommer! Hur dess hjerta svallar
Högt af längtan? Hur dess armar sträfva!
Men förgäfves. Ingen önskan fylles
Under månen. Sjelfva månens fullhet
Är minutlig. Med bedragen väntan
Dignar hafvet, och dess stolta böljor
Fly tillbaka suckande från stranden.

Hör du vinden? Susande han sväfvar
Mellan lundens höga poppelkronor.
Hör du? vexande hans suckar tala,
Liksom tränsjukt han en kropp begärde
Att med sommarns Flora sig förmäla.
Dock ren tyna rösterna. På löfvens
Eolsharpa klingar svanesången
Ständigt mattare och dör omsider.

Hvad är våren? Suckar blott från jordens
Dunkla barm, som himlens Konung fråga,

Om ej Edens Maj en gång begynner?
Hvad är fjäriln och hans purpurblomma?
Hvad är lärkan, morgonstrålens älskling?
Näktergalen, skuggornas förtrogna?
Suckar blott i vexlande gestalter.

Menska! vill du lifvets vishet lära,
O, så hör mig! Tvenne lagar styra
Detta lif. Förmågan att begära
Är den första. Tvånget att försaka
Är den andra. Adla du till frihet
Detta tvång, och helgad och försonad,
Öfver stoftets kretsande planeter,
Skall du ingå genom ärans portar.

Torsten og Trine.

Ved Lysets svage Lue bag lukte Vindueskud
Sad Trine i sit Kammer og sukkede til Gud
For hendes Mand, som seiled i Storm paa vilden Sø, —
Et Aar var gaaet, siden han drog fra Danmarks Ø.

Det spæde Nor hun lagde alt i sin egen Seng,
Paa Gulvet var der redt til hendes raske Dreng,
Saa løste hun sit Haar og læste Aftenbøn,
Huult fra det Fjerne hørte man Havets Drøn.

Stormen slog om Gavlen, og Tagsteen blæste ned,
I Lyset Høvlespaanen sig krummed bleg og bred;

Men Trine stod for Sengen med et uroligt Sind,
Hun vilde glemme Veiret, i Dynen hyllet ind.

Hun turde ei Lyset slukke: «O Torsten, hvor mon du
Omflakker i Havsnød paa Bølgerne nu?»
Hun syntes høre Skud og de Forlistes Skrig,
I Kamret var der fuldt af Vand og blege Lig.

Da løde Trin; fra Døren sprang Klinken op i Hast,
Ind traadte en Mand med dristigt Øiekast,
Pidsken snoet i Nakken og krøllet Haar paa Kind,
Den tykke, laadne Kofte trodsede Veir og Vind.

Ham fløi om Halsen Trine i samme Herrens Stund,
Hun var ei mere bange. Min Torsten! raabte hun.
Til Sømandsviv ei duer En, som er hjerteklemt,
Naar Faren er forbi, saa maa den være glemt.

Han tog sin Viv paa Skjødet, trak Kufferten frem
Og viste, hvad fra Reisen han bragte med sig hjem,
Af Silketøi og Linned saa kostelig en Skat —
En Tut med Sølverpenge den var i Krogen sat.

Lysvaagen ud af Reden den lille Gut da sprang,
Den stumpede Skjorte ham om Benene hang.
Han klappede sin Moder, han hopped om sin Fa'er,
Han havde nær raabt Hurra, saa lille som han var

Og Tøsen i Seng skreg, som hun kunde bedst;
Da ændsed de hverken Brag eller Blæst,
De sladdrede sammen, de støied og de loe,
Og Ingen gik til Køis, før Vægt'ren raabte To.

Den norske Hyrdedrengs Sang.

Hør mig, Skov og Mark og Fjeld!
Mig, som her sidder enlig og synger paa Tuen;
Endnu er det ikke Kveld,
Endnu varmt skinner Solen som Luen;
Endnu Lam! I trippe maae,
Endnu lidt maae I Kidlinger dandse og springe;
Ind i mørke, muret Vraa
Var det Synd Eder tidlig at tvinge.
Tyingsel gjør jo uglad og tung,
Jeg, som selv endnu kun er ung,
Frihed mig for Alt er kjær;
Dandser, Børn! mens jeg synger nu her!

Du, som hist af mørken Ur
Kiger frem, skuer ned fra de høieste Bjerge,
Lig der længenok paa Lur,
Vaagen her seer du den, som skal værge;
List dig, kom kun, om du tør!
Jeg skal skrige, saa Folket skal høre mig hjemme;
Riflen hænger over Dør,
Den og Trommen dig, Bamse! skal skræmme.
Jaget over Bjerg, over Dal,
Mødig Tungen hænge du skal,
Ingen Bøigd dig give Ly,
Henad Hekkenfjeld til skal du flye.

Du, som under Skyen vidt
Flyver om for at finde til Ungerne Føde,
For din sorte Klo saa tidt
Maatte Lammene meenløse bløde;

Hid du stirrer kun omsonst,
Her kun Harm maa du høre, hvor Bjelderne klinge,
Her forgjeves er din Kunst,
Sæt kun andensteds hen med din Vinge:
Rævens Unger — hold dig til dem!
Den har mange — fire til fem —
Lad dem døe, det lumske Pak!
Og med dem til din Fjeld-Rede gak!

Saa skal jeg og mine Faar
Kunne vandre omkring her i Dalene trygge!
Naar i Middag Solen staaer,
Under Buskene finde vi Skygge.
Græsset voxer som en Skov
Der i Skyggen, hvor Draaben af Løvet det feder;
Markens Skaber være Lov,
Over Alt han sin Godhed udbreder!
Brænder Tørsten, Elven er der,
Hisset voxe saftige Bær.
Myren staaer af Multer rød,
Tuen sortner med Blaabær bestrøet.

Norges Herlighed.

Boer jeg paa det høie Fjeld,
Hvor en Fin skjød en Reen med sin Riffel paa Skien,
Hvor der sprang et Kildevæld,
Og hvor Rypperne pladsked i Lien:
Jeg med Sang vil mane frem
Hver en Skat, som laa skjult udi Klippernes Rifter:

Jeg er glad og rig ved dem,
Kjøber Vin og klarerer Udgifter.
Klippens Top, som Kroppen bær',
Muntre Sjæles Fristed er;
Verdens Tummel nedenfor
Til min skyhøie Bolig ei naaer.

Boer jeg i den grønne Dal,
Hvor en Elv løber let gjennem skovrige Sletter,
Hvor Løvhytten er min Sal,
Hvor den voxende Grøde mig mætter,
Hvor det muntre Faar og Lam
Tripper om, nipper Løv, og hvor Øxnene bøge:
Leer jeg høit af Modens Kram
Og af Renter, som Rigdom forøge.
Fra min lave, rolige Dal
Seer jeg mange Mægtiges Fald,
Sidder paa min Tue tryg
Og udtømmer en Glædskabs Pokal.

Boer jeg ved den nøgne Strand
Paa en Holm, fuld af Æg, mellem rullende Bølger,
Hvor en Fuglehær paa Vand
Sild og Brisling og Morten forfølger,
Trak jeg da en Fiskedræt,
Fuld af Rogn, saa min Baad var paa Vei til at synke,
Og jeg saa blev glad og mæt,
Maa den Gjerrige længe nok klynke.
Een Ret nok paa Nøisomheds Bord:
Fisken svømme! det var et Ord;
Derpaa drak jeg mig et Glas,
Sang og drak Fiskeriernes Flor.

Sjunger Bjerg og Dal og Strand!
Guld af Bjerg, Brød af Dal, fuldt af Fiske fra Stranden —
Saa maa Tossen drikke Vand:
Skjenker Vin udi Glasset til Randen!
Norges Land er ingen Ørk,
Glæden fødes og der udaf selve Naturen.
Være hvo, som vil, en Tyrk,
Sidde tørstig og vranten og sturen!
Vi drak Norges Hæder og Held,
Sang om Strand, om Dal og om Fjeld;
Alting blomstre for Enhver,
Som vort Land og vort Selskab har kjær!

Modersmaalet.

Moders Navn er en himmelsk Lyd,
Saa vide som Bølgen blaaner,
Moders Røst er den Spædes Fryd
Og glæder, naar Issen graaner,
Sødt i Lyst og sødt i Nød,
Sødt i Liv og sødt i Død,
Sødt i Eftermælet!

Moders Røst er den Vuggesang,
Der huer os bedst af alle,
Modersmaal har en himmelsk Klang,
Naar Børnene «Moder» lalle,
Sødt i Lyst og sødt i Nød,
Sødt i Liv og sødt i Død,
Sødt i Eftermælet!

Modersmaal er de Faures Sprog,
Os trylle i Ungdomstide;
Modersmaal er de Kjæres og,
Vi favne som Duer hvide,
Sødt i Lyst og sødt i Nød,
Sødt i Liv og sødt i Død,
Sødt i Eftermælet!

Modersmaal var de Kongers Sprog,
Vi mindes med Fryd og hædre;
Modersmaal var de Kæmpers og,
Vi kalde med Stolthed Fædre,
Sødt i Lyst og sødt i Nød,
Sødt i Liv og sødt i Død,
Sødt i Eftermælet!

Modersmaal er det Kraftens Ord,
Som lever i Folkemunde;
Som det elskes i Syd og Nord,
Saa sjunges det sødt i Lunde,
Sødt i Lyst og sødt i Nød,
Sødt i Liv og sødt i Død,
Sødt i Eftermælet!

Modersmaal er det Rosenbaand,
Som Store og Smaa omslynger,
I det lever kun Fædres Aand,
Og deri kun Hjertet gynger,
Sødt i Lyst og sødt i Nød,
Sødt i Liv og sødt i Død,
Sødt i Eftermælet!

Modersmaal er vort Hjertesprog,
Kun løs er al fremmed Tale.
Det alene i Mund og Bog
Kan vække et Folk af Dvale.
Sødt i Lyst og sødt i Nød,
Sødt i Liv og sødt i Død,
Sødt i Eftermælet!

Modersmaalet ved Øresund
Og trindt i de grønne Lunde
Deiligt klinger i allen Stund,
Men deiligst i Pigemunde.
Sødt i Lyst og sødt i Nød,
Sødt i Liv og sødt i Død,
Sødt i Eftermælet!

Sløret.

Festligt bredte sig Faklernes Glands fra kneisende Høisal
I den dæmrende Nat, da Ikarios, Høvding i Sparta,
Fæsted sin Datter bort, den yndigtrødmende Jomfru,
Penelopeia, med hviden Slør, til Drotten Odysseus.
Hundrede Harper klang i den kølige Nat, medens Maanen
Iled med Jomfrugang i den skyfrie Luft over Himlen,
Smilende mildt til Pigernes Chor, der dandsed i Rækker
Rundt under Fakkelglands, mens de sang de skjønneste
Sange.

Men da Natten var endt, og den rosenkindede Eos
Steg fra ægæiske Strand henover de østlige Høie,

Vaagned den sindrige Helt, den behændige Konning Odysseus,
Støtted sig tankefuld til sin Haand, dog ei længe han dvæled,
Før han fra Leiet opsprang, samt axled den prægtige Kjortel,
Kastede Kaaben omkring sin Barm og omspændte sit Glavind.
Derpaa befaled han Svendenes Flok med Iil at fremdrage
Den letrullende Vogn, der paa Kobberhjul sig bevæged.
Selv han til Stalden gik, hvor de rigeligtnærede Heste
Stode med stærken Hov og rysted de vaiende Manker.
Lidet kun brød sig den øvrige Flok om Konningens Ankomst,
Tvende dog kjendte ham vel samt dreied de smidige Nakker
Rundt ved hans Trin; dem i Fordumstid ham Ikarios skjænked.
Derfor han elsked dem høit blandt Gangernes Flok, og han vasked
Tidt i klareste Vand de rigtnedfaldende Manker;
Tidt han hented dem selv det saftige Kløver, der voxer
Bag Taygetes's Bjerg i Dalen dybt, hvor Eurotas
Evig det deiligste Græs forfrisker med rullende Bølger.
Spiltougenderne løste han nu, men Gangerne fulgte
Frivillig Drottens Fjed, og han spændte dem begge for Karmen,
Derpaa med høien Røst han kaldte Ikarios' Datter.

Flux Penelope hørte den kaldende Drot, og hun adlød:
Med behændige Fjed fremtren den herlige Jomfru,
Artemis lig hun stod paa den grønsværdækkede Gaardsplads,

Tankefuld, med et Suk, og betragted den græsrige Fjelddal,
Hvor i de lethenglidende Barndomsdage hun leged.
Aldrig meer hun skulde den see, thi med Helten Odysseus
Drog hun nu bort til et ukjendt Land, der sig skjuler bag Bølgen.

Ogsaa Ikarios kom, thi den valmukrandsede Slummer
Krysted i Favn ham kortere nu, end den pleied i Fordums-
Tid, naar han træt hjemvendte sin Fod fra Jagt eller Krigstog.
Men da han Gangerne saae og den inderligtelskede Datter,
Der ham favned med Graad, da blegned hans mandige Kind, og
Ordene fløi af hans Mund lig en Vinterstorm over Heden:

«Rænkefuldeste Mand! thi aldrig sagde du forhen,
At du til Ithakas Ø vilde strax hjemføre min Datter,
Hvor Vandfuglene skrige i Sky, hvor den gjøende Sælhund
Tidt opklavrer paa Land, for at flye den sorte Poseidon;
Alle de Havuhyrer, der fostredes af Amphitrite,
Driver hun rundt om din Ø, hvor Vinden evindelig suser.
Selv den tidseltyggende Ged med Forfærdelse seer dem,
Naar den springer fra Sten til Sten paa det høie Neriton.
Bedre det visselig var at færdes i qvægrige Sparta,
Ved Eurotas, den hellige Flod, hvor Bierne sværme,
Hvor krumhornede Oxer i Kløvermarkerne vandre,
Mens de vælige Føl, med Halen høit og med Manken
Flagrende vildt, henile i Flok til den herlige Flodseng.»

Ham gjensvared med lil den behændige Konning Odysseus:

«Rigeligtmalkende Køer, der i Flok omvandre paa Sletten,
Eier du visselig her i fjeldombeltede Sparta,
Ved Eurotas, den hellige Flod, hvor Bierne sværme;
Mig behager dog meer det skovbekrandste Neriton,
Hvor Vandfuglene skrige i Sky, og den gjøende Sælhund
Tidt opklavrer paa Land, for at flye den sorte Poseidon;
Mig behager langt meer den i Kreds sig dreiende Svale,
Der omflagrer min Borg, og de tidseltyggende Geder,
Der opklattre fra Sten til Sten mellem Ithakas Fjelde.»
Saa han talte, da nærmed sig langsomt Penelopeia:
Begge den herlige Vogn besteg, og med løsnede Tømmer
Hestene traved saa let som den Vildt opsporende Jagthund,
Naar bag skaldede Gren den Artemis viser et Daadyr.

Nær Lakedaimon en Lund man seer, hvor den hellige Flodgud
Med ustandselig Kraft fremvælter en Strøm, for at lædske
Den veifarende Mand og de Hjorder, der græsse paa Sletten;
Høitopstræbende Popler danne om Kilden en Halvkreds,
Mens den smidige Vandpil helder sig ud over Bølgen.
Men da Odysseus saae de evindeligsusende Popler,
Dreied han Tømmen omkring og forlod bestøvede Landvei,
Thi forsmædelig Tørst ham drev mod den hellige Kilde.
Men da Tørsten var slukt, og igjen han nærmed sig Veien,
Saae han en ilende Firspændsvogn, hvorom Støvet sig hvirvled
Lig den hvidgraae Dunst, der fra Solnedgang og til Midnat

Vælter sig langsomt frem over Moser og fugtige Engbund.
Paa den prægtige Vognstol sad i skinnende Kjortel
Drotten Ikarios; selv han styred de vælige Heste.
Men da han nærmere kom, han Tømmerne dreied behændig,
Til de rullende Hjul ved Siden løb af Odysseus —
Da fra den straalende Vognstol høit han hæved sin Stemme:
«Du, som jeg elsked saa høit, som Jorden det hellige Daglys.
Vil du forlade mig nu, da mest jeg behøver dit Selskab?
Ei kan det glæde mig da min herlige Hjord at betragte,
Ei de rødmende Bær i Morbærlunden at plukke,
Ei at hvile ved rislende Bæk, hvor de salige Nymfer
Samles ved Midnatstid, for i Ring at dandse paa Sletten;
Visne vil jeg da snart som den høitopklattrende Vedbend,
Naar den rives fra Barken løs, hvor den grønnedes forhen,
Herlig at skue for Mænd og til Fryd for springende Geder.»

Inderlig græd Penelope da og strakte sin Arm ud
Mod den herlige Drot; Odysseus taug, og med Svøben
Drev han de vælige Gangere frem, saa Hjulene gnistred.

Atter Ikarios hæved sin Røst, mens Støvet sig hvirvled
Høit bag de rullende Hjul og skjulte de mægtige Vognspor:
«Aldrig, Penelopeia, du forhen viste mig Haardhed,
Og jeg fortjente den ei, thi jeg trofast vogted din Barndom.
Men nu favner mig snart den hæsligtblikkende Dødsmø,
Da kan du reise til Ithakas Land, thi vandrer jeg engang
Over Forfærdelsens Eng, hvor den rædsomme Persephoneia

Stirrer paa mig, da svinder Tanken i Barm, og jeg glemmer
Hurtig i Skyggernes Kreds, hvad her bevæged mit Hjerte.»

Inderlig græd Penelope da og strakte sin Arm ud
Mod den herlige Drot, men Odysseus taug, og med Svøben
Drev han de vælige Gangere frem, saa Hjulene gnistred.

Atter Ikarios hæved sin Røst, mens Støvet sig hvirvled
Høit bag rullende Hjul og skjulte de mægtige Vognspor.

«Er da meer ubøielig du end Aïdos Behersker?
Ham dog rørte den thrakiske Skjald, der til Erebos nedsteg
Efter sin elskede Viv, men du er jo haard som en Klippe.
Vil du ei høre mit Ord, velan! da jeg drager tilbage
Til mit ensomme Hjem, for at vente den iskolde Dødsmø.
Ingen Beslægtet følger mig da, ingen grædende Jomfru
Skærer en Lok af sit Haar, for at smykke min afsides Grav, kun
Regnen og Duggen skal græde for mig, og Bjergenes Nymfer
Skal beplante min Grav med vild Cypres og med Hvidtjørn;
Maanen skal skjenke den Lys i den sildige Nat, medens Stormen
Sukkende farer forbi, men stum er Penelopes Tunge!»

Intet Penelope svared, men vendte sit Blik mod Odysseus,
Dragende dybt sit Veir; da standsed han Vognen og udbrød

«Vel, du mægtige Drot, du fast bevæger mit Hjerte!
Sjelden det gavner en Mand med Magt at tvinge sin Hustru.
Lad da Penelope selv, den Herlige, vælge sin Lod, thi
Ofte taler en styrende Gud fra Kvindernes Læber.
Vil hun svigte den Mand, hun valgte nys i sin Ungdom,
Da maa hun drage med dig til det fjeldombeltede Sparta;
Jeg dog følger dig ei, mig binder usigelig Længsel
Fast til Ithakas Ø, hvor Bølgerne, sorte som Bly, sig
Vælte mod Strand, thi der jeg skued det herlige Daglys.»

Ængstelig vented Ikarios nu og Helten Odysseus
Den afgjørende Stund, naar Penelope valgte sin Skjebne.
Men hun rødmed og taug og vendte sit Blik mod Odysseus,
Skovduen lig, der ilsomtflyvende kommer mod Stormen,
Vingernes Slag og det higende Hjerte driver den fremad,
Men tilbage den driver igjen den susende Stormvind.
Saadan vakled Penelopes Sind, thi hun inderlig ønsked
Aldrig at svigte den Mand, hun valgte sig nys i sin Ungdom;
Oldingen elsked hun dog og den vidtsigstrækkende Fjeldal,
Hvor i sin Barndomstid, beskjermet af Skovenes Nymfer,
Ofte hun vandred paa vildsom Sti ved Eurotas's Flodbred.

Helten Odysseus greb da den Tvivlendes Haand, og han udbrød:
«Ei dig tvinge jeg vil, skjøndt af Attraa banker mit Hjerte;
Derfor sige du frit, om den mægtige Viv, Aphrodite,
Driver dig med ustandselig Kraft mod Ithakas Fjeldø,
Eller til Sparta følge du vil, hvor Ikarios venter

Den besnærende Gud Hermeias, hvem Sjælen maa følge
Over Okeanos Strøm til den evigtdæmrende Slette,
Hvor Asphodelosblomsterne groe med det høie Granattræ,
Hvor, som Taager i Høst, omflagre de flygtige Skygger.»

End Penelope rødmende sad: dog pludselig vakte
Eros, den mægtige Gud, i Hjertet en hellig Beslutning.
Frem hun strakte sin Haand mod det høitopviklede Slør og
Folded det ud, saa det dybt nedsank i mangfoldige Bugter
Over Aasyn og Blik; dog rødmed hun end gjennem Sløret,
Fuldmaanen lig, naar den rødmer bag Sky i den sildige
Vaarnat.

Vel begreb nu den aldrende Drot Penelopes Mening,
Og han trygled ei meer, men vendte sin Vogn imod Sparta;
Dog hvor det dybtnedfaldende Slør havde skjult hendes Øine,
Kneised en Støtte snart til Blufærdigheds hellige Guddom,
Huggen af Marmorsten, som et Minde for kommende Slægter.

«Aftnen er stille.»

Aftnen er stille,
Timerne trille
Lydløse ned i det evige Væld.
Kun mine Tanker
Lyttende vanker —:
Vil hun ei komme i Kveld?

Vinteren drømmer,
Stjernerne svømmer

Gjennem dens florlette Syner og ler,
Nævnende Sommer,
Elskov og Blommer, —
Tør hun ei møde mig mer?

Havet med Panden
Islagt mod Stranden
Sukker i Længsel og reisesyg Ro.
Skibe for Anker,
Seilfyldte Tanker!
O, vi maa findes, vi To!

Sneen har dalet,
Tumlet og malet
Eventyrlet i den skovdunkle Hei;
Dyrene liste,
Slagskygger friste.
Var det dit Fodtrin, o nei! —

Modet du savner,
Rimfrosten favner
Længselens Grene, fortryllet du staar;
Men jeg tør sprænge
Dækket og trænge
Ind, hvor i Drømme du gaaer.

Løft dit Hoved, du raske Gut.

Løft dit Hoved, du raske Gut,
Om et Haab eller to blev brudt,
Blinker et nyt i dit Øie,
Strax det faar Glans fra det Høie!

Løft dit Hoved og se dig om,
Noget er der, som raaber: kom! —
Noget med tusinde Tunger,
Som om Freidighed sjunger.

Løft dit Hoved, thi i dig selv
Blaaner ogsaa et udstrakt Hvælv,
Hvor der med Harper klinger,
Jubler, toner og svinger.

Løft dit Hoved og sjung det ud,
Aldrig kuer du Vaarens Skud,
Hvor der er gjærende Kræfter,
Skyder der Aaret efter.

Løft dit Hoved og tag din Daab
Af det høie, straalende Haab,
Som over Verden hvælver
Og i hver Livsgnist skjælver.

Halfdan Kjærulf.

Nu Hjertet er brustent, og Klangen udrunden,
Og Strengen ei mere har Klang,
Hin Leg over Lyren, nu er den hensvunden
Og standset den liflige Sang,
Nu Dagen er over,
Og Digteren sover.

Kun lidet vi vide, og daarligt vi dømme,
Hvad Herren, som fører os, vil.
Kanske for at bedre han kunde faa drømme
Gud lukked ham Øinene til,
At Engle nu høre,
Ham Strengene røre

Der ligger da Lyren, som seired i Stunden,
Mens Tonerne over den flød, —
Dens Strenge henover hans Hjerte var spunden,
Og Sangen skalv i dets Glød,
Og gjennem dem Folket
Sig følte fortolket.

Sig Blomsterne bøie med sorgfulde Miner
Og Graad i den duggede Eng,
Og Sommeren lukker med grønne Gardiner
Saa vaert om den Slumrendes Seng,
Og breder ham over,
Imedens han sover.

Men tænker dog ikke, at Sommeren tier,
Fordi at dens Sanger sov hen;
Dens Kroner staa fyldte af hans Melodier
Og sjunge dem lifligt igjen,
Dem tusinde Tunger
I Sommeren sjunger.

Ak, Thorarins Digter han aander ei mere;
Men Folket bevarer hans Sang,
Og gjennem Slægter vil Hjerterne bære
Hans Lyras melodiske Klang,
Ja, nynne derover,
Imedens han sover.

Under Jul.

Indunder Jul, hvor er det trist,
Snefog og Kulde og korte Dage,
Sindet bøier sig ned tilsidst,
Ved ikke, hvor det skal Modet tage;
Mindre og mindre af Dag det lyser,
Hjertet i Kulde og Mishaab gyser,
Kommer ei Jul?

Aaret, som stod ved Sanktehans
Lyst mellem Blomster i Sommerdagen,
Nu er det fattigt paa Sol og Glands,
Ligger og sygner paa Sneens Lagen,
Fryser og føler sin Kraft er omme —
Saa maa det ære, før Jul kan komme.
Kommer ei Jul?

Saadan stred Verden en Vinter haard,
Længted' med Soltrang i Hjertegrunden,
Stred med en Vinter paa tusind' Aar,
Tænkte, den skulde til Vaaren vunden.
Men, da den følte sin Kraft var omme,
Da først lod Herren sin Sol nedkomme,
Da først kom Jul.

Midt udi Mørket og Jordens Kuld',
Medens vor Sol er ved at dale,
Stiger Vorherres op som Jul,
Blir det Sankthans i Himlens Sale;
Netop som Jord ei mer kan raade
Kommer et Frelsens Væld af Naade,
Saa kommer Jul!

Digterlønnen.

1.

Firdusi, Gartnersønnen fra Tus —
I hvis Paradis Nattergalen
Flagrer om Rosen og klager ømt
Og vemodigt Elskovskvalen —

Nemmed af Sangerchorets Drot
At gynge paa Tonens Bølger
Og bringe for Lyset i Sangen frem
Hvad dybt sig i Hjerterne dølger.

I Ungdommens drømmende Morgenstund
Smelted hans Sjæl ved Klangen,
Og høit han svor: til sit sidste Suk
At vie sit Liv til Sangen!

— Sultanen Mahmud vældig sad
I Gasna paa Perserthronen.
Sangen ham tyktes en herlig Juvel
Til Smykke for Keiserkronen.

Han kaldte Digteren til sit Hof
Og bød ham: af gamle Skrifter
At vække til evigt Liv i Sang
De henfarne Heltes Bedrifter.

«Et Guldstykke for hvert klingende Vers
Skal være Digterlønnen!»
Saa mæled Persiens stolte Drot
Høimodig til Gartnersønnen.

Og Skjalden sad ved Dag og ved Nat
Og gransked de gamle Skrifter,
At vække til evigt Liv i Sang
De henfarne Stores Bedrifter.

Skikkelser fra den svundne Old
Reiste sig af deres Høie:
Fagre Kvinder og stærke Mænd
Svæved for Digterens Øie.

Og om det Hele slynged sig sært
Drager og Dæmoner.
Det blev et vældigt Heltedigt
I stærke, brusende Toner!

Saaledes sad han i tredive Aar;
Og Kræfterne fast ham svigted,
Da han, skjælvende, skrev det sidste Vers
Og sendte Sultanen Digtet.

— Firdusi glad i det kvægende Bad
De trætte Lemmer strakte,
Da Slaven fra Persiens høie Drot
Digterlønnen ham bragte.

Et Guldstykke for hvert klingende Vers
Skulde være Digterlønnen —
Og blege Sølvstykker rulled hen
For Foden af Gartnersønnen!

Da hæved han stolt sig af Badets Tvæt
Og sparked til Fyrstegaven.
«Du bringe din Herre Hilsen og Bud!»
Saa talede han til Slaven.

«Jeg gav ham Tonernes klingende Guld,
Og Guld skal Digteren lønne —
Hans Tiggerskjærv, hans usle Sølv
Jeg agter ei værd en Bønne!»

Saa kasted han Sølvet ud i Grams
Til Folkehoben paa Gaden —
Skrev en Satire mod Persiens Drot —
Og flygtede ud af Staden.

2.

Sultanen Mahmud vældig sad
I Gasna paa Perserthronen.
Sangen ham tyktes en herlig Juvel
Til Smykke for Keiserkronen.

Thi stemmer en Sanger op et Kvad
Om Fortidshelte bolde.
Det klang med et vældigt Tonefald
Som Sværdslag imod Skjolde.

Og Sangen skifted og tonede blødt
Om Møer, fagre og blide.
Det lød som Nattergalesang
I Lunden ved Midnatstide.

Og Sangen skifted atter og klang
Om Drager og Dæmoner.
Det var et vældigt Heltedigt
I stærke, brusende Toner!

Bevæget lytter det hele Hof.
Sultanens Kinder gløde:
Ham tyktes, at Toner fra Paradis
Strømmede ham imøde.

Og Sangeren tav. Da lød et Raab
Af tusind begeistrede Tunger.
«Firdusi leve, den store Skjald!»
Igjennem Salene runger

Sit Øie slog Perserdrotten ned.
Han mindedes Gartnersønnen,
Der offred Sangen sit hele Liv
Og sveges for Digterlønnen.

Saa vender han sig imod sin Vesir,
Mens Stemmen næsten ham svigter,
Og spørger sagte: hvorledes det gaaer
Firdusi, den store Digter?

Vesiren bøier sit Hoved dybt,
Og Taarer i Øiet brænde:
«Han lever i Tus, sin Fødeby,
Som Olding i Nød og Elende.»

Da springer Mahmud fra Thronen op,
Hans Stemme runger i Hallen:
«Man føre Kameler, belæssed' med Guld,
Til Tus, til Mesterskjalden!»

— Kamelerne traved og naaede Tus,
I hvis Paradis Nattergalen
Flagrer om Rosen og klager ømt
Og vemodigt Elskovskvalen.

Men medens ind af den ene Port
Under Kamelernes Stønnen,
Drivernes Raab og Folkets Larm
Man førte Digterlønnen —

Förte man ud af en anden Port
Stille, med Suk og Taare
Den stolte Digterkonges Lig
Paa en fattig Baare.

Ungbirken.

En Ungbirk stander ved Fjorden
Og Vandspeilet ganske nær.
Hvor stor og smuk den er vorden
De Aar, jeg har boet her!
Nu løfter den hvide Stamme
Kronen fra Bredden lav;
Men tro dog ei, den vil bramme —
Den ved ikke selv deraf.

I Guds og i Ilvermands Øine
Den voxer fra Dag til Dag,
Og Kvistene, som sig høine,
Nu byde hver Sangfugl Tag.
Men Birken undres derover,
Den kjender slet ei sin Rang.
Den bøier mod Vandets Vover
Saa ydmyg Bladenes Hang.

Just dette kan den forlene
Skjønhed for andre Træer
Og lokker hen i dens Grene
Al Himlens vingede Hær.

Just det, at den ikke tænker
At løfte sin Krone op, —
Men stille Kvistene sænker,
Gjør skyggende lun dens Top.

Hvad kommer det af? Den skuer
Sig daglig i Bølgens Speil
Ved Siden af Krat og Tuer,
Og — skuer saa deiligt feil.
Thi alt som mod Lysets Riger
Den hæver sin Krones Stav,
Den synes, den nedad stiger
Og voxer sig mere lav.

Du deilige Birk, du Kjære!
Paa dig vil jeg ofte se.
Gud give, jeg maatte lære,
Hvad du mig saa smukt kan te:
At voxe i eget Øie
Nedad med hver en Dag —
At krone og at ophøie,
Det vorder da Herrens Sag!

Qvinnoögat.

Vill du se en skymt utaf den höga
Kärleken, som ofvan molnen bor,
O! så blicka då i qvinnans öga,
Och du ser den närmre än du tror.

Qvinnan sist utaf den Onämnbare
Skapad blef, och när han ögat tändt,
Sade han «dess milda språk förklare
Hvad jag vid mitt verks fullbordan kännt!»

Derför denna blickens makt han böjer
Hvad som våldet aldrig böje kan.
Derför denna ljufva eld, som höjer
Opp mot stjernorna en stoftets man.

Derför ofta ser en olärd qvinna
Hvad som mannens öga far förbi.
Äran girigt han i allt vill finna,
Hon vill finna kärleken deri.

När som språket icke mer förmådde,
O! hur ofta var en blick ej nog!
Och den svaga på den starke rådde
Först när bistånd hon af ögat tog.

Se på flickans rädda blick, som ilar
Likt en jagad dufva fort omkring,
För att dölja att den stundom hvilar
Sig på en i ynglingarnes ring.

Det, för hvilket ord hon icke finner,
Det, som hon sig vågar tänka knappt,
I ett ögonkast till honom hinner,
Som ett stjernskott uti qvällen snabbt.

Älskarinnans öga se, då brunnen
Första kyssen på dess läppar är,
Och ett blygsamt «Ja» från rosenmunnen
Kronan satt på älskarens begär!

Då det talar ut i ömma lågor
Hvad som tungan icke mer förmår,
Och i helig tystnad, svar och frågor
Lysa fram igenom känslans tår.

Eller se, hur modren ögat sänker
Ned til förstlingen invid sitt bröst!
Allt hvad hjertat känner, själen tänker,
Tolkas der med blickar, ej med röst.

Renare ej månans anlet skådar
På en källa, som bland blommor står.
Solens första stråle ej bebådar
Högre fröjd än från den blicken går.

O, så brinn du Skaparns högsta under!
Sköna qvinnoöga, herrligt brinn!
Och, än mera skön, i sorgens stunder,
Milda qvinnotår, allsmäktigt rinn!

Hvarför grubblar du?

Hvarför grubblar du, när dagens stunder
Fläkta ljusa vingarne kring dig,
På en klyftig lösning af de under,
Som i deras krets utbreda sig?
Hvarför grubblar du, när nattens timmar
Öppna hvilans famn mot tröttad själ?
På hvad sätt det underbara glimmar,
Gör detsamma, blott det vill ditt väl.

Hvarför söker du mekaniskt mäta
Stjernans afstånd eller stjernans lopp?
Är det nödigt för din själ att veta
Banans ordning för hvar himlakropp?
Är ej mera lyckligt att förmoda
Någan engel bo i stjernan der,
Som ditt hjerta vinkar till det goda,
Medan du i natten famlar här?

Lilla blomman du vill undersöka,
Undersöka af hvad slag den är.
kan det väl ditt hjertas skatter öka,
Att du plockar stjelk och blad i sär?
Är det ikke nog för själens vinning,
Att den klär den jord, som lif den gaf?
Att den smycka kan en älskad tinning,
Eller smycka någon älskad graf?

Hjernan plågar du, ty du vill veta,
Hvar det helas ursprung döljer sig.
Vill i mull du efter fröet leta,
När dess frukt i höjden ler mot dig?
Stolt mot ursoln du din flygt vill sträcka;
Men din flygt til dårars mörker bär.
Endast källans våg din törst kan släcka,
Gör detsamma, hvar dess ursprung är.

Hvarför grubblar du, när dagens stunder
Fläkta ljusa vingarne kring dig,
På en klyftig lösning af de under,
Som i deras krets utbreda sig?
Hvarför grubblar du, när nattens timmar
Öppna hvilans famn mot tröttad själ?

På hvad sätt det underbara glimmar,
Gör detsamma, blott det vill ditt väl.

Hyacinten.

Den döende Kraftens hjertblod jag är
Dess rop på min urna står skrifvet.
Förstår du mitt dunkelt glödande qval?
Är du ock en främling i skuggornas dal,
Bedragen på drömmen om lifvet?
Vet, blott åt de eviga stjernornas tal
Blef Nöjet, föryngrande, gifvet!
De fira sin ungdom i spherisk dans;
Oss lyser från vaggan fram deras glans
Till grafven.

Hvi syftar då längre din bedjande blick
Till himlen, den ödsliga, kalla?
Af ljus är dess borg, men med port af demant;
Hvad brygga förmår från dess svindlande brant
Till jorden afgrunder falla?
Der thronar, kanhända, allt Saligt och Sannt;
Men kan du väl Ödet befalla?
För stoftet blef Smärtan det verkliga blott;
Hvem steg, att förvissa dig sällare lott,
Ur grafven?

Väl visar dig Hoppet sin gröna strand,
Der de fagra Sirenerna sjunga;
De slå sina harpor i Solens sken,
Men kusten är hvit af mördades ben,

Och svek bor på hafsfruens tunga.
De villor, som spinnas på Nornornas ten,
Omyndiga själar betunga:
Men vis är den man, som ej fruktar, ej ber;
Och kronan bär den, som hoppas ej mer
Än grafven.

Dock flammar i dig en skapande eld,
Som kämpar mot ödet och tiden,
Hans låga förtär det förgängligas tvång;
Och, höljes af moln planeternas gång,
Ditt ljus är din stjerna i striden!
Snart hinner dig natten, lycklig och lång,
Och med henne den lagrade friden.
Den, som himmel och afgrund bär i sitt bröst,
Är nog för sig sjelf och behöfver till tröst
Blott grafven.

De tvende Kirketaarne.

Det var sig Herr Asker Ryg,
Hannem lyster i Leding at gange;
Først træder han i den Kirke liden,
At høre de Ottesange.

Murene var af det gule Ler,
Og Taget hin sorte Straa;
Det var sig Herr Asker Ryg,
Misnøiet han seer derpaa.

Del var sig Herr Asker Ryg,
Sit Hoved maatte han bøie;
Loftet det var saa saare lavt,
Og Kæmperne vare saa høie.

Væggen var baade muggen og grøn,
Den havde saa dyb en Refne;
Tiden æder med skarpen Tand,
Saalidet monne hun lefne.

Fort hun gnaver med skarpen Tand,
Dertil hun haver stor Drift;
Alt da voxte den liden Smaablomst
Udi den Kirkerift.

Alt da snoede den grønne Humle
Sig ad den Kirkeside,
Storken sidder udi Redet strunk,
Og seer han ud saa vide,

«Og hør du, kjære Fru Inge:
Du est en Kvinde saa pur,
Ei sømmer det sig at bede til Gud
I sligt brøstfældigt Skur.

«Vinden blæser udi Kirken ind,
Og Regnen ned monne dryppe,
Christus er steget til Himmelens Sal,
Han nøies ei meer med en Krybbe.

«Hør du, allerkjæreste Hustru min,
Jeg siger dig det forsand:
Op skal du bygge Kirken af ny,
Mens jeg er dragen af Land.

«Taget du dække med røde Tegl,
Af Sten du opføre den Mur;
Ned da skal du rive saa brat
Det uselige Kirkeskur.

«Tage du mit Skarlagenskind,
Af Fløiel det vel maa være;
Alt til et Alterklæde skjønt
Du snildelig saa det skære.

«Hør du, kjære Fru Inge!
Gud haver velsignet dit Liv,
Føder du mig en Søn saa bold,
Da est du en Danneviv.

«Føder du mig saa bold en Søn,
Da gjør du mig Tankerne glade;
Føder du mig en Datter skjøn —
Jeg ikke vil hende hade.

«Hør du, kjære Fru Inge!
Du est en Kvinde velbaarn,
Føder du mig en Søn saa bold,
Da bygge du Kirken et Taarn.

«Føder du mig en Datterlil,
Da sætte du kun et Spiir.
Ridderen kneiser saa strunk og stolt,
Men for Qvinden er Ydmyghed Ziir.»

Det var sig Herr Asker Ryg,
Han beder sadle sin Hest,

Saa rider han ud i Ledingsfærd
Som til en Bryllupsfest.

Tredive vare hans Svende,
Og alle med Brynjer nye;
Hvor han stedes i Kampen hen,
De Fjender strax monne flye.

Det stod paa udi Uger,
Ja vel udi Maaneder ni!
Det var sig Herr Asker Ryg,
Han seired i alle de.

Det var sig den gjevelige Helt,
Hannem lyster nu hjem at fare;
Hjelmene var af hin røden Guld,
Hannem fulgte saa faur en Skare.

Der han drog igjennem den Skov,
Da fulgte ham tredive Svende,
Der han kom til Finnesløvlil,
Da red den Herre alene.

Solen skinner om Morgenen rød,
Og Duggen falder paa Græs;
Det var sig Herr Asker Ryg,
Han spored saa vel sin Hest.

Satte den Herre Guldkringlen
Alt udi sin Gangers Side,
Det vil jeg for Sanningen sige,
Hans Tanker løbe saa vide.

Over den gule Hvedemark
Der kneiser en Bakke grøn,
Bag ved ligger Finnesløvlil,
En By vel stor og skjøn.

Det var sig Herr Asker Ryg,
Han bad vel ved vor Frue:
«Gifve det Gud i Himmerig,
At jeg et Taarn maatte skue!»

Det var sig Herr Asker Ryg,
Saa listig da han lo;
Der han kom paa den grønne Bakke,
Da skued han Taarne to.

Over den Kirke saa stoltelig
De kneised i Luften blaa,
Lærken sang i den Hvedemark,
Mens Solen skinte derpaa.

Tak have stolten Fru Inge!
Hun var sig en Danneviv;
Hun skænkte sin Husbond Sønner to
Til Gammen og Tidsfordriv.

Den første af de Sønner to
Ham kaldte han Esbern Snare,
Han blev saa stærk som den vilde Bas
Og mere snel end en Hare.

Den Anden kaldte han Axel,
Han blev en Biskop from;

Han brugte sit gode danske Sværd,
Som Paven sin Stav i Rom.

Faldet nu er det ene Taarn,
Og Krattet voxer af Grus;
Axel og Esbern Snare
De taarne det danske Hus.

Mosset dækker den gamle Sten
Alt over hin sorte Jord;
Axel og Esbern Snare
De hæve sig høit i Nord.

Styrte vil snart det andet Taarn
Udi den Kirkeby;
Axel og Esbern Snare
De kneise i evig Ry.

Christ signe hin ædelig Danneqvinde!
Hun hviles for Altret i Kirke,
Hun satte tvende mægtige Taarn
Paa Dannemarks Dannevirke.

Hil være den Kæmpe, som seierrig
Hjemdrager med stolten Skare
Og finder i Vuggen Tvillinger to
Som Axel og Esbern Snare.

Mit Følge.

Jeg kjører frem gjennem Straalefryd
I Søndagsstilhed med Klokkelyd.
Alt løfter Solen, fra Mygg tit Sæden,
Som var den selve Alkjærligheden.
Og Folk forbi mig til Kirken kjøre,
Snart stiger Psalmen for aabne Døre.
— Godt Mod'! du hilste paa Fler end mig,
Skjønt du i Skyndingen saa det ei.*)

Jeg har det herligste Reisefølge,
Skjønt det sig stundom mon listig dølge;
Men naar du saa mig saa søndagsglad,
Var det fordi at vi Flere sad,
Og naar du hørte mig dæmpet synge,
De sad i Tonen, som i en Gynge.
— Godt Mod! du hilste paa Fler end mig,
Skjønt du i Skyndingen saa det ei.

Mig følger En med en Sjel saa stor,
For mig hun offrede Alt paa Jord;
Ja, hun, som lo, naar min Baad blev krænget,
Og blev ej bleg under Uveirshænget,
Ja, hun, imellem hvis hvide Arme
Jeg kjendte Livets og Troens Varme.
— Godt Mod! du hilste paa Fler end mig,
Skjønt du i Skyndingen saa det ei.

*) Mod (udtales Mot) d. v. s. Møde.

Se, deri er jeg af Sneglearten,
At Huset bærer jeg med paa Farten,
Og den, som troer, det er tungvindt Bør,
Han skulde vide, hvor godt det gjør
At krybe ind under Taget atter,
Hvor hun staar lys mellem Barnelatter.
— Godt Mod! du hilste paa Fler end mig,
Skjønt du i Skyndingen saa det ei.

Ei maaler Tankens, ei Digtets Søn
Saa høi en Hvælving, saa dyb en Brønd
Som fra den himmelske Kjærlighed
Til der, den speiler i Vuggen ned.
Ei Sjelen lyser, ei Hjertet dugger,
Som naar dit Barn under Bøn du vugger.
— Godt Mod! du hilste paa Fler end mig,
Skjønt du i Skyndingen saae det ei.

Hvem ei har Kjærlighed i det Smaa,
Han kan ei Mængdens, ei Mindets faa.
Hvem ei kan bygge sit eget Hus,
Hvad stort han bygger, gaar og i Grus,
Med Seir fra Moskva til Kartagena
Han dør dog ensom paa Sanct Helena.
— Godt Mod! du hilste paa Fler end mig,
Skjønt du i Skyndingen saa det ei.

Har først du bygget dig selv et Fæste,
Saa tit du frelser endog din Næste; —
Skjønt Børnehænders og Kvinde-Værk,
Det Fæste holder din Sjel saa stærk,
At den gaar hel gjennem Kamp og Fare

Og giver Mod til den største Skare.
— Godt Mod! du hilste paa Fler end mig,
Skjønt du i Skyndingen saa det ei.

Et enkelt Hjem bar saa tit et Land,
Naar ud det sendte dets Frelsermand,
Og mange tusinde Hjem det var,
Som Landet frelst ifra Slaget bar.
Og det, som bærer det gjennem Freden,
Er Hjemmets Pulsslag i Travelheden.
— Godt Mod! du hilste paa Fler end mig,
Skjønt du i Skyndigen saa det ei.

Trods alt det Varme i fremmed Duft
Helt ren alene er Hjemmets Luft.
Der møder bare det Barnesande,
Og Synden kysses ifra din Pande;
Til Hjemmet hist staar der aabne Døre;
Thi derfra kom det, — og did det føre!
— Godt Mod! du hilste paa Fler end mig,
Skjønt du i Skyndingen saa det ei.

Godt Mod, du Vandrer paa Kirkevei!
Du ber for dine, for mine jeg;
Thi Bønnen bærer et Stykke frem
Paa Veien mellem de tvende Hjem.
— I bøier ind; jeg maa vidre kjøre,
Mens Psalmen følger fra aabne Døre.
— Godt Mod! du hilste paa Fler end mig,
Skjønt du i Skyndingen saa det ei.

Norrønastammen.

Norrønastammens Længsel,
Den var det frie Hav
Og Kampens Gudetrængsel
Og Æren, som den gav —
Var Stordaad og var Tanker,
Med Rod i Surtrs Ild,
Med Grene uden Skranker
Og Top i Yggdrasil.

Gik hver sin Vei, hver Frænde,
Hverandre tit til Meen;
Vort Seiersløb var trende,
Men Æren, den var een.
Hver fik sit Kald af Tiden,
Nordmænd og Daner først;
Om Svearne kom siden,
Saa kom de ogsaa størst.

Som Sol sken Danmarks Drage
I Vest- og Østerled,
Normannaaandens Sage
Svang helt til Jorsal ned.
Af Gnisten, Svea Stamme
Fik tændt paa Polens Is,
Gir Lützens Seiersflamme
End halve Verden Lys.

Først Norsk og Dansk til Ening
I haarde Tider kom,

Men Sagas større Mening
Fik mindre Mænd vendt om;
Saa Norsk og Svensk til Ening
I Tidens Fylde kom,
Og Sagas større Mening
Skal mer ei vendes om.

Sig gode Varsler sanke;
Den første Dag, vi gik,
Var blid som Oskars Tanke
Og høi som Fader'ns Blik,
Var fuld af Sang i Skoven
Og Guld paa lyse Vold,
Af Snekker over Voven
Og Sol paa blanke Skjold.

Den Undvegne.

De slæbte mig bort og spærred mig ind
Med Lænker om Hænder og Ben:
Det gjøs i min Krop, det krøb i mit Skind,
Da ind jeg i Fængselet tren.
Lidt Halm i et Knippe paa Gulvet der laa,
Og Vand i en Krukke blev sat;
Saa Slutteren lukked med Laas og Slaa
Og ønsked mig Stakkel Godnat.

Gud bedre for Nat! Gid aldrig en Hund
Maa lide, hvad dengang jeg led!

Snart Tænderne klapped af Kuld i min Mund,
Snart svedte jeg Angstens Sved.
Og alting var tyst, kun Rotter paa Tag
Sprang om og paa Ruderne slog:
Dog det var kun lidt mod de stingende Nag,
Som Søvnen fra Øinene jog.

Hvad havde jeg gjort, at de pinte mig saa?
Ak! haard er den Fattiges Nød!
En sygelig Moder, to Sødskende smaa
Jeg maatte forsyne med Brød.
Den Smule, jeg tjente, gik strax, som den kom,
To Hænder kun lidet forslaae;
Det lakked ad Jul, men Gryden var tom,
Og ei var der Arbeide at faae.

Da brød jeg hos Naboen ind, og et Lam
Om Natten jeg tog af hans Flok;
Os kunde det glæde, ei skaded det ham,
Han havde jo meer end nok.
Min Moder det stegte til Høitidens Stund,
De feired en glædelig Jul;
Dog ikke jeg putted en Bid i min Mund,
Men stirred med Gru paa det Sul.

De førte mig ned, hvor Retten blev holdt;
Der Dommeren sad paa sin Stol,
Og her var der luunt, hvad deroppe var koldt,
Hvor aldrig kom Ild eller Sol.
Han brummede først saa vred som en Tyr
Og bandte mig Satan i Vold;
Ved Bordet der sad en blegnæbet Fyr
Og skrev i en stor Protokol.

Nu Dommeren spurgte mig først om mit Navn,
Jeg taug og i Læben mig bed.
Da raabte han atter saa hæs som en Ravn,
Da husked jeg først, hvad jeg hed.
Saa spurgte han mig, hvor gammel jeg var,
Og mumled: «Han giver nok Kjøb.»
Og alt som han spurgte, jeg gav ham mit Svar,
Og Pennen for Skriveren løb.

Om Fader og Moder han spurgte dernæst,
Og om jeg var godt vaccinert,
Og hvor jeg var døbt, og hvad for en Præst
Der havde mig Skarn confirmert.
Ei Skriveren fik den ringeste Frist,
Hver Tøddel han skrev af det Kram;
Men derpaa han spurgte til syvend' og sidst
Mig om det forbistrede Lam.

Jeg taug; da foer han imod mig med Skjænd:
«Godt slipper du aldrig herfra!
Du est jo en Tyv, bekjend kun, bekjend!»
Jeg nikked og sukkede: Ja.
Nu Dommeren tog sig en Pris Tobak,
Mens Skriveren slikked sin Pen,
Og Slutteren ud af Døren mig trak
Tilbage til Hullet igjen.

Der sad jeg nu atter, og Maaneder svandt,
Thi Retten har langsomme Ben;
Til Fængsel og Rotter og Kuld blev jeg vant
Og sov hver Nat som en Sten.
Vel tænkte jeg tidt paa min Moder med Skræk,

Men ikke med Taarer som før;
Ei lettere hærdes i Frosten en Bæk
End Hjerte bag Fængselets Dør. —

De førte mig ned, hvor Retten blev holdt.
Strax Dommer med Skriveren kom:
Han rømmed sig først, og roligt og koldt
Han læste mig Synder min Dom.
Det skar mig i Hjertet som Stik af en Kniv,
Da blev jeg hvert Menneske gram:
Min Frihed forbrudt for mit øvrige Liv,
Og det for et eneste Lam! —

De kjørte mig bort og satte mig ind
Blandt en Flok fortvivlede Mænd;
Først var jeg forknyt, snart skifted jeg Sind
Og blev Kammeraternes Ven.
Hvad Præst havde lært mig, det sletted de ud,
Thi end var min Hjerne saa ung,
Og snart fik de lært mig mangfoldige Bud,
Thi ei var af Nemme jeg tung.

Tre Aaringer gik, det blev mig for langt.
Ei længer jeg fandt mig deri;
Bag skimlede Mure det blev mig for trangt,
Da maatte jeg ud i det Frie.
Naar Næven er stærk, og Hovedet snildt,
Saa hitter man let paa et Raad,
Og naar man sin Salighed først har forspildt,
Saa vover man Alt for en Daad.

Nu stryger jeg om som Hjorten i Skov,
Saa fri og umaadelig karsk;

Mod Aften jeg lusker som Ræven paa Rov,
Dog helst naar Veiret er barsk;
Lad regne, lad blæse! det gjør dog saa godt,
Naar nys man i Lænker var snørt, —
Det linder en Smule at faae det lidt vaadt,
Naar man længe har havt det saa tørt.

Med Verden er jeg kommen i Krig,
Saa gjælder ei Ret eller Skjel;
Mit Brød maa jeg have med Magt eller Svig,
Jeg sulter jo ellers ihjel.
Hvi spærre de Maden i Bur og i Skab,
Mens hungrig jeg vanker omkring?
Selv maa jeg da skaffe mig Døren paa Gab,
Det er en begribelig Ting.

Og mærker man Spor af mit natlige Færd,
Saa flokkes i Byen hver Mand
Og drager tilfelts med Hund og Gevær,
Som om der var Fjender i Land.
De søge i Grøfter, naar jeg er i Krat,
I Øster, naar jeg er i Vest;
Det er dog Plaseer med den Legen Tagfat,
Naar saalænge man sad i Arrest.

Jeg enkelte Mand er Tusindes Skræk,
Den Tanke kan Griller forslaae;
Nu bæver den Gnier, som før var saa kjæk,
Med Glæde jeg tænker derpaa;
Mens jeg er paafode, har han ingen Fred,
Blot Hunden begynder at gjøe,
Saa kryber han dybt i Dynerne ned,
Af Angst er han færdig at døe.

Saa flakker jeg om som Vildtet saa fri, —
Dog veed jeg, det varer kun kort,
Og inden en fjorten Dags Tid er forbi,
Man slæber vist atter mig bort;
Dog lad dem mig spærre bag Murenes Hegn,
Og lad dem kun stryge min Hud,
Ja lad dem kun mærke min Pande med Tegn,
Det holder jeg sagtens vel ud —

Dog først maa jeg hen til min Moder at see,
Skjøndt lettest man fanger mig der;
Af Sorg i sin Grav er hun gaaet maaskee,
Min Skjebne vist gik hende nær.
Og hvad er vel nu mine Sødskendes Kaar?
De haanes for Broderens Skam,
Og jeg er forloren, hvordan det saa gaaer,
Og Alt for et eneste Lam.

Protesilaos.

Blandt græske Kæmper paa Troianer-Toget
Fik ingen Helt saa bitter Lod som han,
Der først af Alle faldt paa fjendtlig Strand
Og maatte sande der Orakelsproget, —

Det strenge Sprog, der lød fra Delphis Hule
Og vandred varslende fra Mund til Mund:
«Den første Helt, der staar paa Troias Grund,
Er og den Første, Erebos skal skjule.»

«Protesilaos», raabte alle Munde,
«Det sorte Varsel peger paa dit Navn!»
Men han stod freidig i sin Snekkes Stavn,
Og vendte Blikket kjækt fra Hjemmets Lunde.

Og ingen Rædsel holdt hans Mod tilbage;
Han drog fra Tempes underkjønne Dal
Og havde trodset i sin Afskeds-Kval
Laodamias elskovsfulde Klage.

Men da de hule Skibe kunde standse
Den lange Reise ved Dardaners Kyst,
Da vilde Ingen ile frem til Dyst,
Hvor Hektor svingede den tunge Landse.

Kun han, som Guders Villie havde kaaret
Til Vei at bryde for Achæers Hær,
Protesilaos, voved Livet der,
Og stred paa Stranden og fik Banesaaret.

Mens Hær-Skrig gjalded, og mens Vaaben funkled,
Henstrakt i Støvet laa den ædle Helt.
Der bragtes intet Bytte til hans Telt;
I Tiaars-Kampen blev hans Ry fordunklet.

Men siden bares han til Ærens Tinde;
Hans Navn blev regnet i Heroers Tal,
Og Folket vandred til hans Tempelhal,
Hvor Hymnens Røst bevarede hans Minde.

Og fra de straalende Heroers Alder
Gjenlyder endnu denne dybe Røst:
«Hvo der gaar foran i en Alvors-Dyst,
Han seirer ei, — han kæmper kun og falder».

Tjenstagtighed.

I Sverrig var en rig Magnat,
Som levede paa Landet indgetogen:
Han brød sig ei om Hof og Stat,
Og ingen Omgang havde han med Nogen.
Han ugift var og altsaa uden Börn.
Thi tog han i sit Hus en Björn,
(Maaskee af Lyst til Næsten at begave,
Maaskee fordi han Selskab vilde have),
Kort sagt: en laplandsk Björn, som under trange Kaar
Var gaaet lidt Syd paa for at söge Næring,
Men fandt den samme knappe Tæring
Og lod af Sult sig fange ved hans Gaard.
Han opdrog den med Flid og Möie
Og spared Intet paa en god Dressur;
Den havde selv en ypperlig Natur,
Som lod sig efter Mandens Önsker föie.
Med den han delte nu sin Velstands Goder,
Den blev hans Omgang, blev hans Ven,
Den blev hans Søn, den blev hans Broder,
Og Björnen, som var god, gjengjældte det igjen.
Den blev ei indbildsk over al den Ære,
Den holdt sig ei for fornem eller stor
Til, som nu Leiligheden kunde være,
At varte op ved Herrens Bord,
At bære Vand, at hente Brænde,
At trække Stövler af og paa,
At stoppe Piber, Fidibus at tænde
Og bag paa Herrens Vogn at staae;

Thi Björnen fandt ved Lyset af Forstanden:
Den ene Villighed er værd den anden.

Engang — det var en deilig Sommerdag —
Fik Herren Lyst til at spadsere;
Den gode Björn gik efter ham i Mag
Og bar hans Kappe, Paraply med mere.
Omsider, paa en yndig, græsklædt Plet,
Tog Manden, som af Vandringen var træt,
Et landligt Leie, hvilte, som han kunde,
Og lukked Öinene som for at blunde,
Mens den paapasselige Björn fik Lov
At vaage ved hans Side, mens han sov.

Om lidt var Manden sovet ind;
Da hörte Björnen Noget summe:
Det var en lille Myg i Aftnens Vind.
Den gode Björn begyndte stærkt at brumme,
Men Myggen satte sig paa Mandens Kind,
Og, uforstyrret af det barske Væsen,
Den fløi fra Kinden lige hen paa Næsen.
Da tænkte Björnen i sit stille Sind:
«Du vil dig ikke pakke med det Gode?
Saa skal jeg slaae dig ned for Fode.
Hvad jeg min Herre skylder, vel jeg veed;
Nu skal han Pröve faae paa min Tjenstagtighed.»
Som tænkt, saa gjort, — sin Pote höit den hæved
Og slog et Slag, hvorved selv Jorden bæved,
Og traf — ja, Myggen var i samme Stund
Til sine Fædre gaaet; men Manden? —
O vee! hans Öine, Næse, Mund,
Ja Hagen selv og Panden
Var ikke til at skjelne fra hinanden.

Den gode Mening, adskilt fra Forstand,
Vist aldrig kommer i det rette Hjörne.
Moral: Saafremt du det undvære kan,
Tag aldrig imod Tjenester — af Björne!

Bergmanden.

Bergvæg, brist med Larm og Brag
For mit tunge Hammerslag;
Nedad maa jeg Veien bane —
Mod det Maal, jeg kun tør ane.

Dybt i Fjeldets stille Nat
Vinker mig den rige Skat,
Diamant og Ædelstene
Mellem Guldets lyse Grene.

Og i Dybet er der Fred,
Fred og Nat fra Evighed;
Bryd mig Veien, tunge Hammer,
Til Naturens Hjertekammer!

Engang sad som Gut jeg glad
Under Himlens Stjernerad,
Traadte Vaarens Blomsterveie,
Havde Himlens Fred i Eie.

Men jeg glemte Vaarens Pragt
I den midnatsmørke Schakt,
Glemte Fuglens glade Sange
Dybt i Grubens Tempelgange.

Dengang først jeg steg herind,
Tænkte jeg med barnligt Sind:
Dybets Aander skal mig raade
Livets endeløse Gaade. —

End har ingen Aand mig lært,
Hvad mig tykkedes saa sært;
End er ingen Straale runden,
Som kan lyse op fra Grunden.

Har jeg feilet? Fører ei
Frem til Klarhed denne Vei?
Lyset blinder jo mit Øie,
Hvis jeg søger i det Høie.

Nei, i Dybet maa jeg ned;
Der er Fred fra Evighed; —
Bryd mig Veien, tunge Hammer,
Til Naturens Hjertekammer!

Hammerslag paa Hammerslag
Indtil Livets sidste Dag!
Ingen Morgenstraale skinner,
Ingen Haabets Sol oprinder.

Enslingens sång i den stora öknen.

Allt skönt, som uppblommor på jordens rund,
Skall i dag eller morgen dö.
Och der rosen rodnar i denna stund,
Snart tumlar sig stormen i snö.

Hvad med kärlek jag slutit tätt till mitt bröst,
Derifrån, som en bölja, flytt hän,
Eller liksom löfven i stormig höst
Uti gula hvirflar från trän.

En vän jag hade: jag gjutit mitt blod,
Om hans blick det begärt af mig;
Men mitt hjertas värma han ej utstod,
Måste bort för att svalka sig.

Då gret jag högt och ropte hans namn;
Min hade han varit en gång.
Hans minne jag endast slöt i min famn,
Och då blef all verlden mig trång.

Då kom jag till Sirenernas kust,
Till kärlekens rosenlund.
Der var en blomma min ögonlust,
Men endast en liten stund.

Så härlig blommade upp min ros,
Och doftet blott kärlek var,
Men en röfvare bladen tog sin kos
Och lät mig taggarna qvar.

Och min varelse blef så stum och kall,
Som om döden lagt handen derpå;
Dock försmår jag trösten af tårars svall:
Nog gråts det på jorden ändå.

Men mitt öga ler matt, som höstsoln .er
Öfver öknens ensamhet.
Ny vår man ofta på jorden ser:
Min själ ej af vår mer vet.

Men när stormen himmel och jord upprör,
Har jag än åt lifvet min lust.
Den, som ingenting på jorden tillhör,
Han lider ock ingen förlust.

Nu går jag på verdens marknadstorg,
Der hvar vara en leksak är.
Jag kan ej få Solen på himlens borg,
Och jag derför intet begär.

Dufvan.

Bland bygdens ungdom Fanny skulle träda
I templet fram, att Gud sitt hjerta ge.
Nu, att som barn ännu en gång sig gläda,
Hon sina dufvor ville kring sig se.

Hon sprang med korgen, och de kommo alla,
Att samla opp, ej utan gnabb och strid,
Det gyldne regn, hon lät omkring dem falla:
Den hvita endast saknades dervid.

Den stod vid brunnen, och med näbben stänkte
De klara pärlor öfver rygg och bröst:
Flög sen åt skyn, och derifrån sig sänkte
På Fannys hand, vid hennes kända röst.

Nu Edvin kom, och dufvan till hans möte
Utbredde vingarna, och lekte sen,
Än på hans skuldra, än i hennes sköte,
Tills i det blå hon glänste högt igen.

«O! jag förstår dig!» Fanny vid de orden
Tog Edvins hand, och tryckte den, och gick.
Och han, af dufvans flygt ej vänd från jorden,
Såg himlen öppna sig för Fannys blick.

Mötet.

Flickan satt en sommarafton
Speglande sig sjelf i källan:
«Gode Gud, hvad jag är vacker!
Men hvad båtar mig min fägring,
Då den yngling, som jag älskar,
Icke ser mig, icke hör mig?
Ros, som blommar vid min sida,
Tag du mina läppars rodnad!
Purpurstänkta moln i luften,
Tag du mina kinders purpur!
Bleka stjerna ofvan molnet,
Tag du mina ögons klarhet!
Sist, o graf, tag hvad som lemnas.»

Detta har den skälmska gossen
Lyssnat till i närmsta buske,
Och han springer fram till henne,
Just den sökte, just den fundne,
Men han kysste hennes läppar:
«Nu tog rosen läppens rodnad!»
Och han smög sin kind till hennes:
«Nu tog molnet kindens purpur!»

Och han såg i hennes öga:
«Nu tog stjernan ögats klarhet!»
Och han slog sin famn kring henne:
«Nu tog grafven hvad som lemnats,
Ty, o flicka, det är grafven,
Hvarur ingen mera slipper.»

Troubadouren.

I Greven af Toulouses Gaard
En fremmed Harpespiller staaer
Og veed ei, hvor han træder;
Ved Marmorpillens glatte Fod,
Saa sorgfrit som ved Egens Rod,
Han sætter sig og qvæder.

I smigrende og kjælne Lyd,
Som døve Sorg og vække Fryd,
Han høres henrykt synge
Om Ridderleg og Skjønheds Magt,
Om Elskovs Løn og Hoffers Pragt
Og Kroner, som ei tynge.

Og rundt paa høie Corridor
Hofsindet samler sig i Chor,
At trylles ved hans Toner,
Og Greven og Grevinden seer
Med Riddere og Fruer fleer
Fra aabnede Balconer.

Men Slottets Herre snart et Bud
Til Strengens Mester sender ud
Ham dette at forkynde:
«Sæt bort din Stav, fra nu vær min,
Sid ved mit Bord og drik min Vin
Og sov paa Silkehynde!»

Han tøved ei et Øieblik,
Før han den lette Pagt indgik
Og villigt Greven tjente.
Til Løn for Sang og Harpeslag
Han levede i Fryd og Mag
Og ingen Uro kjendte.

Men rundt om ham det blev som Nat;
Hans Hjerte frøs, hans Haand blev mat,
Og svagt hans Toner løde;
Lig fangne Bæk, som stille staaer
I Grevens qvalme Urtegaard,
Hans Qvad i Barmen døde.

Da traad han med nedtynget Sind
Ved Morgengry for Greven ind
Og sukkede sin Længsel:
«Lad, Herre! lad din Troubadour
I den vildtsusende Natur
Udbryde af sit Fængsel!

«Thi ikke kaldtes han til Gjest
Ved Qvindeleg og Ridderfest,
Men uden Lov og Skranke
I Stormvind høit paa takket Fjeld,
I Maaneskin ved Kildevæld
Med Aanderne at vanke.

«Lig Skovens Fugl fra Qvist til Qvist
Han kjender ikke Ro og Rist;
En indre Magt ham driver,
Og syngende opsøger han
Ak! veed han hvad? fra Land til Land! —
Dog ingensteds han bliver.»

Og fri som Vind og Væld han sprang
Med Harpen over Mark og Vang
Og Intet mere savned.
Da vaagned Dagen høit i Sky,
Natur i Lys og Dug stod ny
Og rødmende ham favned.

Smålandspigen.

I Skoven har jeg hjemme, i Skoven er jeg fød,
Skoven gav os Brænde, og Skoven gav os Brød,
Skoven gav min Fader hans bjælkelagte Hus,
Som støtter sig til Klippen mod Stormenes Sus.

Den smålandske Vinter er langsommelig og hvid,
Men Granerne staae grønne den hele lange Tid;
I Strikkestuen falder der saamangt et Gammensord,
Og Dagene de glide som Havrebrød fra Snor.

Men har saa Fyrren faaet sit sidste Snevandsbad,
Og Maistangen løves med Birkens unge Blad,
Da hænger jeg Klokken om vor egen gule Ko,
Saa gaae vi ud i Skoven, vi er jo altid To.

Der sad jeg i Enernes duftende Skjul;
Jeg tralled omkap med den fløitende Fugl;
Jeg saae, hvordan Birkene gittred med Hvidt
Det blaasorte Dyb, til jeg slumrede blidt.

Og tidt har jeg sprunget med Bækken afsted
Og klavret ad Kløften til Kværnhjulet ned,
Og kølet mod de fugtige Stene min Kind
Og lyttet mig døv og stirret mig blind.

Og Løvet er gulnet, og graanet Granens Skjæg,
Og Stormen har buldret mod den røde Bjælkevæg,
Og saadan er det gaaet, Aar ud, Aar ind,
Og ensomt har det været, men efter mit Sind.

Vel stundom, naar de læssed den ranke Mastegran,
Som snart skulde gynge sig til fremmede Strand,
Fornam jeg en Lyst efter langveis at flye
Og see det store Vand og den stensatte By; —

Da kom de en Morgen med Løftestang og Bil,
Og Birken faldt for Fode, ei voldte det Smil —
Farvel, min hvide Jomfru, du grønnes ei til Vaar,
Du Stakkel, som lærte mig at lokke mit Haar!

Og Klippen maatte springe, og Haanden var ei sen;
Som en Flok Vandre-Rotter de gik over Stok og Sten;
Det hjalp ikke Trolden, han sprang i Flint derved,
Dog kløved de sig Veien saa favnedyb og bred.

Og aldrig skal jeg glemme det underlige Syn,
Da Damphesten kom og forsvandt som et Lyn!
En sprudende Drage med Blodet i Kog,
Men tæmmet og tømmet og spændt under Aag.

— Ved Stavgjærdet staaer jeg hver eneste Kveld,
Den Prusten og Stønnen jeg kjender saa vel;
Det hviner mod Skoven, det svarer fra den,
En Brusen — og Alting er stille igjen.

Men lønligt fortæller det ilende Tog
Saamangt, jeg har læst i min Eventyrbog;
Jeg stirrer paa Granernes strittende Kløer, —
Mig tykkes, her er dobbelt saa ensomt som før.

Riisbøgen.

Der er saa lyst i Skovens Hal,
Thi Taget ligger nede,
Den klare Dag ei længer skal
Om Vei til Gulvet lede.

De ranke Bøge, Vaarens Sol
Fik smykket ud til Gilde,
De kasted stolt den bløde Kjol,
Da Luren klang, den vilde.

De blotted Issen som til Fest,
Ei Frost og Snee dem skræmmer,
De strække mod den skarpe Blæst
De nøgne Kæmpelemmer.

Ikkun den lave Riisbøg staaer
Med Løv paa alle Kviste,
Dens Brudedragt blev brun og haard,
Dog vil den ei den miste.

Høit Stormen skriger: «Kast dog, kast
De grimme, tørre Blade!»
Men tro den holder Mindet fast
Fra Dagene de glade.

Ja kommer Vaarens Sol paany
Og siger: «Slip nu, Kjære!»
Den vil bag Anemoner bly
Sin gamle Kjole bære, —

Vil bære den, til Timen slaaer,
Hvorom Smaablomster hviske,
Da under Dragten brun og haard
Den færdig har den friske.

— O Danmark, som saa lav og svag
Bag Skovens Træer dig fjæler,
Du kjender Vintrens Favnetag
Og hvordan Stormen kjæler.

Den klapped dig i Huj og Hast,
Da falmede din Lykke;
Men som dit eget Træ hold fast
Paa Somrens visne Smykke!

Om de, der kneise stolt i Sky,
Tør kjækt med Stormen lege,
Forsmaa dog ei at søge Ly
Bag Minderne, de blege!

Thi dine Minder er dit Guld,
Saa sæt dit Guld paa Rente!
Ja vogt dem vel i Vinterkuld,
Der er en Vaar i Vente.

Hvad før dig gjorde stærk og glad,
Din Krands, dit Haab, din Fane,
Hold fast paa dem til mindste Blad!
Lad Stormen intet rane!

Hold fast, om saa al Verden lo!
Holdt fast, om du maa græde!
De Spirerne vil dække tro
Til næste Sommers Glæde.

Ja slip dem ei for Døgnets Glands,
Hvad Dvergene saa hviske,
Før under Mindets brune Krands
Du bærer Seirens friske!

Kung Kristian II i Sönderborg.

Kung Kristian satt uti Sönderborg
Och sad' till sin gamle knekt:
Min trogne Peder, haf ingen sorg!
Mitt danska folk är käckt.
Med kejsarens hjelp skall det sig resa;
Vi skola i blod två af vår nesa;
Vi skola strypa den tyska korp
Och gissla pilten från Wasa torp.
Vi skola åter beherrska norden,
Ty snillet, Peder, regerar jorden.

Bedröfvad svarade knekten då:
O herre, din tid är all.

Din arm är maktlös, din hjessa grå,
Och kejsaren glömt ditt fall.
En fängselmur är ditt rikes gränser,
Och intet svärd vid din sida glänser.
Din här är slagen, din thron är såld,
Din Norby smäktar i tsarens våld.
För dansk, som tysk, är ditt namn en fasa,
Och Sverge jublar kring Gustaf Wasa.

Hvad! — uppfor kungen med väldig harm,
Titanen, i fjettrar snörd; —
Är jag ej den nya tidens arm,
Som mejar fälten till skörd!
Blott jag förstått att ur gruset leta
Den stora tanken af Margaretha.
Ett folk skall bygga i nordens land;
En lag skall knyta dess styrkas band;
Rom skall ej ockra med menskosjälar
Och frihet adla ett folk af trälar.

Min ädle herre, var knektens svar,
Din mening var kanske god.
Stor var den säkert. Dock sägs, du har
Utgjutit nog mycket blod.
Du folken bjöd hvad ditt snille mätit,
Men folkens hjerta har du förgätit.
Min herre konung, du har förglömt,
Att ock ditt hjerta har klappat ömt
Och lidit, blödt under lifvets skiften . . .
Dyveke skådar på dig ur griften . . .

Hvit som en snö var kung Kristians kind, —
Hans liungeld slocknade brådt;

Hans storm förbyttes i sommarvind;
Han hade sin knekt förstått.
— Ve, är det sannt, som du säger, Peder,
Så vill jag stiga i grafven neder.
Jag har förfelat min lefnads mål.
Hvad båtar menskan en barm af stål
Och tankens storhet och planer hjerta,
Om icke snillet har menskohjerta?

Nemi.

Som onde Dunster svæve over Graven,
Saa ruger nu Scirocco over Rom,
Hver Fremmed søger Vandringsstaven
Og iler bort, og Ingen seer sig om.
Den gule Tiber flyder mere gul,
Mens Munkene i lange Rader
Sig krumme i de lumre Gader
Og glæde sig til Klostrets svale Skjul. —
Kun Romeren er tro sin Helligdom:
Ældgammel Vane lærer ham at taale
Den blege, febersvangre Straale;
Med Barnets Fryd han seer Navonapladsen
Forvandlet kunstigt til et lille Hav,
Hvori han kjører, henrykt ved Seiladsen.
Om Aftnen staaer han paa Augustus' Grav
Og følger med sit brune Øie
Rakettens Gang i Luften nøie,

Og jubler, og begriber ei,
Hvorfor den Fremmede vel gik sin Ve.

Sig selv omsider overladt,
Staae Oldtids skjøre Minder
Og Hellas' Guder og Gudinder,
Frie for de Dødeliges Skuen,
I Vatikanet i en mystisk Nat;
Nu laer Apollo synke Arm og Buen
Og strækker sine guddomsskjønne Lemmer, —
Sin Lyra griber han og stemmer,
Og seer sig om i Marmorsalen;
Minerva svæver ned fra Pjedestalen
Bevæget dybt i Aanden,
Med Vemod i sit Tankeblik;
Mars iler frem og rækker Venus Haanden,
Hun takker ham med et huldsaligt Nik:
Thalia kommer skjelmsk paa sine Sokker,
Med hende Melpomene stor
I Spidsen for de høie Musers Chor,
Og Alle sig om Guden flokker:
Selv Jupiter bevæger sine Lokker
Forventningsfuld: —
Da griber han i Lyrens Guld,
Og synger smeltende en Klage
Om gamle, svundne, store Dage. —
Og altsom han mon qvæde
Den sorrigfulde Høie,
Sig Hovederne bøie,
Og Taaren rinder
Ned over marmorhvide Kinder, —
Olympens Guder stille græde.

Dog tys! sig nærmer Dødeliges Gang —
Brat tier Lyrens Klang
Og Tonerne de rene,
Forsvunden er med Eet den dunkle Scene:
Et Afskedsblik — og Jovis skjønne Datter
Bedækker sig med Haanden atter,
Paany Apollo sigter i sin Hal,
Og Python føler atter Dødens Qval. —

— Tilgiv, idylliske Natur,
At midt i dine friske Glæder
Jeg mindes end hin gamle Mur,
Som gjemmer mine Kjæder;
Men Rom er et fortryllet Bur,
Og ingen Fugl paa hele Kloden,
Som holdtes fangen engang blot deri,
Sig føler siden ganske fri,
Men mærker en usynlig Snor om Foden.
Men Nemi, ogsaa du har Trylleri,
En magisk Kreds af duftigskjønne Høie,
Hvori du mig har manet ind.
Dianas rene Speil du holder mig for Øie,
Som sødt forfrisker Legeme og Sind;
Din Arm jeg føler om min Hals sig bøie,
Din sunde Aande paa min Kind!
Ei mere liflig Pigen er at see,
Naar Hjertet første Gang uroligt banker
Bag den nysfaldne Jomfrusnee,
End Druerne bag dine lyse Ranker;
Ak, siig! hvor kunde
Diana være kold i disse Lunde,

Hvor Grenen sig som Amors Bue krummer,
Til Brug for Elskovsguden sat;
Hvor yppig Straalen lysner frem og skummer
Med Sølv fra Kildevældet,
Og Nattergalen slaaer i Myrthens Nat,
Mens Aftensolens Lue kysser Fjeldet!

Tomtarne.

Efter allmänt kända folksagor.

Det bodde Sunnansskog fordom en man,
Och rike-Pehr kalladas allmänt han:
Der flit och trefnad sågs i hvar vrå.
Och Barnen små
Så blomstrande lekte på grönan gård —
Och der bodde Tomtarne under linden
Och Vaksam, den trognaste hund, vid grinden
Höll vård. —

Ho täljer den fattiges vänner små
Men Ide och Fride — så nämnas två —
I mödor främst när Ide sig ter,
Huldt Fride ler,
Och ordning och samdrägt på tomten rå —
Mest för väl i boden och ladan Ide;
Men hvad vore rikedom, utan Fride
Ändå? —

På tomten en qväll sig gångade Pehr
De idoge vålnader hvimlade der,

I rödan mössa och jackan grå.
Han såg de små —
En hvar med sitt bjuggstrå pustande går,
Den lilla, som kornfulla axet tryckte,
Så glad var till mods; fast bördan man tyckte
Så svår. —

Men rike-Pehr snart blef så stor till mods —
Han aktade intet förutan gods,
Och glömda så platt, att ofvan ifrå
De hulde Små,
Den fattiges vännar bli sände ut —
Föraktade Ide och log åt hans börda?
Men högmod gör fall och får lönen skörda
Till slut. —

Nu Ide och börda och allt försvann:
Välsignelsen vek från den stolte man,
Och snart var fordna trefnaden all
I hus och stall —
Nu tistlarne frodas kring ostängd gård,
Och sköflad är kronan af gröna linden —
Blott Vaksam ännu vid gnisslande grinden
Har vård. —

Men Ide till stallbrodern talte så:
«Hvart skola vi nu med axen gå?»
«Dit bort der gröna eklunden är.
På Kullen der,
Det ståndер i skuggan så trefligt ett tjäll,
Der fattig-Pehr bor med sin frida qvinna;
Dit ännu kunna vi makligt hinna.
I qväll.» —

Så sagdt: och de hunno i qvällnings-stund
Till fattig-Pehrs hemman i grönan lund —
Ren skumt i ljufligan sommarqväl,
Der låg hans tjäll, —
Vid stäfvan på fägåln så gladelig qvad
Hans hustru, den fromma, den unga Lisa —
Hon sysslade in, och sang sin visa
Så glad. —

Och Lisa hon blef nu så rörd i håg,
När vännerna små hon skenbarligt såg:
«Väl Er, Guds fred, med gull och med strå,
I hulde små!
Jag sopar kring linden hvar lördagsqväll,
Derunder skall ingen er bostad störa —
Der skolen J hvila, och trefligt göra
Vårt tjäll.» —

Men Pelle i skumrasket med sin plog
Låt lida sig hemåt ur mörkan skog;
Han der i svett, med arm så stark,
Bröt oländ mark —
De mödade dragarne pusta ibland,
Och sqvättan på muren hon knäpper och hvisslar,
Och plogsläpan fram mellan stenar gnisslar
I sand. —

Så led det och skred, och i samma stund
Som Tomtarne kom han i grönan lund —
Han såg, och stod, som fallen ur skyn,
En ohörd syn:
Sju tum öfver jorden två gula strå
Den vägen allt fram emot ladan vandra,

Två gyllene ax, bredevid hvarandra
Framgå. —

Hvad under om Pelle månd häpen stå,
Han såg ej de verksamme andar små;
Men Pelle bryr ej länge sin håg,
Till Gud han såg.
Han vet hvarifrån, hvarthän allt går:
«Hör, Lisa min! hör, med flit och möda
Och Guds hjelp dertil få vi vacker gröda
I år.» —

Men Lisa så slug sig i läppen bet,
Hon är så förtegen — hon vet hvad hon vet —
Ty allt om qvällen ej omtalas må,
Om väl skall gå —
Men qvinnan så tung en hemlighet bär,
Helst när det derinne är varmt och förtroligt;
Hon lättar sitt bröst och se'n sofvor hon roligt
Hos Pehr.

Men oskuldens tusende Vänner små
Med flammande svärd kring bädden stå;
I himmelskt ljus der Fride ock stod,
Så huld, så god;
Och himmelens dröm öfver kojan drog —
Bland ljufliga samljud från andeverlden,
Satt kärlekens Engel vid hufvudgärden
Och log —

Men Pelle han bryter och plöjer och sår,
Och hässjar vid ladan hvart eviga år —
Och är han trött, är Lisalills arm

Så huld och varm, —
Hon sopade gården hvar lördagsqväll
Och sang: «O Fride! du Fride snälle!
Som bor under lind, gif att jag min Pelle
Gör säll!» —

Och fram lida dagar och fram lida år
Och kojan hon lugn under ekar står —
Mång telning växte upp i dess skygd
Till tukt och dygd —
Men bröten gaf gröda och grödan guld,
Och Pehr blef så rik; ty han ärade Ide,
Och Lisa hon var mot den glade Fride
Så huld. —

Vill visan, o Danneman! du förstå,
Le ej åt den fattiges vänner små;
Lät lind och ek beskugga din gård —
Håll hyfs och vård;
Så trifvas de flittige små så väl,
Skall Ide med skörd och välsignelse hugna
Och Fride med kärlek och samdrägt lugna
Ditt tjäll. —

Väl dig, när i qvällvindens lekande ljud
Du våren hör kyssa sin sköna brud,
Den gröna lind! — Han smeker så glad
De späda blad —
Och Fride sin ro mot din Coning ler;
Men vårdas ej linden, han dig förlåter;
Och flyr han engång, honom aldrig åter
Du ser. —

Til Familien i Præstegaarden.

Her sidder jeg stakkels Spøgefugl
I Stuen nu atter fangen.
Hvi skulde jeg lægge paa Hjertet Skjul?
Hvert Minde om den deilige Jul
Bevæger mit Bryst til Sangen.
Af Latter mæt og af Spøgen træt
Jeg sidder nu her paa min vante Plet;
Men Følelsen fordrer sin stærke Ret,
Jeg giver nu efter for Trangen.

Naar Dag helder, i Skumringen,
Da faaer man saa lyse Tanker.
Da drømmer jeg glad hver Fryd igjen
Og sidder saa taus, naar den og den
Til Døren kommer og banker;
Ja, hvor jeg vandrer, og hvor jeg staaer,
Sin lette Vinge min Længsel slaaer
Til den velsignede Præstegaard,
Omslynget af stærke Ranker.

Herinde seer Alt saa vrantent ud,
Og taaget er Kongestaden;
Man tramper om i et evigt Slud
Med Paraplyer paa Gaden,
Og hvor man vender sit trætte Blik:
Kun Lapse og Gadedrenge,
Og stive Damer og kolde Nik,
Og saa kun Tale om Politik
Og Penge! Penge! Penge!

Ja, De kan troe, at jeg har min Nød,
Jeg stakkels Drømmer, med Albustød
Og Regnvandsdryppet fra Muren.
Som Barnet jeg bliver om Hjertet blød
Af Længsel efter Naturen,
Og naar jeg saa har mit Dagværk gjort,
Jeg iler op over Byens Port;
Thi det gjør Hjertet saa varmt og stort
At længes efter Naturen!

Der staaer jeg paa Volden i Blæst og Regn
Og seer paa den sorte Krage,
Og sender et Suk til min Yndlingsegn,
Til Søen og til det levende Hegn
Og Landsbyens gæstfrie Tage,
Til Bækken og til de klare Aaer,
Til Jægerbakken og Ledet;
Men ak, jeg Stakkel, som der jeg staaer,
Jeg ligner Møllen, der Vinger slaaer,
Men kommer ikke af Stedet.

Saa svøber jeg mig i min Kappe tæt
Og Luftcasteller mig bygger:
Et Hus og foran en Haveplet,
En Bænk under Lindeskygger,
En pileomkrandset Fiskedam,
En Gaard med Ænder, en Eng med Lam,
Et Gjerde af vilde Roser,
Og Udsigt fjernt over Skovens Kam
Til Søer og sorte Moser.

O, min Lyksaligheds Ideal!
Ei nogen glimrende Marmorsal!

Ei bonede Gulv derinde:
En venlig Stue, en Bogreol,
Et gjæstfrit Bord og en Lænestol,
Og saa tilsidst, alle Ønskers Sol,
En from og elskelige Kvinde!

Saa mindes jeg hin Natur, hvor vi
Har vandret og sværmet sammen:
Det skjønne, bakkede Kalkbrænder
Og Dalen med Mølledammen;
Jeg seer det igjen saa klart og vist,
Her Præstebakken og Kirken hist,
Men Præstebakken dog først og sidst,
Det Andet bliver kun Rammen.

Ja, hvor jeg vandred ved Danmarks Søer,
Paa alle de skjønne Steder,
Mig aabnes aldrig saa gjæstfri Dør,
Saa kjærligt et Hjem jeg fandt ei før
Med patriarkalske Sæder.
O, det er mere end Smiger tom!
Vist aldrig jeg fandt, hvorhen jeg kom,
Saa aabne Hjerter, saa mild en Dom
Som, Elskelige, hos Eder.

Hver Dag hensvandt som en landlig Fest,
I Glasset perlede Vinen,
Og venlig spøged den gamle Præst
Og spilled paa Violinen.
Mens Solen skinned ad Ruden ind,
Der toned yndige Sange;
Da maatte jeg ud i Aftnens Vind,

At skjule mit bevægede Sind
I Havens løvrige Gange.

Naar Marken dufted af Kløverhø,
Vi stødte Baaden fra Landet —
Valdhornet klang paa den stille Sø,
Her slog en Fisk, her plumped en Frø,
Og Solen glimred paa Vandet.
Med Sommerblouse og Straahat paa
Jeg roede for de Skjønne,
Og Himlen syntes mig mere blaa
Og Skovene mere grønne.

Og alt som Dagen gik meer paa Held,
Og Svalerne lystigt pilte,
I Nordens deilige Sommerkveld
Min Haand over Aaren hvilte;
Og Maanen steg, og Solen sank,
Og sagte blev Lærkens Trille,
Og Søen den var saa blank, saa blank,
Og alle Øine saa milde;
Da stemte vi i det fulde Chor,
Og tyst laa Himmel, og tyst laa Jord,
Og Stjernen funklede stille.

O Dage, rige paa Ungdomslyst!
I Vaaren og i den gyldne Høst,
I efteraarsstille Skove,
Naar Maagen skreg med skingrende Røst,
Og Søen vælted sin Vove!
Og Kjøretoure til fjerne Byer,
Forvovne Streger og Eventyr,
Og Andejagter bag Sivet!

Og den og den og den og den!
Jeg glemmer dem aldrig meer igjen!
Jeg glemmer det aldrig i Livet!

Forsvunden er den skjønne Tid
Og Sommererens deilige Dage;
Nu fyger Vintrens Snee saa hvid
Om Landsbyens lave Tage,
Og Storken ei meer paa Reden staaer
I Aftenrøden paa Præstens Gaard;
Nu suse de kolde Vinde,
Og Lyset tændes, og Rokken gaaer,
Og Ovnen buldrer derinde.

Og jeg alvorlige Spøgefugl,
Jeg sidder nu atter fangen,
Mens Rumlen af de evige Hjul
Forstyrrer mig tit i Sangen;
Den hæse Skraalen med Tørv og Aal
Forvirrer mig rent mit Versemaal —
De hører det vist paa Klangen.

Dog, flyv, min Længsel, med dette Blad,
Flyv fra den larmende Kongestad
Til Præstens hjemlige Stue,
Til alle de blomstrende Pigers Rad
Og til den venlige Frue,
Og siig, hvad hos mig du hørte og saae,
Alt, hvad mig Stakkel paa Hjertet laa,
Og bring mig saa atter Svar derpaa,
Et Blad som en Arkens Due!

Stille.

Du Slægt, der som en Storm i Høst
Henover Jorden haster,
Men aldrig i dit eget Bryst
Til Bunden Loddet kaster;
Du, som vil granske Livet ud,
Men glemmer Livets Kilde,
Søg dog engang dig selv og Gud —
Vær stille!

Hør op med denne vilde Larm,
Den hvileløse Trængsel,
Læg Øret til din egen Barm,
Hvor Sjælen staaer i Fængsel;
Dæm op for dine Lysters Elv,
Lad Strømmene sig skille,
Søg saa paa Hjertets Bund dig selv,
Men stille.

Hør op at færdes uden Ro
Imellem Livets Døre;
Hvor kan i slig en Larm du troe,
At du Guds Røst kan høre;
Han drager ei i Hjertet ind
Som Tordenstorm i Skoven,
Han kommer som en sagte Vind
Fraoven.

Du Slægt, som fuld af Harm og Had
Igjennem Verden jager,

Mens bævende lig Espens Blad
Bestandig Tungen klager!
Hvad er dit Maal, hvad er dit Med,
Hvad søger du i Vrimlen?
See, Blomsten voxer taus i Fred
Mod Himlen.

Hør, overalt i Mark og Lund
En Bøn om Stilhed lyder,
Selv Middagssolens gyldne Mund
I Skoven Stilhed byder;
Hør, Stjernerne langs Himlens Kyst
Paa Sølverharper spille
Og bede dig med bønlig Røst:
Vær stille!

O bøi til disse Stemmers Klang,
Du travle Slægt, dit Øre!
Der kommer dog den Tid engang,
Da du faaer Lov at høre;
Naar Gravens dybe Klokke slaaer,
Naar Dag og Nat sig skille,
Og Døden raaber kold og haard:
Vær stille!

Til min Far, da han tog Afsked.

Vor Slægt engang den første var i Landet.
I brede Bygder paa de store Gaarde
Endnu den sidder; men i Tider haarde

Vor Gren blev bøiet, og dens Kaar et andet.
Nu rækker atter den mod Lyset op
Med friske Knopper i den myge Top:
Din Kraft har rettet den, din Troskabs Kilde
Har mættet den indi din Aften silde.

Som Slægten hviler, mens den Kraft skal vinde
Og af det Dybe i sit Væsen øse,
Og drage til sig, hvad som kan forløse
Den Evnens Fylde, den som Kald har inde,
Saaledes følte jeg endnu i dig
En dump Naturmagt, som du magted ei;
Den var saa stærk, at Slægt til Slægt vil levne
Et Stykke uløst af dens dunkle Evne.

I den faldt Gnisten af min Moders lyse
Og varme Sjæl; og Ægteskabets Lykke
Blev ei alene Eders Alderssmykke;
Men den vil længe efter Døden lyse.
Og hvis vort Folk engang vil ret forstaa
Det Hjemmets Billed, i min Digtning laa,
Den Troens, Kjærlighedens stille Hæder,
Da skal det derfor engang elske Eder.

Hvis Norges Bonde, som jeg op ham maned
Af Bygdens Arbeid eller Sagas Rader,
Engang vil mindes — da du ogsaa Fader:
Ved dig at elske var det ham jeg aned.
Og hvis den Kvinde, som jeg skride lod
I Troens Solglands og med ærbart Mod,
Af Kvinder kjendes, da det vel tør hænde,
At de min eiegode Moder kjende.

Og nu, I sætter Jer til Aftenhvile
Fra tungvindt Dagværk og fra mange Strider,
Og taler sammen om henfarne Tider,
Om mangt et livstræt Skridt de tusind Mile, —
Nu vil som Solen over Vintersne
En takfyldt Glæde indad Ruden se
Og haarde Minder med sit Skin forgylde,
Saa Livet samler sig i Troens Fylde.

Men Ingen takker dog saa varmt som Sønnen,
For hvem I levede i Angst og Bæven
Fra Vingens allerførste sagte Svæven —
Og hvem til Gud I bar hver Dag i Bønnen.
O, vid, naar Blodet mig for voldsom jog,
Det var som Hænder om mit Hoved tog,
Og tit, naar stille jeg i Anger blødte,
Det var som Eder jeg hos Herren mødte.

Se, derfor beder jeg om at faa Kraften
Til nu (for Livet vi skal atter mødes
Og Haab hos Minder under Skjemt forsødes)
At kunne skænke dem en deilig Aften!
O lad, naar Børnebørn paa Armen le,
Dem rigtig Morgen i sin Aften se!
Saa lægger glade de engang i Døden
Sit hvide Hoved ind i Morgenrøden.

Fjeldets Blomst! Du fagre Kvinde.

Fjeldets Blomst! Du fagre Kvinde
I vor Konges Gaard!
Danmarks Prinds fik Krandsen binde
Om dit lyse Haar; —
Derfor flagge trende Riger
Under Skud og Sang,
Og fra Nordens Kirker stiger
Bryllupsklokkers Klang.

Nordens dybe, stille Villie,
Folkets Drøm iløn
Bøier i vor Kongelillie
Sig til Danmarks Søn.
Nordens Farver staa alt sammen
I vort unge Flag,
Og nu hvælver Kongestammen
Sammen Kronens Tag.

I den Fagres Hjerte banker
Jo vort bedste Blod,
Derfor Norges Høitidstanker
Med ved Altret stod,
Signede Fyrstindens Pande,
Da hun knælte ned,
Og forente trende Lande
Udi Kjerlighed.

Ja, den nye Morgenrøde
For de trende Folk
I de Unges Hjertemøde
Har sin dybe Tolk:

Som de To i Høisal føie
Kjærligt Haand i Haand,
Kjærlighed skal stille bøie
Sammen Nordens Aand.

Nordens Drømmehvælv vil lue
Over dig, o Brud!
Funkle som Orions Bue
Lyse Stjerneskud.
Thi vor Sagas dybe Villie,
Folkets Drøm om Vaar
I dig, kongelige Lillie,
Brudekronet staar!

Eclog.

I en koja, kring sin spis,
Satt en menlös slägt på bygden,
Gubben gränad, from och vis,
Gumman god som gamla dygden,
Nöjde vid sitt tända ris.

Matmors gerning hurtigt led,
Karin nystade på garnet
Jerker slöjdade en sked,
Och på golfvet lekte barnet,
Husets barn i tredje led.

Drängen med sitt sista lass
Kom från skogen trött till qvällen;
Gårdshund, gamla trogna Pass,
Makligt låg i ring på hällen;
Katten tvättade sin tass.

Moster Gunnil, i en vrå,
Talte sagor, bandt på noten;
Gamla Lustig då och då,
Husets vän, Soldat af Roten,
Finska fejden minde på.

Hastigt husbondfar man såg
Pipan emot spisen knacka;
Rörd var han i själ och håg,
Tog så brådt sin Almanacka,
Som i stora Bibeln låg.

Vänner, ropte han, se här,
Med en fröjd, som ej var tvungen:
Denna dagen är oss kär,
Låt oss be till Gud för Kungen;
Det hans dyra högtid är!

Kungars Kung, som allt förmår,
Gif hans ungdom mod och lycka!
Utbrast Gubben, och en tår
Föll uppå hans nötta krycka,
Stödet för hans sjutti år.

Gumman sade: rätt och lag
Skall han skydda för de ringa. —
Sveriges ovän skall en dag

Bäfva för hans tappra klinga,
Inföll Lustig, det svär jag.

Jag i Stockholm sett min Kung
För de flinka, blåa gossar;
Skölden blir ej honom tung,
Tapperhet ur ögat blossar,
Han är rask, som han är ung.

Doter Karin fick nu ljud;
Hennes önskan var för Freden
Och en kårlig, kunglig Brud!
Jerker lade från sig skeden,
Och bad samma bön till Gud!

Gunnil, fattig fromma själ,
Tog till orda så gunådligt:
Folket för allt split och gräl,
Kungen för allt krankt och vådligt,
Store Gud, bevara väl!

Nu förentes allas röst,
Nu upphöjdes allas händer:
Sveriges Kung, till Sveriges tröst,
Styre lyckligt sina Länder
Till dess sena ålders höst!

Tänd din lusteld, Lyckans Son,
Låt kanonen glädje dundra;
Fröjda dig med stoj och dån!
Låt oss små din prakt beundra,
Dina murar vidt ifrån.

Då palatset upplyst står,
Glindrande i lustbarheten;
Blott en suck från kojan går;
Högre dock än fröjdraketen
Detta tysta offer når.

Hvad outsägligt kärlek har att säga.

När siska vackert sjunga hörs för siska
I trädens skuggor: när de älskande
Förstulet i hvarandras öra hviska —
Hvad är det, som de sjunga, och hvad hviska de?

När Våren ligger uti alla dalar,
Och unga blomsterögon vackert be;
När blicken tyst och tjust till blicken talar —
Hvad är det, som de be, hvad se och blicka de?

När fjäril ses till blommans sköte flyga,
Och du i lundens skuggor tyst får se
På samma stigar tvänne skygga smyga —
Hvad är det, som de söka, och hvad bedja de?

Till blomparterrn när zefir vingad ilar,
Och dröjer der sin hyllning ta och ge;
När läpp mot läpp hos kärlek kärlek hvilar —
Hvad är det, som de hämta, och hvad gifva de?

När månsken ligger öfver land och vatten,
Och tvenne anlet synas himmelskt le,

Och ömma suckar höras genom natten —
Hvad är det, som de svärma, och hvad sucka de?

Hvad osagdt alla tungomålen äga
För de på jorden unge, lycklige;
Hvad outsägligt kärlek har att säga —
Det bedja, skåda, söka, sucka, hviska de.

Till Hulda.

Blåögda dotter ifrån Söderns friska
Och sommarvarma verld,
Der vindar som en halfdöd harpton hviska
I lagerkronor om sin lefnadsfärd,
För dig jag lägger nu i sång, i dikt,
Min tankas sagospel, min känslas bikt.

Blif mild mot dem, så mild som dagens stjerna,
Hvars panna glänser ren,
Och i hvars lockar strålen leker gerna
Och blixtrar, en demant med himmelskt sken,
Som hulda armar kring allt skapadt slår,
Och i hvars öga zeraphs-själen står!

Var varm också! I sången bor det värma,
Och värma fordrar den;
Till lif och kärlek söker den sig närma,
Och varmt är lifvet, varm är kärleken;
De båda sitta uppå solens klot,
Och jorden rullar ljus vid deras fot.

Hvad djerft du finner, glöm det! Sångarsinnet
Är örnbevingadt ju;
Två mör det matas af: af hoppet, minnet,
Men ej af slumrerskan, det bleka nu:
Till flygt mot Gud dess gyldne vinge spänns,
Det vet en skapelse, men ingen gräns.

Förlåt det dunkla! Dunkel är man ofta,
Ty man till stoftet hör;
Och, fast på skyn de ljusa liljor dofta,
Så ligger dimmigt jordklot nedanför,
Och knappast solen ned i vester går,
Förr'n natten mörk på fjellets skythron står.

Och svärmar jag — förvånas ej! Naturen,
Den svärmar ju också;
På gyllne vingar genom rymder buren,
En himmelsfärd den drömmer sig uppå:
Den har en aning för hvar väckt minut,
En dröm för hvarje ros, som spricker ut.

Men se mer djupt än blott på ytans glimmer,
Låt den ej locka dig;
Se ej på bilderna kring husets timmer,
Men in i husets pelar-salar stig;
Må hända finnes der en skatt mer stor:
I jordens inre jordens genius bor.

Dock, yttre prakten? Ja, den hör den inre
Väl som en blomdrägt till;
Men för ett större är dock den ett mindre,
Och blott det större jag dig gifva vill,
Ja, ack! det största, om jag kunde blott,
En stjerne-krona och ett stjerne-slott.

Svanhvits sång.

Stilla, o stilla!
Somna från storm och snö!
Ensliga lilla,
Nu är det tid att dö!
Kallt är kring dal och sjö;
Stilla, o stilla!

Stunderna ila,
Snart du den sista ser;
Hvila, o hvila!
Vissna, som andra fler! —
Hjerta! hvad vill du mer?
Hvila, o hvila!

Skuggan låt gömma
Allt, hvad du njöt och led:
Glömma, o glömma, —
Sådan är solens sed!
Lär dig i nattens fred,
Glömma, o glömma!

Domna blott, domna!
Snön är din bästa vän;
Godt är att somna:
Vår kommer ej igen.
Hjerta! hvi slår du än?
Domna blott, domna!

Tystna då, tystna,
Töm i en suck din själ!

Upphör att lyssna;
Lifvet dig bjöd farväl:
«Arma, god natt, sof väl!»
Tystna då, tystna!

Smaafuglene ved Juleneget.

Hvor grøn er Skogen i Soløer! Der,
Der synger ikke Smaafuglene meer!

Thi Bondens Suk har dem rent forstemt;
Og Fogdens Dumbjelder har dem skræmt.

De klinge langsad den tyste Mo.
Dog sidste Julekveld sang der To.

«Kom, vesle Sisik, følg med, følg med!
Et herligt Julekveldsmaal jeg veed.

«En fattig Husmand bag Skogen boer;
Han gi'er os et Neg iaar som ifjor.

«Han eier kun tre; dog gi'er han os et.
For Jesu Skyld, saa gjør han det.

«Og hør du Smaasisik, stur ei saa;
Men følg med din Fætter, Spurven graa.

«Jeg kalder mig graa, skjøndt jeg er gul;
Thi jeg har pyntet mig nu til Jul.

«Det fyger høit over Bondens Tag.
I Neget sætte vi os imag.

«Vi sidde til Ørene op i Mad:
Julen gjør ogsaa Smaafuglen glad.

«Vi fylde Kroen med Julebrød:
For os er ogsaa den Frelser fød.»

Saa fløi de Sødskendebørn afsted.
Om Julekvelden er Lykken med.

Forbi en Skjære de heldigt slap,
Der vippede paa en Veirhanes Knap.

Sig Katten listed paa Laavebro;
Han skotted lysten op til de To.

Men Sulten gjør baade døv og blind;
De styrtede sig i Neget ind.

Der sad' saa lunt de i Sno og Sne;
Kun Stjerne høiest dem kunde see.

Der sad de trygt paa den høie Stang.
Den Julenat blev dem ei for lang.

Der sad de begge til Messetid.
Da Klokkerne ringed, saa fløi de did.

De satte sig paa det høieste Spir;
Der stod en Hane af Guld til Zir.

De satte sig paa den Hane af Guld;
Der saae de Himlen af Engle fuld.

De hørte, En af de Engle kvad:
«Glem aldrig, Barnet mit, Tak for Mad!»

Da slog det haardt dem, at det var glemt,
At Sligt er ilde, om end fornemt.

«Vi byde Skjæren og Katten Trods;
Vi maae tilbage at takke for os.»

De traf den Husmand i bitter Graad:
«Nu veed jeg ikke mit arme Raad!

«Til Nytaar kommer den Skrivers Kar,
Han plundrer fra mig alt, hvad jeg har.»

Sligt tyktes de Smaafugle altfor svært.
De sukked til Gud for sin gode Vært.

«O, Gud vil vistnok i Naade see
Til dig, som gav os et Neg af tre!

«For Jesu Skyld du lod os det faae.
Vi ere ogsaa Guds Børn, skjøndt smaa.

«Vi komme nu for at takke for Mad:
Gud gjøre god Fattigmands Hjerte glad!»

De Smaafugle fløi til det tomme Neg.
Knapt komne did, de af Glæde skreg:

«Her er et herligt Mirakel skeet!
Lad komme nu Foged og Karlen med!

«For hvert et Korn er en tung Dukat
Fra Straaet skudt i den hellige Nat.

«Der er vel tusind, ja tusind og ti.
Med mindre er vel din Sorg forbi.»

Den gamle Skjære paa Taget skreg:
«Godhjertets Ager bær gyldne Neg.

«Men gid det Guld, den Plundrer skal faae,
Maa blive til bare Agner og Saa!»

Nei, onde Skjære, gid det bli'e Korn!
Og Bondens Korn Guld som tilforn!

Lokkende Toner.

Der fløi en Fugl over Grane-Hei,
Som synger forglemte Sange;
Den lokked mig bort fra slagen Vei
Og ind paa skyggede Gange.
Jeg kom til skjulte Kilder og Kjern,
Hvor Elgene Tørsten slukke;
Men Fugle-Sangen lød endnu fjern,
Som Nyn mellem Vindens Sukke:
Tirilil Tove,
Langt, langt bort i Skove!

Jeg stod i Birkenes høie Sal,
Mens Midsommer-Dagen helded;
Der tindrede Dugg i dyben Dal,
Det skinned som Guld af Fjeldet.
Da bæved Lunden, da lød det nær,
Som af en susende Vinge,

Og grant jeg hørte fra Fjeld og Trær
De lokkende Toner klinge:
Tirilil Tove,
Langt, langt bort i Skove!

Der fører en Sti saa langt af Led
Til Lien, hvor Fuglen bygger;
Der stemmer den op hver Sang, den veed,
I dunkleste Grane-Skygger.
Men om jeg aldrig kan vinde did,
Jeg kjender dog Lokke-Sangen,
Hvor sødt den kalder ved Sommer-Tid,
Naar Kvelden har dugget Vangen:
Tirilil Tove,
Langt, langt bort i Skove!

St. Onofrio.

Du gamle Kloster paa de klare Høie,
Som over Verdensstaden stille seer —
Opstig nu atter for mit indre Øie,
Endskjøndt mit ydre skuer dig ei meer.
For Nordens Sne lad Rosenhækken bøie
Sig om din Have, som i Solen leer,
Og lad mig vandre under dine Buer,
Mens Aftenrøden over Roma luer.

Der løfter det sin Krands af Kupler, Taarne
Og Oldtidsmure høit mod Himlens Blaa,

Mens lig en Kæmpevagt om den Udkaarne
I Guldharnisk de fjerne Bjerge staae.
Kun Klokkelyd, paa Aftenlufte baarne,
Fra Stadens Larm til disse Høider naae;
Mens Tiden gjærer, her er Aanden rolig,
Thi San Onofrio er Fredens Bolig.

Det følte han, som her for Sekler siden
Fandt sikker Tilflugt efter Livets Dyst,
Hin store Digter, som udfyldte Tiden,
Som Korstogs-Harpen stemte ved sit Bryst,
Som fik til Sangerløn en navnløs Liden,
Skjøndt han Italiens Hæder var og Lyst —
Her var hans Pathmos midt i Verdenshavet,
Her døde han, her ligger han begravet.

Torqvato Tassos Aand endnu omsvæver
I stille Høihed dette Hvilens Hjem,
Hans Kjærlighed, hans Sorg end gjennembæver
De tause Haller og indvier dem.
Høit Klosterkirken sig paa Bjerget hæver
Som hans befriede Jerusalem,
Og Haven strækker sine grønne Gange
Ad Bjerget hen, saa yndigt som hans Sange.

Her paa Terrassen, under Egens Stamme,
End vises Pladsen, hvor han gjerne sad
Og saae, som nu, det stolte Roma bramme
I Aftensolens dybe Purpurbad —
Med Digtersyn han nød den Storheds Flamme,
Mens luttret nu for Lidenskab og Had
Han kunde fuldt sin Sjæl i Mindet sænke
Og paa sin Del af denne Storhed tænke.

Han rolig lod sit sidste Blik gaae vide
Om skjønne Fædreland, fra Sted til Sted.
Han hørte atter milde Bølger glide,
Som i sin Barndom, mod Sorrentos Bred,
Hvor Myrthen hænger over Klippens Side,
Og Sletten er et stort Orangebed —
De søde Dufte fra hans Barndomsdage
Kom i hans sidste Timer nu tilbage.

De lagde sig formildende og bløde
Om bittre Minder fra hans Manddoms Aar,
Da Kjærlighed blev regnet ham til Brøde
Hist i Ferraras stolte Hertugsgaard,
Hvor Sangermod med Fyrstehaan holdt Møde,
Til i et Fængsel graanedes hans Haar —
Af alt Det nu kun Leonoras Smerte
End kunde stundom tynge paa hans Hjerte.

Men ogsaa denne Sorg jo vilde vendes
Til Glæde snart i Paradisets Havn,
Hvor ingen jordisk Forskjel mere kjendes,
Hvor Kjærligheden ikke meer har Savn.
Snart vilde først hans Pilgrimsgang fuldendes,
Mens Fædrelandet tog i Arv hans Navn,
Fra Capitol ham vinked Laurens Krone, —
Her skulde Dødens Palme ham forsone.

Saa var Torqvato Tassos sidste Tanker,
Som selv han skrev dem til en prøvet Ven.
Forlængst er faldne nu hans Jordlivs Skranker,
Hans Legem er i Kirken smuldret hen —

Dog mangen Sangens Pilgrim endnu banker
Paa Klostrets Port, at mindes ham igjen.
Jeg var blandt dem, og jeg vil aldrig glemme,
O, San Onofrio, din Himmelstemme.

Ved Dantes Monument.

Til Fædrestaden, som dig grumt forstødte
Kan du, o Dante! nu tilbagevende.
Skjøndt Døden i Exil du maatte kjende,
Du lever end i Staden, som dig fødte.

Paa Santa Croces Plads din Mindestøtte
Det Folk har reist, hvis Hjerter for dig brænde —
Dit strenge Aasyn bort du ikke vende!
Dit Folk har nu udsonet, hvad dig mødte.

I Sekler laa det jo i Lænker bundet,
Men har nu sprængt dem, og har reist sig atter
I Aand og Kraft, som er fra dig udrundet;

Derfor det nu dit Billede opfatter
Som et Symbol paa hvad det snart har vundet:
Italiens Frihed er din stolte Datter.

Petrarca i Vaucluse.

Här, skild från verlden, jag mitt hem utkårar
I «slutna dalen», invid Sorgas källa,
Som ur sin urna låter vågor välla
Mer ymniga än mina egna tårar.

Här intet oskönt mina ögon sårar,
Ej öfver ondskan skall min harm här svälla:
Här vill jag frossa, som de evigt sälla,
I sköna tankar och i nya vårar.

Min skatt, min seger och mitt hopp är friden,
Min frihet? den, att vara evigt fången,
Likt fågeln, som blir qvar i öppna buren,

Mitt sällskap? böcker från den gyllne tiden,
Min allmakt? Kärleken, min glädje? Sången,
Min tanke? Laura, och min tröst? Naturen.

Templet i natten.

Som en nunna bärande sitt kors
Uppå mjellhvitt dok och mild förklaring
På sitt anlet, der sig englar spegla,
Står du skön uti din marmorskrud,
Helga tempel, vigdt åt fridens Gud.

Öfver synden vakar lampans sken
Eller darrar under qvalets suckar;
Men kring fromma blommor, som ej vissna
På ditt fönster, flyter himlens våg,
Hvilken nyss i månens källor låg.

Oron spritter, som ett lif för stål;
Växer hög i natten, med dess skuggor;
Men uti ditt inre ej ens svalan
Sväfvar nu, en aning lik, och kör
Ej ett grand, det dagens stråle för.

Mödor vexla af med mödor blott
För de dödlige i långa dagar.
Vid ditt altar tystnan knä då böjer,
Och din hvilodag den bryts ej förr,
Än ditt klockslag klappat på hvar dörr.

Och du öppnar åter då din famn,
Lik en moder huld fast hvilan störes
Och inunder dina hvalf nu bygger
Menskohjertat, lugnadt, detta bo,
Hvari vingar växa för dess tro.

Lycklig du! Ditt inre hvilar tyst,
Då vid glödhet andedrägt från djupet
Jordens dunkla tankar bråda mognas:
Blott när himlens smälta fram i Gud,
Väcks ditt lif af deras gång till Gud.

En Ring.

I ring går solen
Kring himlapolen,
I ring går månen på nattens panna;
I ring, som tärnor,
Gå fästets stjernor,
I evig kretsdans, och aldrig stanna.

I ring sig böjer
Det hvalf, som höjer
Sig guldströdt öfver oss rundtomkring:
Och jorden rundar
Med fält och lundar
Og berg och sjöar sig sjelf till ring.

I ring går våren
Och sommarn, hösten
Och vintren jemt uppå jordens rund,
Och löjet, tåren,
Och smärtan, trösten
I kretsgång vexla på tidens grund.

I ring sig hvälfva
Hon sägs ju, sjelfva
Den dunkla ändlösa evighet.
Och derför ringen
Bland jordetingen
Betyder hvad som af slut ej vet.

Ett tecken är han,
Ett vittne bär han

Om en osvikelig kärleks tro.
Med stilla gamman
Han knyter samman
Och huld befäster två hjertans ro.

Din hand vi trycka,
Och frid och lycka
Vi önska dig till det gyllne band:
Må englar sväfva
Kring dig, och väfva
Ditt lif med Hans, som du gaf din hand.

En Vinterafton.

Så klar är himmelen, men ack! så kall,
Och tyst är vinden, tystnadt böljans svall.
Och dagens drottning bort mot söderns berg
Drar släpet samman utaf blekröd färg.

Hon matt bepurprar täcket utaf snö,
Som vidt sig breder öfver land och sjö;
Och en och annan stjerna blickar ren
Förstulet fram med melankoliskt sken.

Så öde tyst är allt som i en graf:
Det är som hade lifvet stannat af,
Ej klingar muntert någon fågels röst,
Ej hörs en suck utur naturens bröst.

Du kalla bild utaf min egen själ,
Du min förtrogne, jag förstår dig väl:
Lik en förstenad Niobe jag står
Som du, och graflagd är mitt hjertas vår.

Din bleka snöfäll bäddat sig uppå
De gröna fält med sina blommor små;
Och jorden är en stor familjegraf,
Som slukat allt hvad vår och sommar gaf.

En skorpa lagt sig utaf frost och is
Kring själens blomsterverld på samma vis,
Och minnet är min flydda sällhets grift
Med frusna tårar på sin gyllne skrift.

Till andra himlar dina solar dra,
Och rundtom kring dig höjas skuggorna:
Så dras mitt hopp till andra stjernors sken:
På jorden var det biltogt länge sen.

Välan! en frände har jag, det är du;
Ej veklig klagan vill jag spilla nu,
Men lugn som du jag bida vill den dag,
Då isen smälter — och försont blir jag.

Då rusa källorna utur sitt tvång
Och blomman vaknar upp vid fågelsång,
Och solen åter kysser jorden varm,
Då springa rosor upp på brudens barm.

Då fly idéerna ur lifvets slagg,
Och frälste bada sig i Edens dagg,
Och hjertats värma, adlad, åter väcks
Utaf den sol, som icke tändts, ej — släcks.

Öknen i Oasen.

Utan gräns, oöfverskådlig,
Utan lif och utan vexling
Sträcker sig den vida öknen
Som ett dödt och slumradt verldshaf.
Öknen bär dock i sitt sköte
Gröna, svala, blomsterrika,
Lummiga oasens eden,
Der de klara vattensprången
Spritta gladt i dunkla lunden,
Der de fria fågelskaror
Qvittra gladt i täta dungen.
Men i midten af oasen,
Famnad af dess gröna armar,
Flägtad af dess rika grenar,
Rundt omtonad af de friska
Källors sorl och fågelsånger,
Är en liten öken åter,
Mera liflös, mera dödslik,
Mera tyst och utan vexling,
Än den stora utanföre.
Ty den vida öknens sandhaf
Kan dock röras upp i vågor,
Yra vildt och ändra former
Under stormens jettevingar;
Kan ock någon gång, då vindar
Fört ett frö från fjerran rymden,
Och då solens väna stråle
Mildrad gjutes öfver fälten,
Ur sitt ufruktbara sköte

Alstra fram ett strå, en planta,
Som af dolda källor näres
Och i sina tider vexer
Upp till palm med herrlig krona
Men den lilla öknens yta
Blir dock lika slät och jemnad,
Ginge stormens vilda ande
Än så våldsam fram deröfver;
Röjer intet drag af fägring,
Smyckas ej af ros och grönska,
Sände solen än så varma,
Milda, ljufva kärleksblickar.
Natt och dag och storm och sol-lug,
Moln och klarhet, allt är lika
För den evigt stumma öknen,
Ty den är — ett öfvergifvet,
Tomt och döfvadt menskohjerta.

Brustna strängar.

«Storm» heter ynglingens lösen. Framåt
Ilar han glädtigt på stridsbanans stråt.
Faran han endast till namnet fått röna,
Stolt vill han kufva den okända sköna;
Vid sin triumfvagn han henne vill se
Fjettrad: — o ve!
Minns ej hur mången
Förr i den fejden blef sårad och fången.

Ut har han stormat i vidöppen verld,
Kommer så åter till fädernehärd
Tyst och med kallsvett på kämpareänne.
Huru han kampen bestått ej vi känne:
Hvad han förlorade och hvad han vann
Vet endast han.
Dock står det skrifvet
Djupt i hans drag hvad han hemtat af lifvet.

Fred har han ernått, en sådan slags fred,
Som i en stad, hvilken elden brännt ned,
Och der bland remnade, svarta ruiner
Endast en nattflägt i murarna hviner.
Stum är han nu; ej som stormstilladt haf:
Stum som en graf.
Nästa minuten
Hafvet kan brusa, — men grafven blir sluten.

Ögat, som strålade eldigt och käckt,
Blickar nu liknöjdt; dess låga är släckt.
Ej ur vulkanen mot himlarna flammar
Elden, som sprängde sin fjellstarka kammar,
Glöden är svartnad i lidelsens ugn;
Ytan är lugn.
Kanske derunder
Sjönk ett Pompeji i härjningens stunder.

Fruktan och hopp, som på verldslifvets haf
Jaga de dödlige, vet han ej af.
Stelnad han sitter i nattliga töcknen,
Som den uråldrige Memnon i öknen.

Endast då morgensol, herrlig och ny,
Höjer ur skyg
Gyllene klinga,
Höres en suck ur hans stenbröst sig tvinga.

Askvädret.

Det mullrar i skyn, —
Flammor skymta vid skogens bryn,
Och tunga moln öfver heden vandra,
Som famna, slita, krossa hvarandra;
För lilja, för ros mer ej fågeln slår:
Han är tyst — ty: åskan går!

Hon går sin stilla, höglidliga gång
Öfver land och haf,
Allvarlig, dyster som bardens sång
Vid en kämpagraf;
Den rikes palatser hon stöter i grus,
Men lyser in som ett Herrans ljus
I den fromme fattiges koja,
Som glad och som rik med det lilla han fått
Ej känner behofven, som stoja
På glänsande marmorn i höghvälfda slott,
Och tärande lugnet i stjernsådt bröst,
Der hviska och hväsa med qvalfult röst.

Det blixtrar, det ljungar i slag på slag,
Det är natt och dag,

Och sorg och nöd
Och lif och död
I ett andedrag.
Hör, faran åker i svartnande sky,
Se, barn och qvinnor klagande fly,
Naturens hjerta arbetar så tungt,
Och seglarn förgås uppå hafven;
Blott — djupast i grafven,
Och högst ofvan molnen der är det lugnt.

Arbetet blir slut; i stället blir bön,
Och tecknet ger Gud med sin åskas dön;
Nu menskan förnimmer den Eviges röst,
Och skådar med bäfvan ner i sitt bröst,
Der lustarna sjunga
Med giftstruken tunga,
Der afgudahus,
Som sinnet förnöja,
Så stolta sig höja
I villande ljus
På det krossade altarets grus.
Och tviflet, som sväfvat
Med redlösa tankar
Kring himmel och jord,
Och anat och bäfvat,
Får fast i ett ankar,
Det eviga ord,
Det ord som den osedde hämnaren talar;
Och Christi församling i berg och i dalar
På knä uti tårar och böner står,
Men starkare, starkare åskan går!

O! vill du se en herrlig bild af friden —
Den frid, som barnaskapets löfte fått,
Som kastad midt i bränningen af striden,
Ur frestelsernas eldprof renad gått,
Som stark i bön och stark i kärlek brunnit,
Och kämpat med sin Gud, till dess han vunnit —

Se der en man, som på den nötta stafven
Har laggt ett hufvud, lutande till ro,
Och nu på gränsen af den mörka grafven
Står lugn i stormen, salig i sin tro,
Och ser i blixten med Guds finger skrifvet:
Jag, Herren, är uppståndelsen och lifvet!

På knä sig kring den gamle troget sluter
En blomstergrupp af barn, så blyg och skön,
Och förstlingen af barnslig kärlek gjuter
I offerelden af en helig bön;
Och bönen flyger, flyger tills han finner
Det ljusa mål, hvarföre hjertat brinner.
Så flyg, du rena dufva,
Så långt, så fjerran far
Och återkom med ljufva
Och glada gudasvar:
Se'n kan du vingen rufva
Ifrån din himmelsfärd
I hjertats verld.

Det blixtrar, det ljungar i slag på slag,
Det är natt och dag,
Och sorg och nöd
Och lif och död
I ett andedrag.

Hör, faran åker i svartnande sky,
Se, barn och qvinnor klagande fly,
Naturens hjerta arbetar så tungt,
Och seglarn förgås uppå hafven,
Blott — djupast i grafven,
Och högst ofvan molnen — der är det lugnt!

Tystnad.

«Heliga tystnad!
«Död uti lifvet,
«Lif uti döden,
«Forskningens moder,
«Diktningens källa,
«Skydda min frid!
«Rädda min ande,
«Undan det tomma,
«Rysliga hvimlet!
«Lägg dina varma
«Snöhvita vingar
«Öfver mitt hjerta,
«Söf det, o söf,
«Att det må tiga,
«Att det må hvila,
«Tiga, som vågen
«Tiger i stilljc.
«Hvila, som barnet
«Hvilar på dansen.

«Heliga tystnad!
«Död uti lifvet,
«Lif uti döden!
«Gif mig din frid.»

Tyst var den första
Menniskans tanke,
Tyst var den första
Menniskans bön,
Tyst var den tjusande
Friden i Eden.
Blommorna drucko
Daggen och ljuset, —
Daggen och ljuset
Föllo ju tysta
Ned ifrån himlen.
Lugna och stolta
Spirade träden
Upp mot det blå:
Kröntes af solens
Tysta och rena,
Eviga sken.
Strax med det första
Ljudet i verlden,
Oskulden dog.
Falsk var den första
Vispiga vestan,
Som så beställsamt
Hviskade joller i
Blommornas öra:
Och uti trädens
Löfvade grenar

Sqvallrade först.
Falsk och förrädisk
Höres ju ormens
Hväsande tunga:
Så med de första
Ljuden i verlden
Oskulden dog. —
Grym var den första
Nordan, som grumlade
Verlds-oceanens
Speglande rymd.
Vild var den första
Tordön, som splittrade
Ekarnas kronor.
Vildare hördes
Dånet ur malmen,
Menniskoödarn,
Sorgernas källa,
Afgrundens son.
Ren med det första
Bullret i verlden,
Fridens olympiske
Genius dog.
Renast är kärleken
Innan han talar:
Skönast är dikten
Medan han hvilar
Tyst uti skaldens
Glödande barm
Ädlast är dygd, som
Sig sjelf ej besjunger,
Tiger och handlar

Mäktigt och tyst:
Lidandet ädlast
Då det ej klagar —
Tiger och dör.

Heliga Tystnad!
Älskade pilgrim
Från de förklarade
Andarnas land!
Är du en främling
Här i den vilda
Stormande verlden,
Är du föraktad af
Menniskans slägte,
Dröj dock — o dröj!
Sätt dig så stilla
Ned vid mitt läger,
Gif mig en tanke,
Gif mig en härlig
Bild af det väntade
Eviga lifvet:
Heliga Tystnad,
Död uti lifvet,
Lif uti döden,
Gif mig din frid!

En Ubekjendt.

Jeg havde som Barn en gammel Ven,
Han var Pebersvend
Og noget i Slægt med min Moder;
Fra Morgen til seent paa Natten hen
Han sad mellem Bøger og Noder.

Der sad han bleg og med falmet Lok
I Haanden en Stok,
Ulykkelig, syg og kroget;
Forresten var han, troer jeg nok,
Organist eller saadant Noget.

En Kunstner var han i alle Fald,
Et himmelsk Kald
Var lagt af Gud i hans Hjerte;
Men Ingen ændsede det, og al
Hans jordiske Løn var Smerte.

— Min gamle Lærer, min ældste Ven!
Dit Liv gik hen
Uden jordisk Fordeel og Ære,
Og dog er du saa nogetnær den,
Jeg af Alle helst vilde være.

Thi du var en Christen. Imedens Faa
Kun tænkte paa
Lidt Venlighed dig at unde,
Gik du, selv fattig, til Armods Vraa
Og hjalp det bedste, du kunde.

Og skjøndt Bekymring bøied dit Bryst
Og tvang din Røst,
Saa blev du dog tro i Striden,
Og Troen gav dig en himmelsk Trøst,
En evig Seir over Tiden.

— Paa Trinitatis Kirkegaard
Alt mange Aar
Du hviler nu skjult ved en Side,
Og ene jeg bekrandser mod Vaar
Din Grav med Lillier hvide.

Men skulde det mulig gaae med mig,
Som det gik med dig,
Som i Verden det gaaer med for Mange;
Skal jeg vandre, som du, ad ensom Vei,
Og Ingen vil høre mine Sange;

Skal jeg sidde, som du, med falmet Lok,
I Haanden en Stok,
Ulykkelig, syg og kroget,
Og lære mulig en Børneflok
ABC eller saadant Noget. —

Saa priser jeg dog min Skjæbne, naar
Jeg ikkun faaer
En Plads hos Gud ved din Side,
Og en trofast Haand vil smykke mod Vaar
Min Grav med Lillier hvide.

Flygtningen.

Paa Reden ved Pillau ligger en Brig,
Der holdes klar til at lette Anker;
I Blæsten hvine dens Master og Rig,
Og Bølgen slaar op om dens glindsende Planker.
Kaptainen har Kikkerten vendt mod Land
Og øiner en Baad, der styrer mod Briggen;
Da er det paa Tide, — da raaber han:
«Hiv under Ankret! — de komme med Giggen.»

Mens prøvede Mænd ved Spillet staa,
Og Ingen ombord vil Arbeidet svigte, —
Mens Seil skal sættes fra Stag og Raa,
Er Baaden et Øieblik tabt af Sigte;
Men se, — nu farer, i Blæst og Fraad,
Den ventede Gig, som om den var jaget,
Og bag den haster en anden Baad,
Der bærer den preussiske Ørn i Flaget.

Men Giggen gaar let, — nu lægger den til,
Og snart er den hængt i Taljer og Stroppe;
Nu standses just det hivende Spil, —
Der høres et Raab, at Ankret er oppe.
Saa strækkes Skjøder og Fald med Flid,
Og Alt er klart, tilveirs og forneden.
Da kuler det skarpt, og Søen gaar hvid,
Og Briggen gjør Fart, og seiler af Reden.

Og nu først mærkes en Fremmed ombord,
En Passager, som Giggen har hentet.
Han sidder saa taus, og fast uden Spor
Af Liv er hans Aasyn, hvor Sorgen staar prentet.

Han passer ei godt til det skummende Blaa, —
Hans Manddom er underligt bøiet og blegnet.
Saa brudt er kun den, der i Fængselets Vraa
Har stirret for længe, og Dagene regnet.

Han kom fra Land som det jagede Vildt,
Der springer tilsidst i de rullende Bølger;
Men Havet har dog ei hilset ham mildt,
Og Stormen paa Dybet er nu hans Forfølger.
Med mindskede Seil, med sitrende Skrog,
Den prægtige Brig i Bygerne krænger;
Saa godt den styres, mister den dog
I vældige Styrtninger Rær og Stænger.

Mens Ugerne gaa, blandt Banker og Rev
Det ængstede Skib er jaget og tumlet.
Paa Vagten ved Nat, i Kuling og Drev,
Har Mandskabet tit om den Fremmede mumlet.
De tale med Gru om det stirrende Blik
Og Sukket, der hult som et Forvarsel lyder, —
De have et Sagn om et Skib, der forgik,
Fordi der ombord var en skummel Forbryder.

Men Briggens Kaptain veed bedre Besked
Og taaler ei Sladder, der føres for længe;
Nu standser han den med en tordnende Ed
Og siger med Haan til de begede Drenge:
«Hvor staar Eders Kurs, hvor vil I dog hen
Med Kjerringesnak paa de brusende Vande?
Hvad har han forbrudt? — Hans Dolk var en Pen,
Og sværmende Tanker hans farlige Bande.»

Saa lyder Kommando, — hver Mand paa sin Plads
Har faaet en Gjerning, der maa tages vare.
Den Fremmede kun, paa den haarde Seilads,
Kan sidde i Tanker og Kræfterne spare.
Han ændser kun lidt, i Uveirets Brag,
Om Søen slaar ind og skyller ham over;
Paa Dækket han er ved Nat og ved Dag,
Og hefter sit Blik paa de voxende Vover.

Den sidste Nat af den langsomme Fart
Er Himlen sort, og Alle maa vaage.
Det lensende Skib skal nu holdes klart
Af Kysten, der ligger i Mulm og i Taage.
Og nu har Mismod grebet Enhver, —
Nu vaagner en tung Erindring med Styrke;
Thi forrige Aar i Farvandet her
Led Briggen et Tab i det natlige Mørke.

En sytten-aars Dreng gik her overbord;
Hans Raab om Hjælp var i Stormen at høre, —
Og Ingen har glemt det hvinende Ord,
Der skar som et Sværd i det lyttende Øre.
Der lød en Røst i hans angstfulde Raab
Af al den Kval, som i Hav-Dybet blunder;
Han svømmede længe med svindende Haab
Og kunde ei frelses — og maatte gaa under.

Og nu er Natten atter saa mørk,
Og Frygten er vakt i det dobbelte Øde.
Hvad Magt har et Liv i den brusende Ørk,
Hvor Skibet gaar mulm-dækte Rædsler imøde?

Kaptainen ser ud i den kulsorte Nat, —
Og Seilere varsles i ængstende Timer;
Lanternen i Taagen lyser kun mat,
Kanonerne løses, og Skibs-Klokken kimer.

Nu stilner det af, og Dagningen gryr, —
Den mødige Brig i Dønningen slingrer;
Hist dukker af Sø-Brynet Lindesnæs Fyr,
Og Maagernes Skrig over Bølgerne skingrer.
Da spørges: Hvor er den Fremmede nu? —
De søge forgjæves, — han er ei at finde.
Saa standse de Alle, med Studsen og Gru,
Og drage hans sorgfulde Billed til Minde.

Han gik overbord paa den farlige Vagt,
Da Skibs-Klokken kimede traurig og bange.
Med Dybet havde han sluttet en Pagt
Om Frihed og Fred for den martrede Fange.
Han kom ombord med et svindende Haab,
Med Asken af Manddommens glødende Varme;
Der var ingen Kamp, og der hørtes ei Raab,
Da Bølgerne tog ham i knugende Arme.

Musik i Hjemmet.

Naar Mørket staaer ude, og Lampen er tændt,
Og Arnen har hjemlig Lue,
Da lukker du op dit Instrument
Og fylder med Klang vor Stue.

Den fine Haand ret haver den Magt
At røre de spændte Strenge,
Saa Harmonien til Liv vorder bragt
Og kan til mit Hjerte trænge.

Hvad store Tonemestre har drømt
Og fæstet i Nodebogen,
Det tolker din Kunst, snart vildt, snart ømt,
Mens jeg lytter taus i Krogen.

Da strømmer forbi mig mangt et Lyn
Og mangt et levende Billed,
Da aabnes først ret mit indre Syn
For hvad de Mestre har villet.

Jeg fatter Beethovens Sjælekval,
Hans Lidenskabs dybe Vælde,
Saa tung som Fossen, naar den i Dal
Sig styrter fra høie Fjelde.

Jeg trylles ved Mozarts Melodi
Saa sød som Duft af Violer —
Og dog med saa stærk en Magt deri,
At den ryster Afgrundens Poler.

Jeg vugges paa Haydns blide Strøm,
Som en landlig Egn gjenspeiler,
Mens Skalmeien lyder fra Krattet øm,
Og Baaden saa let henseiler.

Jeg kan forstaae den Sang uden Ord,
Som Mendelssohn sukker i Lunden —
Jeg hører med ham Høststormenes Chor,
Naar Sommerens Rose er svunden.

Min Sjæl med Weyses fromme Choral
Løftes paa Andagts Vinge
Didop, hvor i Fredens himmelske Sal
De Saliges Harper klinge.

O Toner, som fra Kjærligheds Haand
Mildt gjennem Sjælen drage,
I bringe til min prøvede Aand
Ungdoms Drømme tilbage.

Jeg lever igjen saamangen Kveld
I Eders fortryllende Rige,
Og det er fra Hjemmets eget Væld
At I saa lifligt opstige!

Rosorna på Grafven.

Ibland vårdorna på kyrkegården
Thekla gick en qväll med friska rosor
Att på tvillingbrodrens graf dem lägga
Som ett offer af den stumma sorgen.
När hon hunnit intill gröna kullen
Der den dyre hädangångne gömdes,
Föll hon ned på knä i helig andakt;
Och då flögo böner upp till himlen,
Och då föllo tårar ned till jorden,
Och då nedsteg tröstens milda engel
I det trogna, systerliga hjertat. —
Plötsligt störtdes hon af djupa suckar —
Och hon höjde upp det våta ögat.

Då hon såg en graf, som nyss var skofiad,
Och på denna graf en likblek flicka,
Böjd og vissnad som en frusen lilja.
Mellan själar, som af sorg betungas,
Finnes det en ljuf, en evig frändskap:
Och sin egen smärta Thekla glömde,
Stapplade till suckerskan på grafven,
Slog sin arm kring henne ömt och sade:
«Arma syster, säg mig hvem du sörger?»
Flickan teg, men pekade på hjertat.
«Arma syster, kan du icke gråta?»
Flickan teg, men pekade på pannan.
«Du har inga rosor lagt på grafven:
Vill du hafva hälften utaf mina?»
Flickan teg — och pekade på kinden,
På den tärda, andebleka kinden,
Och hon hviskade med bruten stämma:
«Har jag ej lagt rosor uppå grafven?»
Då föll Thekla till den armas hjerta,
Och hon gret, men frågte intet mera.

Til Modgang.

Jeg tør — stolt hæver sig min Aand —
Dit stolte Blik frimodig møde
Og end, mens Hjertets Vunder bløde,
Tør dristig række dig min Haand.
Tør rolig dine Saar randsage,
Tør Viisdom i din Vei opdage
Og Godhed i din haarde Dom.

Min stærke Sang, den Svage fly,
Som dorsk sig om i Støvet sniger
Og skjælver, naar fra Solen stiger
En mørk og tordensvanger Sky:
Som ængstlig hver en Plet opleder,
Hvor Glædens Sol sin Glands udbreder,
Og græder, naar den skjuler sig.

Igjennem Plagers skumle Vei,
Igjennem dine Lyn og Torden,
O Modgang! høit hen over Jorden
Op til dit Udspring stiger jeg;
Jeg seer, og mig i Undren taber,
Fra Lysets Gud, fra Glædens Fader
Til Jordens Held udspringer du.

Med faste Blik du nærmer dig
Den Spædes trygge Blomsterleie,
Afcirkler ham hans Fremtids Veie,
Seer Alt, hvad han vil ønske sig;
Ei Uskylds Smil, ei første Taare,
Ei ømme Klager dig bedaare, —
Din Dom er uforanderlig.

«Hvil sødt, o Spæde!» — taler du —
«Fred være med din Barndoms Dage!
Jeg vil dit Held og ei din Plage,
Ei trænger du til mig endnu;
Engang med Vennehaand jeg knuser
Det Glædens Bæger, som beruser,
Som lønlig Gift paa Bunden har.

«Lad Lykkens kjælne Fostersøn
Omsværme, Glæder evig nyde
Og kun sit eget Jeg adlyde;
Sin Lod han finde himmelsk skjøn!
Dig jeg for Verden vil opdrage,
Min sunde Næring du modtage
Og vorde stærk og klippefast!»

I tidlig Vaar opdrog du mig. —
At jeg ved Andres Nød har Taarer,
At Gjækkens Haan mig ikke saarer,
At jeg ved Nøisomhed er rig,
At Venners Kreds, ei Daarers Vrimmel,
At stille Hjemstavn er min Himmel —
O! dette Alt jeg skylder dig! —

Skjøndt Mindet endnu bittert er,
Ærbødig, taus jeg dog tilbeder,
Saa tidt jeg nærmer mig de Steder,
Som Vidne om min Kummer bær';
Hver Gravhøi, hvor jeg offred Klage
For elsket Barn, for ømme Mage
Og trofast Ven, mig hellig er.

Jeg stadig vandre Banen hen!
Ei vil jeg varig Fred begjere,
Kun at jeg den maa værdig være,
Kun moden til at nyde den;
Men, er jeg endnu nok ei prøvet,
Da, naar jeg krymper mig i Støvet,
Skal Haabet dog opløfte mig.

Folkvisan i Consertsalen.

Mins du den stolta Salen med utsigt öfver sjön?
Der samlas vi en afton, när våren nyss är grön.
Vi folk af staden, vana vid baler och kurtis,
Vi samlas der att glädjas, vi också på vårt vis.

Nu ser man ej de flammor, som förr till tusental
Från gyllne kronor skeno omkring den hela sal,
Blott sol och vår de skåda, liksom en täck idyll,
På sammet och på siden, på blommor och på tyll.

Den snabba kottiljongens berusande musik
Ej ljuder nu, på vällust och flärd och nöjen rik.
Den suckande Bellini, den brusande Auber,
Den granne Donizetti man ej i dag hör der.

I stället träder blygsam en landtlig tärna in;
Det är den arma Visan: hon bäfvar i sitt sinn,
Hon rodnar. Ack, så okänd hon är i denna sal;
Af Weber och Rossini hon leds som till en bal.

Då går en sakta hviskning allt i den granna rad:
Hvad vill den arma tärnan här i vår hufvudstad?
För bönders hop på landet kan hon väl synas god,
Men att i staden sjunga det är ett öfvermod.

Det anar icke Visan, hon är ett barn, hon tror
Att hennes egen kärlek i hvarje hjerta bor.
Hon fattar mod, hon sjunger, och uti hvarje ton,
Liksom på landet fordom, sitt hjerta lägger hon.

Hon sjunger sina minnen från blåa insjöns strand,
Från tysta skogens gömma, från klara källans rand,
Hon sjunger sina drömmar från någon stilla dal,
Der aftonvinden gungar i björkens krona sval.

Hon andas bergens helsa, hon härmar vågens dån
Och vakans ton om qvällen i skogen långt ifrån;
All vårens ljufva fägring, all sommarns blomsterprakt,
Och höstens veka vemod hon i sin sång har lagt.

Vi folk af staden, vana vid baler och kurtis,
Vi lyssna med förundran, vi le på gammalt vis;
Men hur det är, ett vemod igenom hjertat går,
Och hur det är, så smyger i ögat tyst en tår.

Det är ett barndomsminne; den sången hörde vi
I våra oskuldsdagar, ren längesen förbi.
Då lyddes vi till toner från skog och dal och vik,
Sen har vårt hjerta hårdnat, vår håg är ej sig lik.

Det är som talte till oss ur visan än en röst:
«Vänd åter, arma vän, till naturens modersbröst.
Hvi är din stig så fridlös, hvi är din själ så tom?
Så fåvitsk all din bildning, så arm din rikedom?»

«Vänd åter till naturen! Hvi gick du bort från den?
Lyss på de ljufva röster dig kalla dit igen.
Sälj ej för ytans skimmer din fromma barnalott;
Ty ack, den högsta visdom är högsta oskuld blott.»

Natten i Bleking.

Frisk är stormens vilda susning
I den svala lund,
Doft hörs vattenfallets brusning
Der i aftonstund.

Månan på ett åskmoln simmar,
Som en verld i brand;
Blixten som ett eldsvärd glimmar
I en blodröd hand.

Mellan tufvor rinner bäcken
Utför kullars bädd,
Ringlande på blomstertäcken
Ned till hafvets brädd.

Trasten slår, en Filomela
Drillar tjust och öm,
Elfvor dansa, neckar spela
Uti skog och ström.

Liljan lutar sig mot klippan,
Sorgsen, blek om kind,
Ljuft förstulet suckar sippan,
Kysst af flyktig vind.

Fjäriln hos sin ros har domnat,
Söfd af källors sång; —
Och den rädda haren somnat
Trött af dagens språng.

Perldagg som juveler glindrar
I en myrtenkrans;
I hvars droppes spegel tindrar
Någon stjernas glans —

Men mitt hjerta, det är öde,
Som ett utrymdt slott,
All min sällhet hos de döde,
Jag en skugga blott.

Carl XII

Viken, tidens flygtiga minnen!
Stundens fröjder bleknen, försvinnen!
Natten nedsteg på våra sinnen,
Och för skuggorna är vår sång.
Hågkomst af de framfarna dagar,
Som oss eldar och oss anklagar!
Gråa gäst, som ej tid försvagar,
Följe ditt alvar vår dunkla gång.

Efter hundraåriga skiften
Våga nalkas till hjeltegriften!
Plåna med tårar ut minnesskriften,
Hur den störste bland Carlar föll!
Alltför stor för den nykloka tiden,
Kastad ur fornverlden in i striden,
Svärd för rättvisan — okänd för friden,
Tills den för evigt hjelten behöll.

Oledsagad går ej af jorden
Hjeltars anda: — då störte i norden
Svithiods makt, ett kummel vorden,
Öfver den siste kämpens ben.
Fåfängt stodo skuggorna vakter
Kring för segerbekrönta trakter;
Annan tid kom med andra makter —
Göta-lejonet slumrade ren.

Onda drömmar dess dvala störde,
Feberns rysning dess lemmar rörde,
Sårens brand dess krafter förstörde,
Knottet yrade kring dess man.
Kom så flärden från andra länder,
Klippte dess skägg och bröt dess tänder,
Redde det bojor med lena händer —
Skogarnas konung, vakar du än?

Eller njöt du väl nog försoning,
Hjeltevålnad? Skall utan skoning
Svea sjunka? — dess jätteboning
Öde stå för minnenas ro? —
Si! de folk, för hvilka du blödde,
Minnandes de anor dem födde,
Af hjelte-arm förenta och stödde,
Räcka sig handen till evig tro!

Röst från Vallhall: «Det är fullbordadt
Hvad i Nornornas råd var ordadt:
Då brödraband Skandiens folk omgjordat,
Häruppe ock föras försoningens lag».

Ljusklädde hjeltarne vinka neder,
Karlvagnen gnistrande strålar breder,
Morgonen randas. En Carl den bereder,
Och Oscar heter den gryende dag.

Lugnet i Stormen.

Vädren rasa: blixtar ur molnen ljunga:
Vågen häfver sig, hotande upp mot himlen.
Redlös drifs min farkost omkring i hafvets
Villande mörker.

Nu jag sväfvar omkring bland vilda klippor:
Vet ej, hvilken af dem min köl skall krossa.
Nu på skummande vågors hvita Alper
Darrar min vimpel.

Än jag känner doften från blomsterlanden;
Vet dock ej, om det är den strand, jag söker.
Än på djupet, skakad af stormens vinge,
Vräkes jag åter.

Men mitt hjerta är lugnt; min själ förtröstar,
Väntar ingen räddning och fruktar intet:
Och min andes brinnande ljus förmå ej
Vindarne släcka.

Hvadan kommer du, saliga lugn i stormen?
Icke skapade dig min egen styrka,
Icke är du ett barn af menskostoftets
Svindlande tankar.

Nej! du är den Eviges röst i stormen,
Zebaotiskt härlig och mild den klingar:
«Menska! ej ett hår af ditt hufvud faller
Utan min vilja.»

«Helig!» sjunger det än i mitt brustna segel:
«Helig! Helig!» brusar den höga vågen:
«Helig! Helig! Helig!» i molnens rymder
Åskorna dåna.

Helig, mäktig och stark är vädrens Herre,
Sänder dem ut och kaller dem hem tilbaka:
Dränker verldar och ur det öppna djupet
Frälsar en julle.

Trygg och glad jag seglar: min själ förtröstar.
Hand på rodret och andakt i modigt hjerta!
Följ mig troget, himmelska lugn i stormen,
Följ mig i döden!

George Washington.

Svensk, fatta glaset i din hand
Och klinga med Amerikanarn,
För fadren af hans fosterland,
Den gamle tappre samfundsdanarn!
Så högt i ärans Pantheon
Som du din store Vasa ställer,
Så han sin store Washington —
Och bådas bröst af stolthet sväller.

O frihet, ur Guds hjerta ledd
Att strömma i hvar menskoåder!
För dig har hafvet ingen bredd,
Och jorden inga antipoder.
Ehvar du lyfter kämpens arm
Mot dem som menskorätt förtrycka,
Går pulsen hög, blir själen varm,
Och ropet skallar: seger! lycka!

Du var det, af hvars riddarslag
Han dubbades, den ädle hjelten,
Som med tyranners nederlag
Förherrligat Virginska fälten.
Du var det, på hvars bud han kom,
Slog fienden — och så till dalen
Med Fabii lager vände om,
Den borgerlige generalen.

Du var det, hvilkens höga tolk,
Han blef och kändes på accenten,
När han gaf lagar åt sitt folk,
Den konungslige presidenten.
I fridens råd med samma mod
Satt nu den vise i sin toga,
Som det, hvarmed den tappre stod
Vid Trenton, Yorktown, Saratoga.

O! när i glömskans djupa famn
Så mången storhetsbubbla brister,
Och många firadt furstenamn
Sitt sken på minnets stjernhvalf mister:

Då skall han, krönt af seklers lof,
Bland de odödelige throna,
Den konungen förutan hof,
Förutan vakt och prakt och krona!

Vår känsla vallfar till hans stoft,
Till hjeltegrafven, der han hvilar . . .
Der sprids ej veka blommors doft,
Der växa icke tårepilar;
Men nit för frihet, lag och stat,
Men tro och vänskap åt all verlden,
Och arfvet af evärdligt hat
Till våldet, träldomen och flärden!

Johan Banérs strids-sång.

Jag reser mig upp ur min yppiga frid
Och ilar härut till den blodiga strid; —
Så handla som njuta jag kan.
Väl tömde jag nöjenas bägare här,
Men räcker mig döden sin bägare der,
Jag tömmer ock den som en man.

Var klart, mitt öga! var kallt, mitt blod!
Soldater! bevisen ert urgamla mod!
Friskt upp! låt det manligen gå!
Ty slagtningens innersta djup vill jag se:
Af fältet jag hvarje vår ovän vill ge
Tre alnar att falla uppå.

Kung Gustaf den store ej förer oss mer;
Men ned från sin himmel han vakande ser
På striden. Han ser hur vi slåss.
Än herrskar i verlden hans mäktiga själ
Och segrar som fordom. Än menar han väl
Med fäderneslandet och oss.

Hans minne vi fira vid kulors musik:
Hans grafvård vi bygge af fienders lik,
I brinnande stormning och slag.
Hvar fiende, fälld af vårt hämnande svärd,
Ej mer än ett hår af hans hufvud är värd —
Vi fälla dess flera i dag.

Flyg, fana! flyg ut under himmelens sky!
Framåt må du sväfva; du kan icke fly —
Flyg högt att dig krigaren ser!
Låt lysa i solen de kronor du bär —
Vår borg och vårt konungarike du är,
Högt strålande Svea Banér!

Tiggarn i Rom.

«Hvem vågar sig ut på torntakets spets?
Hvem är att tända kupolen tillreds?

Först tage han aflat och Herrans bröd;
Till möte går han en hotande död.

Men tänder han korset, och slår sig ihjäl,
Tar kyrkan moderligt vård om hans själ.»

Så talar en sysslande klosterprest
I Rom, vid Sankt Petri och Pauli fest.

Och svaret dröjer. Då träder der fram
En gubbe och bringar de unga på skam.

«Låt ungdomen lefva» — han säger —» mot den
Ler lifvet i varmaste färger än. —

Väl tycks jag er skröplig och gammal och grå:
Nog tänder i qväll jag kupolen ändå!»

Så sagdt. Till Lorenzokapellet han går,
Gör bot och gör bikt och sin aflat får.

Men Tibern af brokiga skaror en krans
Ren samlat, som vänta på festens glans.

Mot Petersdômen hvart öga ser,
Och alla längta, att soln må gå ner.

Nu strös öfver bergen dess sista sken
I silfver och purpur, och slocknar allt ren.

Och svart i sin glänsande sammetsdrägt
Står natten och väntar: det rörs ej en flägt.

Men öfver Sankt Angelos skimrande topp
Vid Tiberbron en raket springer opp.

Och stilla, likt stjernan som bådar att snart
Sig hela hvalfvet skall tända klart,

Ett ensligt bloss — månget ave bes —
På högsta kupolen nu irra ses.

Då slå i en blink millioner af ljus
Ur murarna fram uppå Herrans hus.

I lågor står templet, i lågor står skyn,
Och högst brinner korset. — Förtrollande syn!

Är himlen ej öppnad? Har ner den sig sänkt?
En glans som denna blott der man sig tänkt.

Det är ju, som in i de saligas tjäll
Hvart öga fick kasta en blick i qväll.

Hur flammar Sankt Peter! hur dess kolonnad
Nu lyser opp de sju kullarnas stad!

Och hela Campagnan, nyss ödslig och tom,
Får ljus ifrån strålarnas helgedom.

I natt gå nya solar sin ban,
Det faller ett stjernregn på vatikan.

Och himmel och jord utaf skenet förgylls,
Och luften af tusende glädjerop fylls.

På gubben faller ock festens ljus:
— Han ligger krossad bland tegel och grus.

Hans dödssuck hörs ej för jubelskri;
Dock är han nöjd, att det nu är forbi.

Hvem bryr sig om honom? Der står blott en hund
Och slickar såren i sista stund.

Enslingen.

En Ensling sänktes i mullen,
Och ingen följde hans bår:
Ej ströddes en blomma på kullen,
Och ingen fälde en tår.

Han ägt ej sol eller lycka,
Han ägt ej namn eller gull;
Han ägt en hund och en krycka:
Den tog han med sig i mull.

Nu grafven redan är sluten,
Och tyst är aftonens stund;
Då kommer ifrig, andtruten,
Den gamles sörjande hund.

Kring kyrkogården hörs skalla
Hans gälla, skärande tjut:
Han söker bland grafvarna alla,
Han finner den rätta til slut.

Han lägger sig nu att den vakta,
Han bidar i längtan och hopp,
Han tjuter emellanåt sakta
Att väcka den sofvande opp.

Så låg han på kyliga mullen
När solen ur öster gick röd,
Och solen gick ner, men på kullen
Han låg ännu qvar och var död.

En norsk Bondekarls Sang.

At Ladhed er parret med Smerte,
At Arbeid Velsignelse er,
Det tidlig min Fader mig lærte,
Den Lære jeg meget har kjær;
Sundt Blodet om Hjertet mig strømmer,
Og Styrke jeg har i min Arm,
Jeg Natten ei ængstlig bortdrømmer,
Og Kummer ei nager min Barm.

Jeg veed ei, det Andre maae lære,
Om mellem de øvrige Land,
Der noget meer frugtbart kan være,
Det gaaer mig desuden ei an;
Jeg veed: paa den Jord, jeg skal dyrke,
Min Fader fandt Føde for sig,
Og levnes mig Helbred og Styrke,
Jeg finder nok Føde for mig.

Ploug veed jeg behændig at kjøre,
Og Leen er let i min Haand;
Min Segl kan jeg mesterlig føre
Og nemt tvinge Axet i Baand;
Og Pleilen forstaaer jeg at slynge
Og Kornet at kaste i Lo,
Og veed jeg, ved Viser at synge,
At gjøre een Time af to.

Saa veed jeg, hvad Fødeland kræver,
Og helligt er Fødelands Krav,
Gud gav mig jo kraftfulde Næver,
Og Kongen mig Vaaben jo gav;

Paa ingen af dem bør jeg spare:
Var derfor mit Norge i Nød,
Jeg saae kun mit Fødelands Fare
Og frygted ei Krigerens Død.

Blandt Dalens elskværdige Piger
Er Signe den yndigste Mø,
Hver Gut her i Bøigden det siger,
Og jeg paa den Sandhed vil døe!
Hvor rask hun i Dandsen sig svinger,
Hvor vakkert hun fletter sit Haar,
Hvor reent hendes Fjeldvise klinger —
Det aldrig af Minde mig gaaer.

Min er den elskværdige Pige,
Og snart vores Bryllup skal skee;
Bød Kongen mig Norriges Rige,
Men nægted mig Signe at see,
Jeg svared: Faer, styr du dit Rige,
Du styrer det bedre end jeg,
Men jeg styrer bedre min Pige,
Og Signe forlader jeg ei.

Hedelærken til Nattergalen.

Længe har jeg savnet, o Broderlil! din Sang!
Hvor har du været den Vinter, mørk og lang?
Is og Snee har dækket mit lyngtakte Hus,
Haglen om mig raslet i Stormenes Sus;

Ensom har jeg flagret paa Marken, kold og hvid,
Inderligen længtes efter Foraarets Tid,
Tænkt med Fryd og Smerte paa henfarne Lyst,
Blomsterrige Sommer og frugtrige Høst.

Hvor har du været den lune Foraarsnat?
Lyttende jeg ledte i nysudsprungne Krat:
Solen straalte mægtig igjennem Snee og Slud,
Martsviolen dufted, og Bøgen sprang ud;
Blomsterflokken smilte paa Ager og i Kjær,
Lundene grønnedes — men du var ikke her!
Alle de Smaafugle sang op i Skov og Vang —
Hvor var du henne, o Broder! med din Sang?

Hvor har du været den Sommernat saa lun?
Ofte jeg lyttende er vaagnet af mit Blund:
Irisken qvidred i Skovens dunkle Sal,
Stillidsen og Droslen — men ingen Nattergal.
Ak! hvor har du været i Høsten, da jeg svang
Over gule Stubbe mig i Skyen med min Sang?
Alle mine Frænder forlode mig nu —
Taug da, o Broder! og forlod mig ogsaa du?

Var du i det Land, hvor Citronen voxer vild?
Hvor Orangen gløder i Sommersolens Ild?
Milde Vinde vifte fra Himlen, reen og blaa,
Gjennem Myrthelunde de stille Bække gaae.
I de grønne Dale er Strengeleg og Dands;
Brune Lokker flagre under spraglede Krands,
Citharen klinger i maanelyse Nat,
Brune Øine tindre under nikkende Hat.

Var du i det Hus, som paa Søiler er bygt?
Gjennem mange Storme det stander fast og trygt;
Gamle Marmorstøtter udi den høie Hal
Lytte saa tause til Klippefossens Fald:
Niobe sørger der for evig uden Trøst;
Slangerne kryste Laokoons Bryst;
Fegteren krummer sig i Døden paa sin Arm;
Sødt smiler Venus med Haanden paa sin Barm.

Var du blandt de Klipper, som Skyen gaaer forbi?
Ludende i Taagen staaer Mulen paa sin Sti;
Gamle Drager lure i Hulen, dyb og mørk;
Klippeelven bruser hen i den øde Ørk.
Tordener brumle i Bjergets hule Skjød,
Gjennem Røg og Aske opstiger Luen rød;
Gnistrende Lava bag det flygtende Folk;
Mellem faldne Mure Banditten med sin Dolk.

Broder! ak, hvi vilde du til det fjerne Land
Drage bort, saa vidt ud over Mark og Strand?
Leer ei her om Dagen den Sol paa Himlen blaae?
Maanen ei om Natten med alle Stjerner smaa?
Ingen Klippe reiser sin sneebedækte Krop,
Men med Løv og Blomster er smykket Høiens Top!
Ingen Klippeelve i Dalen brøle vildt,
Men i grønne Enge gaaer Bækken taus og mildt.

O! saa bliv nu hjemme paa faure Fædreø!
Flyv ei meer forvoven udover vilden Sø!
Lad de Andre flagre ustadige omkring —
Her er dog det bedste paa hele Jordens Ring.

Bliv og byg din Rede i grønne Fædrelund,
Fryd med dine Sange den tause Midnatsstund!
Syng, naar Solen stiger paa Østerhimlens Blaae!
Sødt, naar Solen daler, du dine Triller slaae!

Jylland.

Der er et Land saa kosteligt
Alt under Nørre-Lide,
Kun eet jeg veed er Landet sligt
Paa Verdens Vesterside;
Det sært i Nord er tunget ud,
Og til en Tunge flin af Gud
Det er vist og beskaaret.

Det er slet ingen Abildgaard
Og ingen Blomsterhave,
Det lysner mest kun lidt i Vaar,
Og Buskene er lave,
Og Lyngen løber langs ad Land
Med Ormeflok og Flyvesand,
Og Bøgen staaer i Stampe.

Men langs med Heden Bække smaa
Sig klare, vevre vinde;
De mødes tidt til mægtig Aa,
Og tidt i Sø de rinde;
Der lege flink de Fiske smaa,
Og Møllehjul i Dammen gaae
Og varme haarde Stene.

Og Rugen groer paa Heden, reen
For Klinte og for Heire,
Og vorder Meel paa Møllesteen,
Hvordan det end mon veire,
Og vorder hvidt og dagligt Brød,
Og Raad der er mod Vinternød,
Mens Lyngen groer paa Heden.

Naar Hveden fiin i Blommeland
For Klinten gaaer tilgrunde,
Og naar for Vind og Saugens Tand
Nedsynke Markens Lunde,
End Rugen groer, og Møllen gaaer,
Og Heden varmer Aar for Aar,
Og Lyseklynen blinker.

Det er slet intet Fugleland
Til høit i Chor at sjunge:
Den Nattergal paa nøgne Sand
Slaaer Trillerne saa tunge,
Og Lundene er kun saa faa,
Og Buskene er kun saa smaa,
Og Bøgen staaer i Stampe.

Dog pippe heel veemodelig
De Hjeiler, smaa og spage,
Og klukkende opløfte sig
De Agerhøns saa fage,
Ja, stundom og en Urkok gol
I Dagningen mod Gyldensol
Alt paa den brune Hede.

Og aldrig har jeg hørt det før
Og heller aldrig siden,
Hvor mindelig for Ladedør
Kan qviddre Finkeliden,
Naar Jydesvenden, som jeg saae,
Et lille Korn til Fugle smaa
En Vinterdag udskifter.

Og aldrig slig en Tone sød
Jeg hørte over Vange
Som den, der over Heden lød
I Lærkens Morgensange;
Den slog saa sødt og fløi saa let,
Som om med Rugen den kun ret
Paa Heden havde hjemme.

Og naar da Lundens Fuglechor
Har Sommeren udsjunget,
Naar Stormen over kolde Jord
Har Stemmen undertvunget:
Da toner end en liflig Klang,
Da klinger høit en Svanesang
Hen over brune Hede.

Arild Hvitfeldt.

Ved Arild Hvitfeldts Fødder
Den unge Konge sad
Og leged paa en Skammel
Med Foliantens Blad;
Den Gamle førte Pennen
Paa Fortidens Bud,
Den unge kasted Planer
For Fremtiden ud.

Den Gamle sad og prented
Erindringens Skrift,
Den Unge sad og drømte
Om Haabets Bedrift:
Og medens begge dvælte
Tankernes Gang,
Stod Saga hist og smilte,
Hvor Fanerne hang.

Og Aftensolen daled
Bag Borgtaarnets Tind
Og kasted sine Straaler
Paa Panelerne ind,
Da lukked Arild Hvitfeldt
Sin Bog med den Besked:
«Her ender Danmarks Krønnik!»
Og lagde Pennen ned.

Da reiste sig fra Skamlen
Den kongelige Dreng,

Den lille Daggert rasled
I det gyldne Gehæng:
«Her er endnu tilbage
En mægtig Foliant
Med ubeskrevne Blade,
Som jeg paa Gulvet fandt.

«Paa disse blanke Sider
Min Krønnike skal staae
Med levende Bedrifter,
Der aldrig kan forgaae.
Du er Historieskriver,
Du tage den imod,
See! her din Konge lægger
Sin Saga for din Fod!»

Da smilte Arild Hvitfeldt:
«Det aner mig dog,
Et herligt Afsnit mangler
I min Krønnikes Bog;
Du vil det sikkert fylde
Med din Daad og din Færd,
Du lille Historieskriver,
Hvis Pen bli'er et Sværd.»

Da smilte den unge Konge
Saa barnlig og glad,
Saa gav de hinanden Haanden,
Og saa skiltes de ad,
Men Saga skrev paa Skjoldet
I Aftenrødens Skjær
Og skjulte sit glade Aasyn
Blandt Faner og Trophæer.

Vaaren og Freden.

Held os! den Gamle med rimfrosne Lokker,
Vinteren, flyer:
Vaaren, bekrandset med himmelblaae Klokker,
Livet fornyer;
Kampen var haard, men den Freden mon bringe,
Seiren skal klinge,
Løftet paa Tonernes mægtige Vinge,
Høit mod de purpurne Skyer.

Digteren, vakt af de første Violers
Yndige Blad,
Aabner sin Barm for de himmelske Straalers
Kvægende Bad,
Bryder sin Larve med Sommerfuglvrimlen,
Flagrer mod Himlen
Over Convallernes hilsende Stimlen
Vinget, forynget og glad.

Ind under Bøgenes grønnende Kroner,
Salig i Aand,
Vandrer han hen over Skov-Anemoner,
Lyren i Haand.
Bogfinkens Qviddren hans Læber indvier:
Og naar den tier,
Hilser han Vaaren med Vaarmelodier,
Løsnet af Vinterens Baand.

Vinterens Sorger og Glæder nu dølger
Glemselens Flor.

Flora kun vinker ham nu, og han følger
Glad hendes Spor.
Vintren er flygtet og Striden herneden
Bort fra det Eden,
Hvor hendes Smaa om et Alter for Freden
Samles i duftende Chor.

Derfor om Vaaren og Freden hans Sange
Gjenlyde nu.
Fjendskab, hint sorte, opfostret i lange
Nætter med Gru,
Fly med den flygtende Vinter mod Polen!
Varmen af Solen
Udklækker Hjerternes Blomst med Violen,
Fred i vor Sang og vor Hu.

Nymfer og Fauner ved Lyren han atter
Samler om den;
Hellige Taarer, begeistrede Latter
Vækker han end.
Satyren bringer ham vingede Pile,
Gyldne, der smile;
See, hvor de flyve og naae, hvor de ile,
Himlen og Jorden igjen!

Saares der Nogen, da huske han, Striden
Blot er en Fest,
Smile ved Saaret og drage fra Siden,
Sadle sin Hest!
Thi har vi Fred, kun i krigerske Leire
Bør vi den feire:
Stedse Turnering og festlige Seire
Freden forherliged bedst.

Du, som har Aarstiden vakt af dens Dvale
Høit paa din Gang,
Hersker af Solen og Drot af Castale,
Smil til min Sang!
Nær i mit Hjerte den Flamme, du tænder!
Lær mine Hænder
Dobbelte Greb i din Streng, naar den sender
Pilens og Tonernes Klang

I Hjemmet.

I.

Jeg gik i Bjergene, hvor ingen Røst
Af Mennesker mit Øre kunde fange;
Men Nyperosen duftede mig Trøst,
Og Nattens Fugl slog for mig bløde Sange.

Jeg stod paa Vidden — Nat laa paa mit Bryst,
Dog var jeg ensom ei og ikke bange;
Thi Himlens Stjerner talte til mig tyst,
Min Sjæl var stille i de Nætter lange.

Nu gaar jeg mellem travle Millioner,
Der har bag kvalme, trange Mure hjemme,
Og tusind Røster klinge mellem Stene,

Og saa forstod jeg bedre Fjeldets Toner,
Skjøndt dette jo er mine Brødres Stemme;
Thi nu først føler jeg, at jeg er ene.

II.

Men lyt til Larmen i den vilde Vrimmel,
Til spredte Lyd lyt kjærligt og med Trang,
Og om du end staar trøstløs der og svimmel,
Fornemmer du dog snart deri en Klang:

Midt ud af Mængdens hverdagstravle Stimmel
En Kirketone hører du engang,
En Menighedens dybe Psalmesang,
Som bringer Hilsen dig fra Aandens Himmel.

Og atter i dit Bryst det stille vorder,
Du vandrer taus, men Hjertet i dig brænder
Og ser mod Frelsen midt i Verdens Brus;

Da smelter Verdenslarmen i Akkorder,
Dit Øre aabner Gud med sine Hænder,
Du føler, du er i din Faders Hus.

Chiajan.

Lodrätt badda sommarsolens lågor,
Mörkblå hafvet ligger utan vågor,
Strålen, bruten mot dess spegelslätter,
Sprakar tusen gnistrande paljetter
Omkring kölen på hvar fiskarbåt.

Capris kantiga konturer glimma
Fram ur solrök och ur morgondimma.

Hvarje guldmoln, som förbi vill slippa,
Ristar upp sig på Tiberii klippa;
Dagg i dalen — det är molnets gråt.

Öfver bugten hänger mörk Vesuven,
Ur dess kägla står en rökstod dufven.
Omkring foten på Vulkani smedja
Täcka städer laggt sig i en kedja
Liksom hjordar af små hvita lam.

På Chiajan gå en dag som denna:
Trottoirens lavaskifvor bränna.
Der, i skygd af trappors stenalkover
Suger apelsiner eller sofver
Masaniellos lättförsörjda stam.

Vattnet fullt af silfverfenor spritter,
Men vid torra näten fiskarn sitter,
Skildrar, pladdrande bland lazzaroni,
Huru billigt man fick macaroni
Under Bombas milda faderstukt.

Se den unge slumrarn stödd mot muren.
För Murillos pensel klippt och skuren:
Nakna bröstet häfves och arbetar,
Munnen öppnas halft — en tandrad letar
Efter drömmens saftigt gyllne frukt.

Timmar skrida. Vinden vaknad äggar
Våg till dans kring »Äggkastellets» väggar,
På Sankt Elmo skuggan sig förlänger,
Bullret från Toledo närmre tränger, —
Men ännu tar ej siestan slut.

Främlingen, som kom till nöjets stränder
Ifrån Norden, köldens, mödans länder,
Hejdar foten, som höll på att snafva
Öfver kropparne på gatans lava,
Och i ord, det sägs, hans harm brast ut:

«Bruna lätting, du som ensam öder
Lifvet bort i sömn bland vakna bröder,
Se, Hesperien profvar nya pansar,
Lagern löfvas att ge nya kransar, —
Du bär vallmokrans, o blygd och hån!»

Unge slumrarn ler åt tadlet bara.
Småler tryggt i stället för att svara.
Han i drömmen ser en strålfull flicka
Rörd och tankfull från sin skyvagn blicka
Ned på Napolis Endymion.

Och de frias engel i hans öra
Hviskar ömt: «jag vill din blund ej störa.
Låt mig først på dina bröder kalla!
Dig, mitt barn, jag väcker sist af alla.
Sof vid böljors lek och drömm om mig!

«När Italias standar utrullar
Sina färger tre från Romas kullar,
Skall jag kyssa dig på pannan sakta,
Bedja dig att vakna och betrakta
Hvad min kärlek verkat tyst för dig.»

Eremitsvanen.

Allerdybest inde
I Germaniens Skove,
Hvor de barske Vinde
Dysses hen og sove —
Hvor den lille Due
Med sin Længselstanke
Sidder lunt paa Tue
Bag den vilde Ranke;

Hvor en Sø sig dølger
Under Træets Telte,
Uden Strøm og Bølger
Bag et Sivkrandsbelte;
Hvor den stille drømmer
Om sin dunkle Gaade
Medens Lillien svømmer
Paa de lyse Traade;

Og hvor Solens Øie
Bøier Træets Pande,
Vil sin Længsel føie
Mod de dybe Vande,
Trykker Elskovskysset,
Paa den fagre Lillie —
Bare Egen tyssed
Paa den stærke Villie —

Didhen monne drage
Sydens stolte Svane,

Ensom, uden Mage
Paa sin høie Bane;
Og den daler stille
Over Søens Flade
Som en Aften silde
Svømmende Najade!

Ensom uden Følge
Tankefuld den svømmer;
Ingen stormfuld Bølge
Vækker stolte Drømmer.
Sagte Luftning sukker
Mellem Træets Kroner,
Vilden Due klukker
Sine dybe Toner.

Og mens Dagen iler,
Og dens Pulse banke,
Svømmende den hviler
I sin egen Tanke;
Men mod Aftentide
Kredsende den gynger
Om hin Lillie hvide
Mellem Bladeklynger.

Naar da Tiden lider,
Og naar Høsten kommer,
Og dens Skygge glider
Mellem visne Blommer,
Løfter den paa Vinger,
Styrer bort saa fage,
Mens fra Luften svinger
Sig et Skrig tilbage! —

Stolte, vilde Svane!
Drog du uden Følge
Over viden Bane
For din Sorg at dølge?
Kom du hid saalunde
For dit Væsens Gaade
Stakket Frist at grunde —
Kan du nu den raade?

Kom du for at finde
Din den hvide Lillie —
Monne Lyst du vinde
I dens svage Villie?
Ak, den stakkels Lille
Bøier blegen Pande,
Synker dødningstille
I de dybe Vande!

Eller mon du vilde
Lønligst Tanke binde?
Dag og Aften silde
Pleie dyrest Minde?
Maatte hist du føie
Livets stærke Stemme?
Hvilte Dagens Øie
Paa dit mindste Gjemme?

Ak saa Mange — Mange
Paa de gjemte Veie
Vogte sky og bange
Mindets store Eie!
Men naar Livet kalder

Til den stærke Ferden,
Gitret sagte falder
For den skjulte Verden.

Ved et Barns Død.

Den Kind er vorden nu saa bleg,
Som før var rød og rund;
Den tause Død midt i en Leg
Tog Smilet fra din Mund.

Din Vugge stod saa nær din Grav;
Du kom, en Engel lig,
Men kort var Glæden, du os gav,
Saa kort, og dog saa rig.

Dog der, hvor nys du gik med ll
Fra Synd og Sorger hen,
Der skal vi se dit glade Smil,
Din røde Kind igjen.

Stridsmaning af Sveas Genius.

O, lyss till min röst,
I väldiga klippor, I dunkelgrå,

Som mina böljor slå!
I män som bland klipporna gå!
Du hjelteskara,
Som vigt dig att fädernas land försvara
Med slagsvärd i hand och med mod uti bröst,
O, lyss till min manande röst!

Det rykte ju går
Än vidt omkring verld,
Att Svea står
Med flammande svärd
Hvar dag och hvar natt
Att skydda sin ära
Och värna sin skatt,
Sin åldriga frihetslära.

Ett skri jag hör
Östan ifrån,
Ett krigets dån;
Min ro det stör,
Och fjellen och dalarna bäfva:
Men Svea sitt namn ej skal jäfva.

Vak opp, vak opp,
Snart stridsropet skallar!
Från fjellarnas topp
Och till dalarnas tallar
Det ilande härbudet skallar: vak opp!

O, hör mitt ord,
Du höga Nord!
Din ofärd dig hotar:
Uppsamla dina kämparotar!
Låt hjelmorna glimma

Bland flyktande dimma,
Låt drakarna simma
I nattmantlad dimma
Att möta förhärjarnes skara!
På våg och på land
Med svärden i brand
Slå upp, att din frihet försvara!

Til min lille Ida.

Min elskte Ida! Tag den lille Kande,
Fyld den med Vand og gaa i Haven ud!
Hver lille Blomst, som smægter, skal du vande:
Du takker i Symbolet bedst din Gud.

Du har vel glemt det alt, du lille Engel!
Saa let som vandet Blomst har glemt sin Nød,
At nys du bøiede din Blomsterstengel
Og blegnede som Rosen i sin Død!

Men tag din Kande! Bring i Leg forborgen
Og ubevidst din Tak til Blomstens Gud,
Da skal du see, at Blomsten staaer imorgen
Forfrisket som du selv med nye Skud!

Og naar engang — endnu forstaaer du ikke,
Hvad Fa'er dig skriver i sit lille Digt, —
Men, naar engang med Dug i dine Blikke
Du finder det i Skuffen mellem Sligt:

Da lad den Taare, som vil stille rinde,
Imens du fletter Krandsen i dit Haar,
Lig Duggen falde fra dit Barndomsminde
Paa hver en Blomst, som smægter, hvor du gaaer.

Hvitfeldts Vise.

Vort Fødeland var altid rigt
Paa raske Orlogshelte
Der elsked Tapperhed som Pligt
Og skjalv ei, hvor det gjældte:
Saa var vor Juel og Adeler,
Og saa var han, vi synge her.
Vort Fødeland var altid rigt
Paa raske Orlogshelte.

Herr Hvitfeldt var den Herres Navn
Vi synge her til Ære;
Og evig, evig dette Navn
I helligt Minde være!
Han døde for sit Fødeland,
Og glad og villig døde han,
Vort Fødeland var stedse rigt
Paa raske Orlogshelte.

Saa haard en Kamp der monne staa
De Fjender var saa mange;
Men næst til dem Hr. Hvitfeldt laa;
Den Helt var aldrig bange!

I hele Flaaden Ingen slog
Som Hvitfeldt med sit Dannebrog,
Skjøndt Dannemark var stedse rigt
Paa raske Orlogshelte.

Men som vor Hvitfeldt mandigst slog,
Og Lag paa Lag udsendtes,
Hans gode Skib, hans Dannebrog
Af egen Ild antændtes.
«Kap Anker, Hvitfeldt, fly til Land!
Med Flugt du Livet frelse kan!»
Men Dannemark var altid rigt
Paa raske Orlogshelte.

»Nei!» var hans Svar: «flye vi derhen,
Staaer Danmarks Flaade Fare;
Og skulde Danske vove den
For egne Liv at spare?
Døe skal vi, men vi hevnes maae;
Til sidste Aandedrag vi slaae.
Vort Fødeland var altid rigt
Paa raske Orlogshelte.»

«Til sidste Aandedrag vi slaae!»
Hans Sømænd kjækt gjentoge;
De Ild og Død rundt om sig saae,
Men uforsagt de sloge,
Til Ilden ind i Krudtet brød.
Og Alle døde Helledød.
Vort Fødeland var altid rigt
Paa raske Orlogshelte.

Og aldrig uddøer Hvitfeldts Roes,
Hans kjække Sømænds Minde;
O maatte de i hver af os
En værdig Landsmand finde!
Naar Fædrelandet kalder os,
Som de, hver byde Døden Trods!
Vort Fødeland var altid rigt
Paa raske Orlogshelte.

Midsommersangen.

Ak, bed mig ikke mere
Om denne ene Sang!
Jeg synger ingen flere,
Naar den har lydt engang.
Endnu har jeg saa mangen
En sorgfuld Sang igjen —
Kun ei Midsommersangen!
Ak, bed mig ei om den!

Jeg ved, hvor den bedaarer,
Jeg ved, hvor den er smuk:
I Tonerne er Taarer,
I Ordene er Suk;
Men snærende som Slangen
Den sig om Hjertet snor —
Jeg kan Midsommersangen,
Jeg kan den Ord for Ord!

Jeg lærte den derhjemme,
Hvor Alt var Sol og Sang;

Den toned fra en Stemme,
Der lød som Harpeklang,
Og jeg, jeg fulgte Klangen —
Jeg mindes det saa vel:
Det var Midsommersangen,
Han sang den sidste Kveld!

Hvad er det, som har hyllet
Mit Liv i Sorgens Flor?
Hvad er det, som har tryllet
Hver Blomst i sorten Jord?
Hvad er det, som fra Vangen
Ved Midnat toner end?
Det er Midsommersangen —
Ak, lytter ei til den!

Gedevogterskens Sang.

Deroppe paa det gamle Fjeld,
Hvor Hængebirken staar,
Jeg blæste i min Lur en Kveld —
Jeg var vel sytten Aar! —
Da klang der over Søen klar
Fra fjerne Fjeld et Svar.

Fra fjerne Fjeld for første Gang
Der svared mig en Ven,
Og Kveld paa Kveld med Lurens Klang
Jeg sendte Svar igjen

Til Vennen hist bag Søen blaa,
Til ham, jeg aldrig saa.

Saa fage svandt det fagre Aar,
Ei mer det kom igjen.
Da Luren lød den næste Vaar,
Der svared ingen Ven,
Og mange lange Aar der gik,
Men aldrig Svar jeg fik.

Deroppe paa det høie Fjeld,
Hvor Hængebirken staar,
Der klinger end min Lur i Kveld
For Vennen fra min Vaar, —
Den eneste, som gav mig Svar,
Den eneste, jeg har.

Den Udskudte.

Farvel, farvel, mit Fødeland,
Farvel, du min Moder strenge!
Jeg gaaer saa langt, saa langt jeg kan,
Gud veed, hvorhen, og hvorlænge.

Jeg gaaer — jeg nøler — jeg standser brat,
Jeg skuer mig om til det Sidste,
Ak, veed ikke selv, hvordan det er fat —
Det er, som Hjertet vil briste.

Jeg veed ikke selv, hvorhen jeg vil gaae
I Verdens videste Øde.

Et fatter jeg kun, Et kan jeg forstaae:
At du vil mig, o Moder! forstøde.

Thi mindes jeg vel, fra min tidligste Stund
Du kunde ei rigtigt mig lide.
De første Ord, jeg fornam af din Mund,
De vare ei synderligt blide.

«Hvor vil du vel hen, du uselig Ting?
Og hvem skal dig skærme og hytte?
Det Sommerfuglstøv hist over din Ving,
Det spaar mig saa liden en Nytte.

Her trænge vi ikke til Poesi,
Ei til Kunstens gjøglende Varme,
Vi trænge til Hjerter med Malm udi
Og en Hoben dygtige Arme.

Jeg har nogle før af selvsamme Art,
Unyttige, brydsomme Stakler,
Der, friste de Liv, er det meer end rart,
Det næsten maa skee ved Mirakler.

Der skal til jer alle sligt Pas og Stel
Og en ganske apartelig Spise.
Thi søg dig helst dine Veie selv,
Mig er det altid en Lise.

Maaskee det histude dig bedre gaar,
Det skal glæde mig rigtigt at høre;
Kom saa igjen om hundrede Aar,
Saa see vi, hvad vi kunne gjøre.» —

Ak Moder, Moder, min Moder kjær!
Jeg kan ikke bie saalænge!
Saa saare jeg ikke meer er dig nær,
Min Længsel saa haardt vil trænge.

I dit Øies Dyb der luer en Glød,
Og selv din barskeste Stemme
Den eier en Klang, saa egen, saa sød,
Som man siden umulig kan glemme.

Da munder mig ingen Lædskedrik,
Der mig bydes i fremmede Lande.
Mig lokker, den søde den bedske Drik,
Som du kun forstaar at blande.

Ak Moder, skal jeg da virkelig gaae?
Og kan jeg ei blive herhjemme?
Jeg leve skal glad i den dunkleste Vraa,
Naar det kun er hjemme, herhjemme!

Jeg gaar — jeg gaar jo! Men naar jeg er død,
Min Moder, du vil dig forbarme.
Da vugger dit Barn du ømt paa dit Skjød
Og gjemmer det i dine Arme.

Register.

	Side
Indvielsen af *Schack Staffeldt*	1.
Skovbækken af *A. Munch*	2.
Den gamle Mester af *Jørgen Moe*	7.
Erik og Ellen af *Chr. Winther*	9.
Fjäriln i Kyrkan af *C. W. Bøttiger*	13.
Bonden Pavo af *J. L. Runeberg*	14.
Tre Beilere af *Chr. Winther*	16.
Citherspilleren af *Baggesen*	20.
Aftenstemning af *Jørgen Moe*	22.
Den hvide, røde Rose af *Bj. Bjørnson*	23.
Agnes, min deilige Sommerfugl af *Henrik Ibsen*	24.
Amanda af *E. J. Stagnelius*	25.
Elden af *Es. Tegnèr*	27.
En Broder i Nød af *Henrik Ibsen*	29.
De to Soldater af *C. K. F. Molbech*	31.
Arion af *P. L. Møller*	37.
Gubben og Ynglingen af *H. Hertz*	44.
Fædrelandssang af *Bj. Bjørnson*	46.
Et Fjeldvand af *A. Munch*	49.
Det Evige af *Es. Tegnèr*	50.
Natursonen af *E. Sjøberg (Vitalis)*	51.
Ved Stranden af *H. V. Kaalund*	53.
Fostbrødrelaget af *C. Ploug*	55.
Den lille Pige i Asylet af *H. C. Andersen*	58.
Kärleksgudarnes verkstad af *A. Lindeblad*	60.
Høsten af *C. Hauch*	62.

Side

Tanke och känsla af *E. J. Stagnelius* . . . . . 64.
Guldhornene af *A. Oehlenschlæger* . . . . . 65.
Vintergatan af *Z. Topelius* . . . . . 71.
Snefald af *A. Munch* . . . . . 73.
Vahl af *A. Oehlenschlæger* . . . . . 74.
Afsked fra Verden af *C. Hauch* . . . . . 76.
Sneklokken af *F. Schaldemose* . . . . . 77.
Følke af *N. F. S. Grundtvig* . . . . . 79.
Den fattige Tjenestepiges Sang af *J. L. Heiberg* . . . . . 82.
Den högsta lycka af *Johan Børjesson* . . . . . 83.
Zephyr och den gungande flickan af *C. F. Dahlgren* . . . 84.
Nässlan och törn-rosen af *C. G. af Leopold* . . . . . 86.
Vågen af *K. A. Nicander* . . . . . 87.
St. Helena af *F. Paludan Müller* . . . . . 88.
En Vise om Hellig Olaf af *J. S. Welhaven* . . . . . 91.
Ludvig Holberg af *J. S. Welhaven* . . . . . 94.
Mod Slutningen af *L. Bødtcher* . . . . . 96.
Moderens Korstegn over Barnet af *H. Wergeland* . . . . . 97.
Zinklars Vise af *Edv. Storm* . . . . . 100.
Løveridderen af *A. Oehlenschlæger* . . . . . 103.
Hemsjukan af *J. O. Wallin* . . . . . 110.
Flyttfoglarna af *E. J. Stagnelius* . . . . . 113.
Rungsteds Lyksaligheder af *Joh. Ewald* . . . . . 115.
Norsk Kjærlighedssang af *H. Wergeland* . . . . . 117.
De to Sangere af *F. L. Hoedt* . . . . . 118.
Skysamleren af *Vilh. Bergsøe* . . . . . 122.
Ønskerne af *C. Bagger* . . . . . 124.
Fremlingen i Sanct Gallen af *C. W. Bøttiger* . . . . . 125.
Lifvet och Döden af *E. Sjöberg (Vitalis)* . . . . . 127.
Den engelske Kapitain af *C. Bagger* . . . . . 129.
Dalvise af *H. Wergeland* . . . . . 132.
Vesle Hans's Eventyr af *H. Wergeland* . . . . . 135.
Glaukos af *J. S. Welhaven* . . . . . 138.
Da jeg var syg af *C. Hauch* . . . . . 141.
Suckar i natten af *A. Lindeblad* . . . . . 142.
Lärkans sång af *C. E. Fahlcrantz* . . . . . 144.
Ischia af *Vilh. Bergsøe* . . . . . 146.

Side

At være af *F. Paludan Müller* . . . . . 148.
Til min Gyldenlak af *H. Wergeland* . . . . . 151.
Barnehaven af *Chr. Wilster* . . . . . 152.
Lincolns Mord af *Henrik Ibsen* . . . . . 154.
Juledød af *Schack Staffeldt* . . . . . 157.
Konning Volmer af *J. L. Heiberg* . . . . . 159.
Den sildige Rose af *A. Munch* . . . . . 160.
Palmen af *A. Munch* . . . . . 161.
Tillegnan af *P. D. A. Atterbom* . . . . . 163.
Nattviolen af *P. D. A. Atterbom* . . . . . 166.
Dronning Margrete af *C. Ploug* . . . . . 167.
Den firbenede Proletar af *H. V. Kaalund* . . . . . 173.
Sangfuglen af *C. Hauch* . . . . . 176.
Stille Liv af *J. S. Welhaven* . . . . . 177.
Edith med Svanehalsen af *K. Arentzen* . . . . . 178.
Vaarsang af *C. J. Boye* . . . . . 182.
Fiskaren af *B. v. Beskow* . . . . . 184.
Fædrelandskjærlighed af *Th. Thaarup* . . . . . 185.
Borg-Ruinerna af *B. v Beskow* . . . . . 188.
Efteraarspsalme af *C. J. Boye* . . . . . 191.
Fjeldspringet af *E. Aarestrup* . . . . . 192.
Marsk Stigs Døttre af *B. S. Ingemann* . . . . . 194.
Kärlek och krig af *P. D. A. Atterbom* . . . . . 196.
Snespurvene af *A. Munch* . . . . . 197.
Glädjens ögonblick af *F. M Franzèn* . . . . . 199.
Champagne-vinet af *F. M. Franzèn* . . . . . 200.
Spillemanden af *Carl Andersen* . . . . . 201.
Tymme Sjællandsfar af *N. Krossing* . . . . . 202.
Sommerens Vemod af *A. Munch* . . . . . 205.
Lejonets Moder af *K. A. Nicander* . . . . . 206.
Krigssång af *B. Lidner* . . . . . 208.
Sømanden af *Joh. Ewald* . . . . . 209.
Morgensang af *B. S. Ingemann* . . . . . 210.
En Ven af *Chr Winther* . . . . . 210.
Kong Haakons Gildehal af *Henrik Ibsen* . . . . . 214.
Løvsprætstid af *Jørgen Moe* . . . . . 215.
Der var en Tid af *S. S. Blicher* . . . . . 217.

Side

Min Yndlingsdal af *S. S. Blicher* . . . . . 218.
Troubadouren af *H. Hertz* . . . . . 220.
Fanitullen af *Jørgen Moe* . . . . . 223.
Med Thorvaldsens »Amor med Lyren« af *H. Hertz* . . . . 226.
Dyre Vaa af *J. S. Welhaven* . . . . . 227.
Neckens Visa af *A. A. Afzelius* . . . . . 229.
Menniskans anlete af *F. M. Franzèn* . . . . . 230.
Den sidste Konge af *P. L. Møller* . . . . . 233.
Skytsaanderne af *F. J. Hansen* . . . . . 236.
Langs Leden af *Henrik Ibsen* . . . . . 238.
Stormen af *G. H. Mellin* . . . . . 240.
Jairi dotter af *G. H. Mellin* . . . . . 242.
Den nordiske Qvinde af *C. Hostrup* . . . . . 246.
Studenten af *C. Hostrup* . . . . . 247.
Høstsang af *J. S. Welhaven* . . . . . 248.
Den Sjuttonåriga af *J. L. Runeberg* . . . . . 249.
Flickan af *J. L. Runeberg* . . . . . 250.
Liljan och Korset af *A. A. Grafström* . . . . . 251.
Dikten af *C. F. Ridderstad* . . . . . 253.
Den døende Fegter af *H. P. Holst* . . . . . 254.
Fædrelandssang af *P. Faber* . . . . . 259.
Sonetter af *F. Paludan Müller* . . . . . 261.
En Veninde af *H. P. Holst* . . . . . 267.
Suckarnas mystér af *E. J. Stagnelius* . . . . . 269.
Torsten og Trine af *E. Aarestrup* . . . . . 271.
Den norske Hyrdedrengs Sang af *Cl. Frimann* . . . . . 273.
Norges Herlighed af *Joh. Nord. Brun* . . . . . 274.
Modersmaalet af *N. F. S. Grundtvig* . . . . . 276.
Sløret af *C. Hauch* . . . . . 278.
»Aftnen er stille« af *Bj. Bjørnson* . . . . . 285.
Løft dit Hoved, du raske Gut af *Bj. Bjørnson* . . . . . 287.
Halfdan Kjærulf af *Jonas Lie* . . . . . 288.
Under Jul af *Jonas Lie* . . . . . 289.
Digterlønnen af *K. Arentzen* . . . . . 290.
Ungbirken af *Jørgen Moe* . . . . . 295.
Qvinnoögat af *Wilhelm v. Braun* . . . . . 296.
Hvarför grubblar du? af *Aug. Blanche* . . . . . 298.

Side

Hyacinten af *P. D. A. Atterbom* . . . . . 300.
De tvende Kirketaarne af *A. Oehlenschlæger* . . . . . 301.
Mit Følge af *Bj. Bjørnson* . . . . . 307.
Norrønastammen af *Bj. Bjørnson* . . . . . 310.
Den Undvegne af *Chr. Wilster* . . . . . 311.
Protesilaos af *J. S. Welhaven* . . . . . 316.
Tjenstagtighed af *J. L. Heiberg* . . . . . 318.
Bergmanden af *Henrik Ibsen* . . . . . 320.
Enslingens sång i den stora öknen af *E. Sjöberg (Vitalis)* 321.
Dufvan af *F. M. Franzèn* . . . . . 323.
Mötet af *J. L. Runeberg* . . . . . 324.
Troubadouren af *Schack Staffeldt* . . . . . 325.
Smålandspigen af *Chr. Richardt* . . . . . 327.
Riisbøgen af *C. Hostrup* . . . . . 329.
Kung Kristian II i Sönderborg af *Z. Topelius* . . . . . 331.
Nemi af *L. Bødtcher* . . . . . 333.
Tomtarne af *A. A. Afzelius* . . . . . 336.
Til Familien i Præstegaarden af *H. V. Kaalund* . . . . . 341.
Stille af *C. K. F. Molbech* . . . . . 346.
Til min Far, da han tog Afsked af *Bj. Bjørnson* . . . . . 347.
Fjeldets Blomst, du fagre Qvinde af *Jonas Lie* . . . . . 350.
Eclog af *Anna Maria Lenngrén* . . . . . 351.
Hvad outsägligt kärlek har att säga af *Joh. Börjesson* . . . 354.
Till Hulda af *C. F. Ridderstad* . . . . . 355.
Svanhvits sång af *P. D. A. Atterbom* . . . . . 357.
Smaafuglene paa Juleneget af *H. Wergeland* . . . . . 358.
Lokkende Toner af *J. S. Welhaven* . . . . . 361.
St. Onofrio af *A. Munch* . . . . . 362.
Ved Dantes Monument af *A. Munch* . . . . . 365.
Petrarca i Vaucluse af *C. W. Böttiger* . . . . . 366.
Templet i natten af *F. Cygnæus* . . . . . 366.
En ring af *C. A. Kullberg* . . . . . 368.
En vinterafton af *C. A. Kullberg* . . . . . 369.
Öknen i oasen af *G. L. Silfverstolpe* . . . . . 371.
Brustna strängar af *G. L. Silfverstolpe* . . . . . 372.
Åskvädret af *J. Nybom* . . . . . 374.
Tystnad af *K. A. Nicander* . . . . . 377.

Side

En Ubekjendt af *F. L. Hoedt* . . . . . 381.
Flygtningen af *J. S. Welhaven* . . . . . 383.
Musik i Hjemmet af *A. Munch* . . . . . 386.
Rosorna på grafven af *Wilhelm v. Braun* . . . . . 388.
Til Modgang af *Jonas Rein* . . . . . 389.
Folkvisan i consertsalen af *Z. Topelius* . . . . . 392.
Natten i Bleking af *C. J. Sommelius* . . . . . 394.
Carl XII af *E. G. Geijer* . . . . . 395.
Lugnet i stormen af *K. A. Nicander* . . . . . 397.
George Washington af *J. O. Wallin* . . . . . 398.
Johan Banèrs stridssång af *K. A. Nicander* . . . . . 400.
Tiggarn i Rom af *C. W. Bøttiger* . . . . . 401.
Enslingen af *C. W. Bøttiger* . . . . . 404.
En norsk Bondekarls Sang af *Jens Zetlitz* . . . . . 405.
Hedelærken til Nattergalen af *S. S. Blicher* . . . . . 406.
Jylland af *N. F. S. Grundtvig* . . . . . 409.
Arild Hvitfeldt af *O. C. Lund* . . . . . 412.
Vaaren og Freden af *J. L. Heiberg* . . . . . 414.
I Hjemmet af *L. Dietrichson* . . . . . 416.
Chiaijan af *Carl Snoilsky* . . . . . 417.
Eremitsvanen af *Magdalene Thoresen* . . . . . 420.
Ved et Barns Død af *C. Hostrup* . . . . . 423.
Stridsmaning af Sveas Genius af *Carl XV* . . . . . 423.
Til min lille Ida af *J. M. Thiele* . . . . . 425.
Hvitfeldts Vise af *K. L. Rahbek* . . . . . 426.
Midsommersangen af *E. Bøgh* . . . . . 428.
Gedevogterskens Sang af *E. Bøgh* . . . . . 429.
Den Udskudte af *Camilla Collett* . . . . . 430.

Tryckfel.

Sid	14	rad	5	vinger	läs vingar
—		-	6	hist	- sist
—	16	-	4	skären	- skäran
—	127	-	22	mannans	- mannens
—	144	-	4	jorders	- jordens
—	189	-	2	Är	- Än
—	200	-	13	somna	- somna i
—	242	-	14	sällsam	- I sällsam
—	336	-	10	kalladas	- kallades
—	340	-	26	Coning	- boning
—	351	-	16	gränad	- grånad
—	367	-	24	Gud	- ljud
—	374	-	2	skyg	- sky
—	388	-	14	vardorna	- vårdarne
—	396	-	6	för	- förr
—	424	-	28	ofård	- ofärd
—	—	-	30	hjelmorna	- hjelmarna
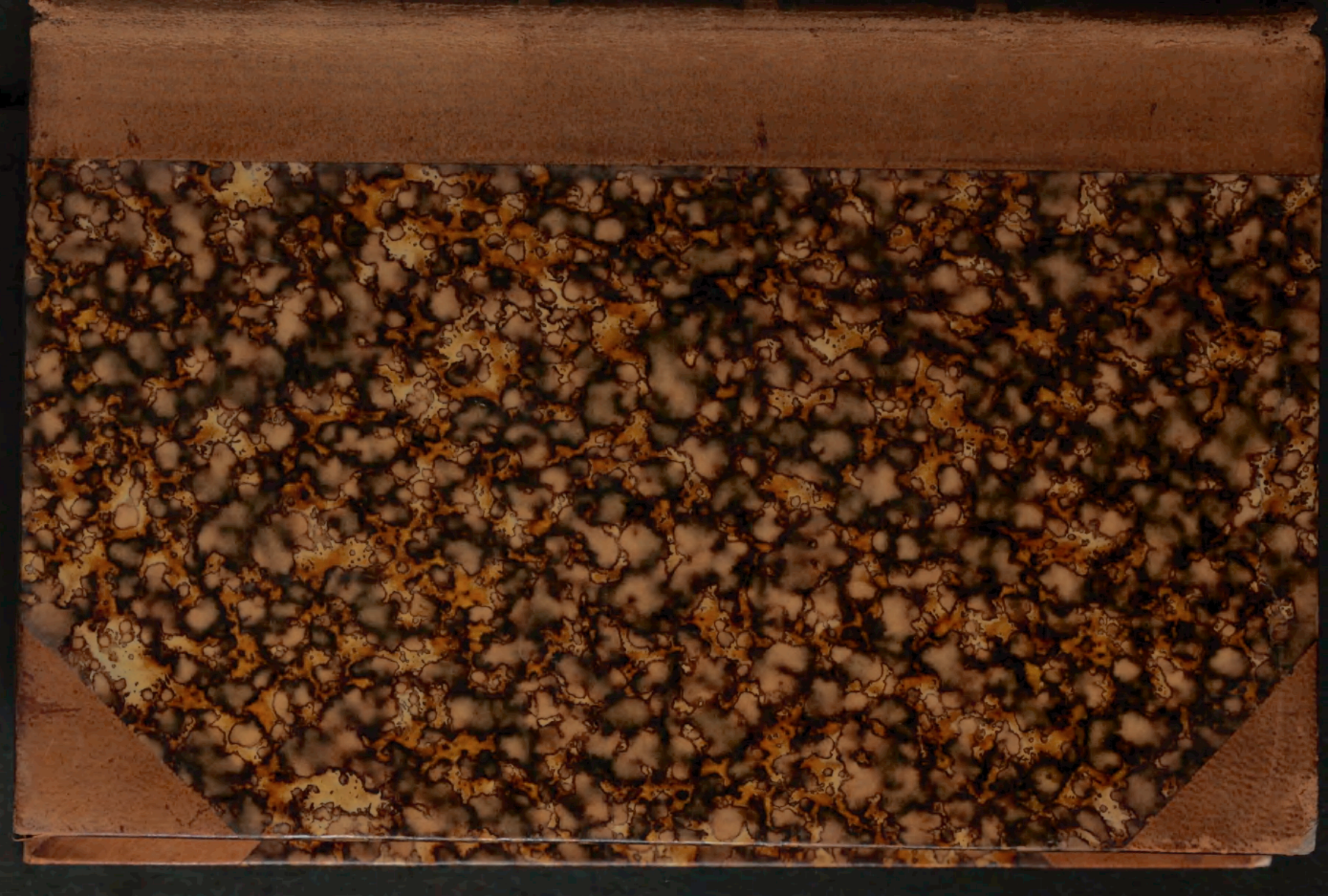
Wichmann,
Bogbinder,
Gothersg. 41.